

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΑΗ
Θεολόγου Καθηγητοῦ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ
ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (Γ.Ο.Χ.)

ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ

«Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν·
εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεσαν ἄν μεθ' ἡμῶν·
ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ
πάντες ἐξ ἡμῶν»

(Α' Ἰωάν. Β' 19)

ΑΘΗΝΑΙ ΜΑΪΟΣ 1999

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι Ἐπίσκοποι εἶναι ὑπό τοῦ Θεοῦ τεταγμένοι νά ἐπισκοποῦν τήν Ἐκκλησίαν δηλαδή νά ἀγρυπνοῦν καί νά φυλάσσουν τήν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν Του, τήν ὁποίαν Αὐτός μέ τό αἷμα Του περιεποιήθη καί τήν παρέδωσε εἰς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους ἵνα ἐκεῖνοι, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, συνεχίσουν τό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας.

Οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι πάλιν μετέδωκαν αὐτό τό χάρισμα εἰς τούς διαδόχους αὐτῶν Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους. Διά τοῦτο λέγομεν ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ, διό ὀφείλει νά ἀγαπᾷ καί νά ἀγρυπνῇ ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως καί ὁ Χριστός, τοῦ Ὁποίου ἡ ἀγάπη καί διακονία πρὸς Αὐτήν ἔφθασε μέχρι τῆς θυσίας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Εἰς αὐτούς τούς Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους ζητεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος νά πείθωνται, νά ὑπακούουν καί νά ἀκολουθοῦν ὀπίσω αὐτῶν οἱ πιστοί.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τήν δισχισιετῆ ἱστορία της ἔχει νά ἐπιδείξη ἀναριθμητούς τέτοιους Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους. Ἐχει ὅμως καί ἓνα πλῆθος ἀναξίων ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι ἐνίοτε ἀπετέλουν καί τήν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν καί συνεκρότουν ἀντισυνόδους (ληστρικά, καιαφικά συνέδρια) καί ἐδίωκον τούς ἀξίους Ἐπισκόπους καί ἐκλυδώνιζαν τήν Ἐκκλησίαν. Τοιαύτας μελανὰς σελίδας δέν κατέγραψε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μόνον κατὰ τήν ἐποχὴν τῶν Ἁγίων Χρυσοστόμου, Ἀθανασίου κλπ. Ἁγίων καί Μεγάλων Θεολόγων - Πατέρων, ἀλλὰ ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ Ἰουδα συνεχίζου καί ὑπάρχουν μέχρι σήμερα. Καυχᾶται ὁ ἀντίδικος ὅτι καί αὐτός, εἰς κάθε ἐποχὴν, ἔχει εἰς τήν «δούλεψή» του καί «Ἐπισκόπους» καί «πρεσβυτέρους» καί «μοναχοὺς» καί «θεολόγους», καί δι' αὐτῶν κάμνει πολὺ καλὰ τήν δουλειά του.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος αὐτοὺς ἐφοβήθη καί αὐτοὺς λέγει νά προσέχη ὁ πιστός λαός, διότι δέν εἶναι ποιμένες ἀλλὰ λύκοι! (πρᾶξ. κ' 29-30). Καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος λέγει ὅτι δέν φοβήθηκε τίποτε ἄλλο παρά μόνον τούς ἀναξίους Ἐπισκόπους. Ἀναφέρομεν ἐλάχιστα μόνον χαρακτηριστικὰ παραδείγματα «λυκοποιμένων», οἱ ὅποιοι κατεσπάραξαν τήν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ καί ἐδίωξαν τήν Ἐκκλησίαν Του κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα.

Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἐνέκρινε καί ὑπέγραψεν τήν Οἰκουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 δέν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀξίους Ἐπισκόπους, δέν ἦσαν εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ, ἀλλ' ἦσαν ψευδοποιμένες, ἦσαν «συμμορία λύκων».

Ὅμοίως τὸ **συνέδριον τῆς Κων/λεως** (Μάϊος - Ἰούνιος 1923) μέ ἐπικεφαλῆς τὸν «Αραβικὸν Λύκον»⁽¹⁾ τὸν Μασῶνον καὶ ὑπεραιρετικὸν Οἰκουμενιστὴν Μελέτιον Μεταξάκην, ἦτο ἀγγέλη λύκων, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγον καὶ ἔπινον, ἐπρόδιδον καὶ ἐπρογραμματίζαν τὸ «ξεπούλημα» τῆς Ὁρθοδοξίας μέσα εἰς αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δέν ἀπεδείχθη ὁμως καλυτέρα καὶ ἐκείνη ἡ Ἱεραρχία (ἡ Ε' Ἱεραρχία τῆς 23.12.1923) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ὡς ἠτιμωμένη θεραπαινίς (ὑπερετριούλα - δούλη) τοῦ Παποκαίσαρος Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου (τυφλὸ ὄργανο τῆς Μασωνίας καὶ τοῦ οἰκουμενισμοῦ) ἀπεφάσισε τὴν ἐφαρμογὴν τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Μασωνικοῦ - Οἰκουμενιστικοῦ Συνεδρίου τοῦ 1923. Ἐπιλείπει ἡμῖν καὶ ὁ τόπος καὶ χρόνος νά ἀναφέρωμεν ἄλλας περιπτώσεις, ἀπὸ τὸ 1924 καὶ ἐντεῦθεν, διότι ὁ νεοημερολογιτισμὸς μέ τοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους κλπ. δέν εἶναι τίποτε ἄλλον παρά ἓνα πολὺ καλὰ καμουφλαρισμένον σύνολον προδοσίας πού διαθέτει μελιρρῦτους λύκους!

Δέν εἶναι δυνατόν ὁμως νά ἀγνοήσωμεν τοὺς «λύκους», οἱ ὁποῖοι μέ τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ προσωπεῖον τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπλάνησαν πολλοὺς ἐκ τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ἔθεσαν κατ' ἐπανάληψιν εἰς διωγμὸν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐκλυδώνισαν. Ἐπιλήσμων τῆς Ὁμολογίας του ὁ πρῶν Φλωρίνης, κατέληξεν ἀπὸ τὸ 1937 καὶ μετὰ νά εἶναι πραγματικά ἓνας ψευδοποιμένας, ἓνας, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «λύκος βαρύς»! Ἐδίχασε τοὺς Γ.Ο.Χ., καὶ μέχρι σήμερα τὸ σχίσμα του κλυδωνίζει τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας.

Πολὺ χεῖρονες τοῦ πρῶν Φλωρίνης, οἱ ἄρτι ἀποδειχθέντες ὡς ἀνάξιοι Ἐπίσκοποι, οἱ πρῶν: **Μεσσηνίας κ. Γρηγόριος, Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος, Φθιώτιδος κ. Θεοδόσιος, Κοζάνης κ. Τίτος καὶ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος!** Περί αὐτῶν τῶν ἀποδειχθέντων ὡς «λυκοποιμένων», κατὰ τὸν Ἄπ. Παῦλο, γίνεται λόγος εἰς αὐτὴν τὴν Βίβλον. Ἀφαιροῦμεν τὰς μάσκας καὶ τοὺς ἐπισκοπικοὺς μανδύας διὰ νά φανῇ ὅλη ἡ ἀγριότης καὶ αἱ Δογματικαὶ καὶ Κανονικαὶ ἀσχημίαι τούτων τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ὡς «λύκοι βαρεῖς» ἐπέπεσον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μελέτη ἡ ὁποία καλύπτει αὐτὴ τὴ βίβλο ἔχει χαρακτῆρα γνωματεύσεως ἐπὶ συγκεκριμένων αἵρετικῶν φρονημάτων τῶν πέντε καθὼς καὶ ἐπὶ ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἰδίων, ἀποτελεῖ δὲ ἐλάχιστην προσφορὰν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, καὶ τὰ πιστὰ Αὐτῆς μέλη Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς. Ἐχομεν ἐπίγνωσιν τῶν ἀδυναμιῶν μας καὶ τῆς Θεολογικῆς ἀνεπαρκείας μας, προσδοκῶμεν δὲ ἄλλοι δοκιμώτεροι, νά λάβουν ἀφορμὴν διὰ νά συνεχίσουν τὸ Θεοφιλὲς ἔργον τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας, ἡ Ὅποια ἀποκεκαλυμμένη Καθολικῶς ζητεῖ τοὺς ἀξίους ἐργάτας νά τὴν ὑπηρετήσουν.

Ὁ πονήσας
Ἐλευθέριος Χρ. Γκουτζίδης

(1) Βλέπε Πρακτικά Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τόμος Γ' σελ. 879/379 καὶ ἐν τῷ παρόντι σελ. 41.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ - ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

1) ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ 'Ο Οικουμενισμός Σιωνιστικόν ἐπινόημα καί ἔργον

Ὁ εἰκοστός αἰών, ὁ ὁποῖος ἤδη κλείνει, ἐσφραγίσθη ὡς αἰών τῆς **Ἐκκλησιολογικῆς** ⁽¹⁾ **συγχύσεως**. Ἡ γνωστή Οἰκουμενιστική Κίνησις τόσον ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ὅσον καί ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τομέως, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν βασικόν στόχον τῆς ὑπὸ μιᾶς συγκεντρωτικῆς ἀρχῆς ἐξαρτήσεως καί ἐλέγχου τῶν Λαῶν. Τό φαινόμενον αὐτό ἐκκινήσαν περὶ τό τέλος τοῦ προηγουμένου αἰῶνος (19ον) ἀποτελεῖ εὐρύτερον καί μακροχρόνιον Σιωνιστικόν σχέδιον, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς παγκοσμίου δικτατορίας τοῦ Ἑβραϊσμοῦ - Σιωνισμοῦ.

Πρὸς τοῦτο οἱ λαοὶ τῶν Ἐθνῶν δέον νά ἀποκοποῦν καί νά ἀλλοτριωθοῦν ἀπὸ τὰς ἱστορικές ρίζας τῆς παραδόσεως καί ἰδιαίτερα οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανικοὶ λαοί, νά ἀλλοτριωθοῦν ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς ὀρθοδοξίας. Ἡ ἀφετηρία αὐτοῦ τοῦ καταχθονίου ἐβραϊκοῦ σχεδίου εὐρίσκεται εἰς τό 1897. Πρόκειται διὰ τό **πρῶτο διεθνές συνέδριον τοῦ Σιωνισμοῦ**, τό ὁποῖον συνεκάλεσεν τὴν 29.8.1897 εἰς τὴν Βασιλεία τῆς Ἑλβετίας ὁ Ἑβραῖος Θεόδωρος Herzl (Χέρσλ). ⁽²⁾ Κάθε ἀντίδρασις κατὰ τῆς Σιωνιστικῆς Οἰκουμενιστικῆς αὐτῆς κινήσεως, εἴτε ἐπὶ τοῦ Πολιτικοῦ εἴτε ἐπὶ τοῦ Θρησκευτικοῦ, θά χαρακτηρίζεται ὡς δῆθεν ρατσισμός - Ἐθνικισμός καί ἰδιαίτερος ἐπὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, θά διαβάλλεται καί θά διαστρέφεται ὡς δῆθεν ἐγωϊσμός! Χαρακτηριστικά ἐπιτεύγματα τοῦ Σιωνιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπὶ τοῦ Πολιτικοῦ Πεδίου εἶναι ὁ «Ὀργανισμός Ἠνωμένων Ἐθνῶν» (Ο.Η.Ε.) καί ἀργότερον ἡ «Ἐνωμένη Εὐρώπη» (Ε.Ε.).

(1) Ἐκκλησιολογία: Ἡ ὀρθόδοξος δογματικὴ διδασκαλία περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας. Σύννομις αὐτῆς ἀποτελεῖ τό θ' ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

(2) Ὁ ἴδιος τὴν ἴδιαν ἐποχὴ γράφει εἰς τό ἡμερολόγιό του, ὅτι ἤδη Ἴδρυσεν τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

α) Ὁ θρησκευτικός Οἰκουμενισμός Ἡ «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920»

Παράλληλα μέ τήν Ἴδρυσιν τοῦ Ο.Η.Ε. ἐμφανίζεται ὀλοκληρωμένος καί ὁ Οἰκουμενισμός ὡς θρησκευτική «Ἐκκλησιαστική» κίνησις διά τήν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, (δηλαδή ἕνα ἄλλο εἶδος «Ο.Η.Ε.» ἢ «Ε.Ε.»). Κατά τήν θεωρίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπιβάλλεται ἡ ἔνωσις ὄλων τῶν «Ἐκκλησιῶν», τῆς Ὁρθοδόξου καί τῶν πολλῶν σχισματικῶν – αἰρετικῶν, μέ πρώτας τάς Προτεσταντικές – Παπικές καί ὄλας τάς λοιπάς. Ἐπιβάλλεται νά γίνη τοῦτο διότι μέ τά πολλά σχίσματα καί τάς διαιρέσεις, ἔπαυσε νά ὑφίσταται ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀλλά καί Αὐτός ὁ Χριστός, δέν ὑπάρχει σέ καμμία ὀλόκληρος. Ἐκάστη τῶν «Ἐκκλησιῶν» λέγουν, εἶναι μέρος – κλάδος, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔχει δέ μόνον ἕνα μέρος τῆς Καθολικῆς Ἀληθείας καί ἐπομένως καί ἕνα μόνον μέρος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἔνωσις ὄλων εἰς τόν Οἰκουμενισμόν θά ἐπανασυστήσῃ τήν Καθολικήν Ἐκκλησίαν καί θά ἀναστήσῃ καί τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος «ἀπέθανε» μέ τά σχίσματα καί τάς διαιρέσεις!

Ἄν τά ἀνωτέρω δέν εἶναι ἡ πεμπτοῦσία τοῦ «εὐαγγελίου» τοῦ Ἄντιχριστοῦ τί ἄλλο μπορεῖ νά εἶναι; Ἡ κάθε γνωστή αἵρεσις ὡχριᾷ ἐμπρός εἰς τόν Οἰκουμενισμόν.

Ἦδη κατά τό πρῶτον τέταρτον τοῦ παρόντος 20οῦ αἰῶνος, (ὁ ὁποῖος κλείνει μέ τό παρόν ἔτος 1999), ὁ Οἰκουμενισμός κατώρθωσε, μέσω τῆς Μασωνίας νά ἐπιβληθῇ ὄχι μόνον εἰς ἄτομα – παράγοντας ἐκκλησιαστικούς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά καί νά ἐπιβληθῇ ὡς νέον «ἐκκλησιολογικόν δόγμα», ἐπίσημως διατυπωμένον, ἀποτελοῦν τόν ἀντίποδα τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλίας. Πρόκειται περὶ τῆς γνωστῆς πλέον «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» ἐκδοθείσης ὑπό τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Οἰκουμενιστική Κίνησις δέν ἐφαντάζετο ποτέ ὅτι θά εὕρισκετο «Ὁρθόδοξος», ὁ ὁποῖος θά διετύπωνε μία τόσον αἰρετικήν – Οἰκουμενιστικήν Ἐγκύκλιον, ἡ ὁποία θά ὑπερέβαινε πᾶσαν προσδοκίαν των, καί ὅτι θά εὕρισκετο καί Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία θά ἐνέκρινε ταύτην!

Ἡ συγκεκριμένη Ἐγκύκλιος ἐπίσημως: α) Ἐγκαταλείπει καί βεβηλώνει τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία, ἔχει κεφαλὴν τόν Ἀναστάντα Χριστόν, εἶναι αἰωνία καί «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». β) Ἀποδέχεται καί ὁμολογεῖ τήν αἰρετικήν Οἰκουμενιστικήν «Ἐκκλησιολογίαν», καθ' ἣν δέν ὑπάρχει ἡ Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι αὕτη διηρέθη καί ἐμερίσθη εἰς τάς αἰρετικές ομάδας μεγάλας ἢ μικράς. γ) Ἀναγνωρίζει αὐτάς (τάς αἵρέσεις) ὡς «Ἐκκλησίας Χριστοῦ *συνκληρονόμους καί συσώμους τῆς Ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ*». δ) Κηρύσσει τόν ἀγαπισμόν ὡς βάσιν καί κριτήριον διά τήν

εις τόν Οικουμενισμόν ἔνωσιν ὄλων καί ε) Ἐκθέτει τό σχέδιον ἢ τήν μεθοδολογίαν καλύτερον, ἢ ὁποία πρέπει νά ἀκολουθηθῆ καί νά ἐφαρμοσθῆ, προκειμένου νά ὑλοποιηθῆ ἢ εἰς τόν Οἰκουμενισμόν ἔνωσις ὄλων, μέ πρῶτον «τήν παραδοχήν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», (δηλ. ὑπὸ πασῶν τῶν αἰρέσεων) καί... «δέκατον τήν πρόφρονα ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρροῆσεως τῆς φιλανθρωπίας καί τοῖς παραπλησίοις». Γενικότερον ἡ Ἐκκλησία ἐκλαμβάνεται ὡς ἕνας ἄλλος ἀνθρωποκεντρικός, ἐγκόσμιος θρησκευτικός «Ο.Η.Ε.», παράλληλος πρὸς τόν πολιτικόν, ὁ ὁποῖος τότε μόλις εἶχεν ἰδρυθεῖ καί προβάλλεται πρὸς μίμησιν, ἀφοῦ κατὰ τήν «Ἐγκύκλιον», ὁ «Ο.Η.Ε.», «Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν», ἰδρύθη πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Εὐαγγελίου καί ἐπομένως δέν πρέπει νά ὑστερῆ ἡ Ἐκκλησία!⁽¹⁾ Ἐπισημαίνεται λοιπόν ὅτι ἤδη τό 1920 ἔχομεν ὡς τετελεσμένον γεγονός τήν εἰσβολήν καί ἐπιβολήν εἰς τόν χώρον τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Σιωνοπροβλήτου Προτεσταντικοῦ Οἰκουμενισμοῦ μέσω «Ὁρθοδόξων» Μασῶνων ρασοφόρων.

β) Τό Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923)

Τοῦτο εἶναι γνωστόν, ὡς «Πανορθόδοξον Συνέδριον τῆς Κων/λεως», πλὴν ὅμως δέν εἶναι «Πανορθόδοξον», διότι: α) Δέν συμμετεῖχον εἰς αὐτό κανένα ἐκ τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων, ἤτοι Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ἱεροσολύμων, ἀλλά μόνον τό Μασωνοκρατούμενον Πατριαρχεῖον τῆς Κων/λεως. β) Ἐκ τῶν ἐξ παρόντων Μητροπολιτῶν εἰς τό Συνέδριον αὐτό, οἱ τέσσαρες (4) ἦσαν Μασῶνοι! καί γ) Ἐκινήθη εἰς ἀπολύτως ἀντορθόδοξα καί καθαρὰ Οἰκουμενιστικά πρότυπα καί πλαίσια καί ἀπεφάσισεν τήν ἀρχήν τῆς ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, καί ἰδιαίτερα τοῦ πρώτου ἄρθρου περί ἐφαρμογῆς νέου κοινοῦ μετά τῶν αἰρετικῶν ἡμερολογίου, πρὸς τόν ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν. Ὡς τοιοῦτον ἀπεφασίσθη νά ἐπιβληθῆ τόν νέον Γρηγοριανόν ἢ Παπικόν Ἠμερολόγιον.⁽²⁾

Δέν ἀποτελεῖ λοιπόν οὔτε σχῆμα λόγου, οὔτε ὑπερβολήν τό ὅτι δηλώνομεν ὅτι τό Συνέδριον τοῦτο δέν ὑπῆρξε «πανορθόδοξον», ἀλλά τουναντίον ἕνα συνωμοτικόν συνέδριον μερικῶν Μασῶνων καί κυρίως συνειδητῶν αἰρετικῶν οἰκουμενιστῶν, εἰς τό ὅποιον οἱ Προτεστάνται «ἐμπαινόβγαιναν» καί ἔλεγαν «μπράβο» εἰς τούς προδό-

(1) Ὁρᾶτε τήν Ἐγκύκλιον ταύτην εἰς τό ἡμέτερον βιβλίον: «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ τῆς Διδακτορικῆς Διατριβῆς τοῦ «Δημητριάδος» Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη» Ἀθήναι 1985 σελ. 52-56, ἔνθα ἐκτίθεται φωτογραφηθεῖσα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

(2) Πλειονα αὐτόθι σελ. 60-68.

τας. Πρόκειται λοιπόν, άποδεδειγμένως, περί ενός άντορθοδόξου, Μασωνικού, Οίκουμνενιστικού Συνεδρίου.

γ) 'Η Ε' 'Ιεραρχία τής Συνόδου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος (24-30 Δεκεμβρίου 1923)

'Ηδη ή Μασωνία και ό Οίκουμνενισμός μεθώδευσαν και τό επόμενον βήμα, τό όποϊον έγένετο διά τών 'Ιεραρχών τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος, και ούσιαστικά διά τοῦ πανισχύρου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου⁽¹⁾ και τοῦ όπισθεν αὐτοῦ ὑπάρχοντος Μελετίου Μεταξάκη.⁽²⁾ Τά πάντα ποιήσας κατά τήν έν λόγω 'Ιεραρχίαν, ό Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, επέτυχεν δουλικήν συμπεριφοράν τών 'Ιεραρχών και απέσπασε τās ὑπογραφάς όλων διά τήν άλλαγήν τοῦ παλαιοῦ ὑπό τοῦ Νέου Γρηγοριανοῦ, αλλά και επί άλλων θεμάτων άφορώντων τήν 'Ορθοδοξίαν άμέσως και διά τήν προώθησιν τοῦ Οίκουμνενισμοῦ.

Τά πάντα άποφασίζονται εις τās 'Αθήνας, ὑπό τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ένῶ τό Πατριαρχεϊον Κων/λεως, μετά τήν άπομάκρυνσιν (διά Ξυλοδαρμοῦ) τοῦ Μελετίου Μεταξάκη, εϊναι ὑποχείριον τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου και παίξει άπλῶς τόν ρόλον τοῦ κομπάρσου, διότι προσπαθεϊ, πλὴν άνειπιτυχῶς, νά καλύπτῃ τās ενεργείας τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, αι όποϊαι πάλιν και εις αὐτόν επεβάλλοντο ὑπό τών κέντρων τοῦ Μασωνοοικουμνενισμοῦ. Οὔτω τήν 3.3.1924 μέ μίαν τηλεγραφικὴν του έντολήν!!!, τήν ὑπ' αριθμ. 430/123, όρίζει ότι ή 10 Μαρτίου θά λογισθῆ 23.3.1924! 'Ηδη όλα συνετελέσθησαν και ή 'Ιεραρχία τής 'Ελλάδος και προηγουμένως τής Κων/λεως, επισήμως εισῆλθον εις τήν παναίρεσιν τοῦ Οίκουμνενισμοῦ.⁽³⁾

δ) 'Η 'Ιεραρχία τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος ἔπεσεν, ὄχι ὁμως και ή 'Εκκλησία

Τό 1924 άποτελεϊ όρόσημον εις τήν νεωτέραν Ιστορίαν τής 'Εκκλησίας. 'Η 'Ιεραρχία τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος επεφορτίσθη όλην τήν Οίκουμνενιστικὴν προδοσίαν, ή όποία έξεδηλώθη και επισήμως διεκηρύχθη διά τής «'Εγκυκλίου τοῦ 1920» προωθήθη «γυμνή τῆ κεφαλή» διά τοῦ Μασωνικού Συνεδρίου τής Κων/λεως 1923, και άνετέθη ή όλοκληρώσις αὐτῆς εις τόν εσπευσμένα άναδειχθέντά εις Μητροπολίτην 'Αθηνῶν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ό όποϊος άπεδείχθη τῶ ὄντι «άξιος» νά φέρῃ εις πέρας τό σχέδιον τοῦ Οίκουμνενισμοῦ.

(1) Προωθήθη εις τόν θρόνον τών 'Αθηνῶν τήν 10.3.1923 και τήν 10.3.1924 επέβαλεν τόν Νεσημερολογιτισμόν - Οίκουμνενισμόν!

(2) 'Οπίσω και τών δύο ὑπάρχει ή Μασωνία και ό Οίκουμνενισμός τόν όποϊον τυφλά ὑπηρετοῦν.

(3) 'Ορᾶτε πλείονα αὐτόθι σελ. 69-77.

Οι Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείχθησαν πραγματικά, δοῦλοι τοῦ Χρυσοστόμου, καί ὡς ἠτιμωμένοι θεραπευνίδες συμπεριφερθέντες, ἐνεδύθησαν ὄνειδος καί κατάραν ὡς ἱμάτιον. Ἡ Ἱεραρχία ἐκείνη δέν ἀνέτρεψε ἀπλῶς καί δέν κατήγγησε συλλήβδην μόνον τήν Κανονικήν τάξιν, ἀλλά καί ἀπεδέχθη, καί υἱοθέτησεν ἐν τε τῇ θεωρητικῇ Ὁμολογία καί ἐν τῇ πράξει, τόν Οἰκουμενισμόν. Οὕτω ὁμως ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδοξίας κατέστη σχισματοαιρετική, καί ἔκτοτε παρά τάς σπασμωδικάς ἀντιδράσεις τινῶν ἐκ τῶν μελῶν τῆς, συνεχίζει νά παραμένῃ ἐκπεσοῦσα «τάλαινα παγκληρία», τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς (τό 1948) εἰς τήν Ἰδρυσιν τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.) τήν ὁρατὴν ταύτην πλευράν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ε) Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔπεσεν διότι αὕτη δέν πίπτει

Ἐάν ἡ Ἱεραρχία ἐκείνη ἀναμφισβήτητα ἔπεσε καί συνετρίβη, παρέσυρεν δέ καί τήν πλειονότητα ἐκ τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ, ὁμως τό πιστόν λείμμα τῆς Ἐκκλησίας ἔμεινεν ἐδραῖον καί ἀμετακίνητον. Κληρικοί, Μοναχοί, καί Λαϊκοί, ὑψώνουν τό πνευματικό τους ἀνάστημα καί καταγγέλλουν ὅτι ὅσοι ἀποδέχονται τόν Νεοημερολογιτισμόν *«Φραγγεύουν καί χωρίζονται ἀπό τόν Θεόν οἱ Νεοημερολογῖται»*, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι παραμένουν ἀμετακίνητοι ἐν οἷς παρέλαβον καί οὕτω δέν ἐξέρχονται τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκτοτε διὰ τόν σχισματοαιρετικόν ἠγέτην τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ – Οἰκουμενισμοῦ καί τήν Ἱεραρχίαν του ἐχθροί καί ἐπίβουλοι δέν θεωροῦνται πλέον οἱ πάσης φύσεως αἰρετικοί καί κυρίως ὁ παπισμός καί ὁ προτεσταντισμός ἢ ὅλοι οἱ αἰρετικοί, ἀλλά μόνον οἱ ὀρθόδοξοι, Κληρός καί Λαός, τό πιστόν αὐτό λείμμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον παρέμεινε πιστόν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Αὐτό τό λείμμα, ἐχαρακτηρίσθη, ὑπό τοῦ μαινομένου Νεοημερολογιτισμοῦ, ὡς δῆθεν σχῆμα,⁽¹⁾ καί ἐσυκοφαντήθη καί ἐδιώχθη μέ μεσαιωνικούς τρόπους.

Ἐξέχασεν, ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὅτι τήν Ἐκκλησίαν, οὔτε ἡ «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», οὔτε τό «Συνέδριον» τοῦ 1923, οὔτε «ἡ Ἱεραρχία» του τῆς 23 Δεκεμβρίου 1923, οὔτε ἡ Τηλεγραφική Διαταγή τῆς 3.3.1924, μέ τήν ὁποῖαν παποκαισαρικά, ἐπιβάλλεται, ὑπό τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδόπουλου, ὁ Νεοημερολογιτισμός, ἠδύναντο νά τήν καταργήσουν. Οὔτε ὁμως αἱ κατόπιν σημειωθείσαι δολιότητες, προβακατορίαί καί οἱ μεσαιωνικοί διωγμοί τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐστάθησαν ἱκανοί νά τήν ἀφανίσουν, ἐνῶ ἀφανίζονται οἱ ἴδιοι, μέσα εἰς τήν βρωμεράν λίμνην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἀρνηταί τῆς

(1) Τονίζεται ὅτι δέν ὑπάρχει καμμία σχετική Ἐπίσημος ἀπόφασις, οὔτε ἀπόφασις ἐκ μέρους τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἐκκλησίας καί κήρυκες τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἴκου-
μενισμοῦ καί κατόπιν καί ὡς ἰδρυτικά μέλη καί τοῦ Π.Σ.Ε.

Αὐτό τό λείμμα, λοιπόν, χλευαστικῶς ἀπεκλήθη «παλαιομερο-
λογιτισμός» ἢ «παλαιομερολογῖται»! Δέν εἶναι ὅμως «παλαιομερο-
λογῖται» ὅσοι ἔμειναν πιστοί εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν, τήν Κανονικήν
τάξιν, καί ἀπέρριψαν τήν σχισματοαίρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ
- Οἰκουμενισμοῦ. Αὐτοί εἶναι τά «Γνήσια τέκνα ἐν πίστει» (Β.
Τμ. Α, 2), εἶναι τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τά ὅποια δέν
ἐξῆλθον Αὐτῆς, ἀλλ' ἔμειναν ἐντός Αὐτῆς εἰς ἔλεγχον τῶν σχι-
σματοαιρετικῶν ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ ἢ τοῦ κινή-
ματός των, πού ἀκούει καί ἀνταποκρίνεται εἰς τό: «ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙ-
ΤΙΣΜΟΣ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ». Αὐτός ἦτο, καί παραμένει, ὁ λόγος
διά τόν ὁποῖον ὁ Νεοημερολογιτισμός ἀπό τήν ἐπομένην τῆς
24.3.1924 ἔστρεψε ὅλα του τά πυρά κατά τοῦ λείμματος τῆς Ὁρ-
θοδοξίας, καί κατά τῆς ἀληθοῦς καί γνησίας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία
υἱοθέτησε πρὸς διάκρισιν τόν ὄρον «Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν».

Τά πυρά ἐκ μέρους τῶν καινοτόμων, κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν
Γ.Ο.Χ., ἦσαν ἡ συστηματική παραπληροφόρησις, ὁ φαρισαϊσμός, ἡ
ὑποκρισία, ἡ συκοφαντία ἡ ἀνελευθερία, ἡ βία καί οἱ αἱματηροί
διωγμοί. Ἐλεγον καί λέγουν, ἀντιδρῶντες σπασμωδικά ὅτι: «οἱ πα-
λαιομερολογῖται εἶναι ἀμαθεῖς, περιδεεῖς, χρονολάτραι, ἄτακτα
παιδιά τῆς Ἐκκλησίας (- τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ), εἶναι σχισματικοί»!

Ἄλλα πυρά «ἰσχυρότερα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενι-
σμοῦ κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί τοῦ πληρώματος αὐτῆς,
ἡ συστηματική παραχάραξις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, τῆς Κανονικῆς
τάξεως καί τῆς Δογματικῆς - Ἐκκλησιολογικῆς ἀληθείας! Φλυαροῦν
προπαγανδιστικά ὅτι τό νέον ἡμερολόγιον δέν προσκρούει οὐδαμοῦ
οὔτε δογματικῶς οὔτε Κανονικῶς! Τό Γρηγοριανόν (νέον Παπικόν)
δέν καταδικάστηκε, λέγουν ἀπό Οἰκουμενικήν Σύνοδον, αἱ δέ Πανορ-
θόδοξοι Σύνοδοι τοῦ 1583, 1587, 1593 δέν κατεδίκασαν τήν «διόρ-
θωσιν» πού ἐδέχθη τό 1924 ὁ Νεοημερολογιτισμός, ἀλλά τό Παπικόν
Γρηγοριανόν. Διά τήν διόρθωσιν (εἰσαγωγὴν τοῦ Παπικοῦ), συνεχί-
ζουν πάντα οἱ ἴδιοι, θά ἀποφανθῆ μία Πανορθόδοξος Σύνοδος, μέχρι
τότε δέ οἱ «Παλαιομερολογῖται» βλασφημοῦν κλπ., μὴ δεχόμενοι
τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν ὡς Μητέρα των Ἐκκλησία!

Περαιτέρω ἄλλη μορφή διωγμοῦ ἡ δολιότης, ἡ προβοκατορία,
ἡ «Οὐνία» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ μέσα εἰς τό
σῶμα τῆς Ἐκκλησίας (τῶν Γ.Ο.Χ.)!

Διακαῆς καί μόνιμος στόχος τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καί
τῶν διαδόχων του, ὑπῆρξεν ἡ μέ κάθε δόλιον τρόπον ὑπαγωγή
(πνευματικὴ καί διοικητικὴ) τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν
Γ.Ο.Χ. εἰς τόν ἴδιον, δηλαδὴ εἰς τόν Νεοημερολογιτισμόν. Οὕτω

εγκάθετοι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὑπεκρίθησαν τόν «παλαιοημερολογίτην» διά νά δυνηθοῦν ἐκ τῶν ἔσω νά καταστήσουν πραγματικότητα τόν πόθον τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο καί παραμένει, νά πλανήσῃ καί καί νά παρασύρῃ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί τό ὑπαγάγῃ ὡς αὐτόν. Τά γεγονότα τῶν ἐτῶν 1931-1934 εἶναι ἀνάγλυφα, καί αἱ ἱστορικά πηγαί προβάλλουν σαφεῖς, ἐνώ εἶναι ἀδυσώπητοι καί ἀναντίρρητοι.⁽¹⁾

Ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐφοβήθη ὁ Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός, ἀλλά καί σήμερον περισσότερο φοβεῖται καί τρομάζει, εἶναι ἡ **ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ** τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καθ' ἣν οἱ **Γ.Ο.Χ.** παρέμειναν τό 1924 εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀπό τήν ὁποίαν ὁμως ἐξῆλθον οἱ Νεοημερολογῖται, τῶν ὁποίων, ὁ Κληρὸς διά τόν λόγον αὐτόν, δηλαδὴ ὡς εὐρεθεῖς ἐκτός Ἐκκλησίας, ἐπαυσεν νά εἶναι οἰκονόμος τῆς θείας χάριτος, διό καί δέν ἀναγνωρίζονται μυστήρια εἰς αὐτούς.

Αὐτὴν τὴν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν, ἀνέλαβεν διά λογαριασμόν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, νά τὴν διαστρέψῃ καί νά τὴν ἀφανίσῃ, ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουριδῆς! Οὗτος μετὰ ἀπὸ τὴν κατὰ Μαῖον - Ἰούνιον 1935 λαμπρὰν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν **Γ.Ο.Χ.**, καί λόγῳ ἀλλὰ καί ἔργῳ, ἤδη ἀπὸ τό τέλος τοῦ ἰδίου ἔτους 1935 ἐνεπλάκη εἰς τὰ σχέδια τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καί ὑπὸ τό κράτος τῶν βαρέων πιέσεων, τὰς ὁποίας ὑπ' ἐκείνου ἐδέχθη, δέν ἄντεξε καί κυριολεκτικὰ συνετρίβη ὡς Ἐκκλησιαστικὸς ἄνδρας, καί μετεβλήθη εἰς πρόσωπον τό ὁποῖον ἐνήργει διά λογαριασμόν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν νέαν αὐτὴν «θέσιν» του, ἐπεδίωξεν διά βίου (ἀπέθανεν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν τό 1955) τὴν κατάργησιν τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν **Γ.Ο.Χ.**, τὴν ἐν τῇ παρῶδῳ τοῦ χρόνου ἐξάλειψιν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἐνῶ ἀμέσως καί μέχρι τό 1937 προετοίμασεν καί ὠλοκλήρωσε τό σχῆμα πρὸς μεγίστην καί ἄμεσον ἐξυπηρέτησιν καί ἱκανοποίησιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.⁽²⁾

στ) Ἡ ματαίωσις τῶν σχεδίων

Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας πολεμεῖται - κλυδωνίζεται καί δοκιμάζεται ἀλλ' Αὐτὴ οὐδέποτε πίπτει. Οὕτω καί ἐν προκειμένῳ παρὰ τό σχῆμα, παρὰ τὴν ὀργανωμένην προπαγάνδα τοῦς αἱματηροῦς διωγμούς, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐξῆλθεν νικῶσα.

(1) Ὁρᾶτε «Κ.Γ.Ο.» τόμος 1980 τεῦχος 28 σελ. 11-20 καί τεῦχος 29-30 σελ. 24-30, ὡς καί ἐπόμενα τεύχη, στήλῃ «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ».

(2) Πλείονα ὁρᾶτε εἰς Κ.Γ.Ο. Τόμος 1981 καί ἐξῆς στήλῃ «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ» ὡς καί «ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» Ἐκδόσις Ἰ. Μ. Θεσσαλονίκης 1997 σελ. 36-38.

Εἰς τὴν ἀλλοτριώσειν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἐχρησιμοποίησε τὸν ἀπὸ τὸ 1924 ἀναδειχθέντα, ὑπέρμαχον τῆς Ὁρθοδοξίας, τότε μὲν Ἱερομόναχον Ματθαῖον Ἀγιορείτην, ἀπὸ δὲ τοῦ 1935 Ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαῖον. Οὗτος μετὰ τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ (ἀναδειχθέντος καὶ αὐτοῦ εἰς Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τὸ 1935), ἀντιμετώπισαν καὶ κατήλεγξαν τὴν πτῶσιν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ ἰδιαιτέρως τὴν προσπάθειά του πρὸς παραχάραξιν τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὸ 1947 ὅμως καὶ ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν διαρρήδην ἠρνεῖτο τὴν σύμπραξιν πρὸς χειροτονίαν Ἐπισκόπων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἐν τέλει καὶ αὐτὸς προσεχώρησεν εἰς τὸ σχῆμα τοῦ πρώην Φλωρίνης, προκειμένου νὰ μείνη μόνος τοῦ ὁ Βρεσθένης, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀφήσῃ διαδόχους Ἐπισκόπους. Δεδομένου ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος, φθάσας εἰς βαθύ γῆρας, εὕρισκετο εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου του, ὁ Νεοσημερολογιτισμὸς καὶ ἡ σχισματικὴ παλαιοσημερολογικὴ παράταξις ὑπὸ τὸν πρ. Φλωρίνης **προσεδόκουν νὰ ἀποθάνῃ ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος διὰ νὰ «ἡσυχάσουν», καὶ ἐκκλείψῃ οὕτω ὁ φόβος νὰ ὑπάρξῃ ἀδιάκοπος συνέχεια τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, εἰς τὴν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.** Ἐνῶ αὐτὰ προσεδόκουν, ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1948, μόλις ἐνάμισι ἔτος πρὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεώς του, **τούς ἀπεγοήτευσεν!**

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἤτοι Κλήρου καὶ Λαοῦ, προέβη μόνος του εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου διότι: α) Δέν ὑπῆρχεν ἕτερος Ἐπίσκοπος, ἀδήριτος δὲ Ἐκκλησιαστικὴ ἀνάγκη ἐπέβαλλεν τοῦτο. β) Ἦτο εἰς μεγάλην ἡλικίαν, ἐάν δὲ ἔνεκα τῆς κανονικῆς ἀκριβείας, δέν ἄφηνεν Διαδόχους Ἐπισκόπους, ἡ Ἐκκλησία θά ἔμενεν χωρὶς Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὅπερ εἰς τὴν πρᾶξιν ἐσήμαινε τὴν ἐκ μέρους τοῦ Ἄνδρός ἄρνησιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ βλασφημίαν κατὰ τῆς Ἐκκλησιολογίας Αὐτῆς. Ἄλλωστε ὅπως προεγράφη αὐτὸς ἦτο καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐπεδιώχθη ἡ ἀπομόνωσίς του, καὶ ἀπεμακρύνθη μόλις τὸ 1947 ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ ὁ Κυκλάδων Γερμανός. Ἐπομένως ἡ ὑπὸ μόνου τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, χειροτονία τοῦ Ἀρχ/του Σπυρίδωνος εἰς Ἐπίσκοπον Τριμυθοῦντος, **δέν υπέπεσεν οὐσιαστικῶς εἰς παράθασιν Κανονικὴν, διότι οὔτε ἄλλοι ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς ὑπῆρχαν, οὔτε ἐσουνωμότησεν, οὔτε πραξικόπημα ἔκαμεν, οὔτε παράταξιν ἢ σχῆμα προεκάλεσεν, ἢ ἄλλως πως ἔβλαψε τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐποίησεν πρὸς χάριν καὶ ὑπὲρ τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας.** Ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος († 14.5.1950) τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1948 χειροτονήσας μόνος αὐτὸς Ἐπίσκοπον, δέν παρεβίασε τὴν Κανονικὴν τάξιν, ἀλλὰ διὰ τούς λό-

γους, οί ὁποῖοι ὑπεγραμμίσθησαν μόλις ἀνωτέρω, **ΥΠΕΡΕΒΗ** τόν **Κανόνα**. Οὕτω ἀπέδειξεν τήν ἀπόλυτον πίστιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καί τήν συνέπειαν του πρὸς τήν Ὁμολογίαν Ἐκκλησιολογίαν Αὐτῆς καί οὕτω μετ' οὐ πολὺ ἀπῆλθεν ὡς Ὁμολογητής.⁽¹⁾ Οὕτω, πρὸς μεγίστην ἀπογοήτευσιν τῶν πολεμίων της, ἡ Ἐκκλησία ἐσυνέχισε ἀπρόσκοπτα τήν ἱστορικὴν - λυτρωτικὴν πορείαν της, ἐνῶ ἡ ἴδια ἀκριβῶς πρᾶξις, ἀνέτρεψεν καί ἐματαιώσασκε κάθε σχέδιον καί προσδοκίαν τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ, περί ἐκλείψεως τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἵνα οὕτω σὺν τῷ χρόνῳ καταστῆ δυνατὴ καί ἡ ὑπαγωγὴ ἢ ἡ ἀπορρόφησις τοῦ πληρώματος Αὐτῆς ὑπ' αὐτοῦ.

ζ) Ὅ,τι δέν κατορθώνουν μέ τούς μεσαιωνικούς διωγμούς, διανοοῦνται νά τό ἐπιτύχουν μέσω τῆς δολιότητος

Ἀπό τό ἔτος 1955, ὅτε ἀπέθανεν ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀνεζητεῖτο τρόπος, μέ τόν ὁποῖον θά προσεβάλετο ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ὁ ἴδιος ὁ πρ. Φλωρίνης καί οἱ ὁπαδοί του, ἀπό τό 1948 ἐβλασφήμουν κατὰ τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς, φωνασκοῦντες ὅτι ἡ «ὑφ' ἑνός χειροτονία εἶναι ἄκυρος» καί ἐπομένως οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ἔλκοντες τήν χειροτονίαν παρά τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, εἶναι «ψευδεπίσκοποι» καί «ἀνιέροι!» Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο τό βλάσφημον κήρυγμα - προπαγάνδα, δέν υἱοθετεῖτο παρά σοβαρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι (νεοημερολογεῖται κυρίως) ἀπεφαίνοντο ὅτι οἱ ὑφ' ἑνός ἔχοντες τήν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, εἶναι Ἀρχιερεῖς καί οὐδεὶς δύναται νά τούς ἀμφισβητήσῃ, ὑπόκεινται ὅμως εἰς δίκην διὰ τῆς ὁποίας ἀναλόγως ἢ θά δικαιωθοῦν ἢ θά καταδικασθοῦν εἰς καθαίρεσιν καί ὁ χειροτονήσας καί οἱ χειροτονηθέντες. Ἡ προπαγάνδα περί «ἀνιέρου», κλπ., προωθεῖτο καί ἐπροπαγανδίζετο, εἰς τήν παράταξιν τοῦ πρ. Φλωρίνης ἰδιαιτέρως μετὰ τό 1955, ἔτος κατὰ τό ὁποῖον ἀπέθανεν ὁ Φλωρίνης, ἡ δέ παράταξις του ἔμεινε ἀκέφαλος χωρὶς Ἐπίσκοπον. Τό γεγονός αὐτό προέκαλεσεν σοβαράν κρίσιν εἰς τόν συγκεκριμένον χώρον, διότι ὑπῆρχεν τό ἐνδεχόμενον ἀθρόας ἐπιστροφῆς τῶν ὁπαδῶν του εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Διὰ τῆς βλασφημίου ὅμως αὐτῆς προπαγάνδας ἀλλά καί τῆς προσδοκίας τήν ὁποίαν ἐκαλλιέργουν, καθ' ἣν μέ οἰονδήποτε τρόπον θά εὔρουν ἐπισκόπους, ἔφραξαν τόν δρόμον τῆς ἀθρόας ἐπιστροφῆς τῶν ὁπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Τό 1960 ἡ Φλωρινική παράταξις «ἀπέκτησεν» Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος ἐχειροτονήθη εἰς τήν Ἀμερικὴν ὑπὸ ἑνός, Ἐπισκόπου καί παρά τήν ἀπαγόρευσιν τῆς Συνόδου, εἰς τήν ὁποίαν ἀνῆκεν ὁ

(1) Ἐκοιμήθη τήν +14.5.1950, ἡτοι 18 μῆνας μετὰ τό ἱστορικόν καί οὐσιαστικόν Ἐκκλησιαστικόν γεγονός τοῦ Σεπτεμβρίου τό 1948.

χειροτονήσας επίσκοπος.⁽¹⁾ Περαιτέρω ο χειροτονήσας πραξικοπηματικώς και προς διαιώνισιν του Φλωρινικού σχίσματος, ειχεν πλήρη πνευματική κοινωνία μετά του Νεοημερολογιτισμού - Οικουμενισμού. Ουσιαστικά μέ αυτήν την κατάφωρα αντικανονικήν χειροτονίαν ή σχισματική παράταξις του πρώην Φλωρίνης (ήδη από τό 1960) εξηγήθη απολύτως εκ του Νεοημερολογιτισμού. Αύτοι είναι οι λόγοι διά τους οποίους ο Νεοημερολογιτισμός δέν ελαβεν ουτε λαμβάνει σοβαρά υπ' ὄψιν του την Φλωρινικήν παράταξιν, αλλά τον άπασχολεί μόνον ή Γνησία και άδιάκοπος Κανονική Άποστολική Διαδοχή των Έπισκόπων της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. και ή Έκκλησιολογία της.

η) Η δόλια άπόπειρα κατά της Άποστολικής Διαδοχής άπέτυχεν οικτρως

Καθ' ὄλην την δεκατίαν του 1960 οι ὁπαδοί του πρ. Φλωρίνης ανεζήτουν τρόπον να προσβληθῆ ή Άποστολική Διαδοχή. Διά τον σκοπόν αυτόν επενοήθη ή λεγομένη «χειροθεσία» ή και «άναχειροτονία» των Έπισκόπων, της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ. ὅπως τό ειχεν προγραμματίσει ο ίδιος ο πρώην Φλωρίνης εις σχετικήν γνωμάτευσίν του, πάντοτε εις τά πλαίσια της βλασφήμου προπαγάνδας του, περί «**άντικανονικής**» και «**άκύρου**» χειροτονίας, και του «**δυνάμει και ουχί ενεργεία Νεοημερολογιτικού σχίσματος**».

Τόν Σεπτέμβριον του 1971 είναι πλήρως στημένο ένα σχέδιο προσβολής της Άποστολικής Διαδοχής διά συγκεκριμένης βλασφημίας. Τό σχέδιον τουτο ειχεν αναλάβει να φέρη εις πέρας ο Άρχ/της Καλλιόπιος, ο ὅποιος προηγουμένως ειχεν ύποκριθεϊ ὅτι ἐγκαταλείπει τό Φλωρινικόν σχίσμα και προσχωρεϊ εις την Έκκλησία των Γ.Ο.Χ., ἐνώ ουσιαστικά ἐνήργει καταχθόνια σχέδια, κατά της Άποστολικής Διαδοχής των Έπισκόπων της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ., τά ὁποία ὅμως δέν ἐπέτυχον, προς μεγάλην άπογοήτευσιν τόσον της Φλωρινικής Παρατάξεως ὅσον και του Νεοημερολογιτισμού. Η Σύνοδος των Ρώσων της Διασποράς ή ὁποία τελικά ἐκλήθη να άποφανθῆ περί των χειροτονιών του Βρεσθένης Ματθαίου, παρά τας πιέσεις και τό άδιέξοδον εις τό ὅποιον την ειχον φέρει, άπέφυγεν τον σκόπελον και ἐπέδωξεν πρᾶξιν διπλής οικονομίας (ἐκατέρωθεν), μέ την ὁποίαν και την **Άποστολικήν Διαδοχήν των Έπισκόπων της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ., δέν ἐβλαπεν και δέν ἐβλασφήμησεν ή ίδια, αλλά και τό πρόσχημα των ὁπαδών του Φλωρίνης, καθ' ὃ δέν προσήρχοντο εις την Έκκλησίαν των Γ.Ο.Χ., διότι δῆθεν οι Έπίσκοποι αυτής είναι «άντικανονικοί» και «άνιερροι», οίκονόμησεν.**

Εις την σχετικήν άπόφασίν της διά τό θέμα αυτό, τονίζει ὅτι οι Έπίσκοποι οι ἔχοντες την Άποστολικήν Διαδοχήν υπό μόνου του Βρε-

---

(1) Πρόκειται διά τον Σικάγου Σεραφεϊμ της Συνόδου των Έπισκόπων των Ρώσων της Διασποράς.

οθένης Ματθαίου δέν εἶναι σχισματικοί καί δέν ἔχει ἐφαρμογήν ἐπ' αὐτῶν ὁ Ἡ Κανὼν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως ἐκεῖνοι ἀπῆτουν νά ἐφαρμόσῃ ἡ Σύνοδος τῶν Ρώσων. Ἡ οὕτω πως, ὡς «χειροθεσία» ἐμφανισθεῖσα, οὐσία ἀπετέλεσεν καθαρῶς ἐξωτερικὴν τυπικὴν πράξιν, μὴ θίξασα οὐδόλως τὴν δογματικὴν ἀκεραιότητα καὶ πληρότητα τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας καὶ τῆ ἀληθεία ἀνεγνώρισεν τὰς χειροτονίας, ἐνῶ διὰ τῆς οὕτω λεγομένης «χειροθεσίας» ἀφῆρέσεν τὸ πρόσχημα – πλάνην τῶν Φλωρινικῶν, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐνώσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι «παλαιοημερολογιτῶν». Δυστυχῶς ὁμως ἡ παράταξις τοῦ πρ. Φλωρίνης, ἀπέδειξεν ὅτι δέν ἐνδιαφέρετο διὰ τὴν ἐνότητα, ἀλλ' ὅτι τὴν ἐνδιέφερε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἡ προσβολὴ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῦτο διὰ λογαριασμόν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ – Οἰκουμενισμοῦ. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἡ ἡγεσία τῆς Φλωρινικῆς παρατάξεως, τόσον ἐχολώθη κατὰ τῆς Συνόδου τῶν Ρώσων, διότι «παρεσπόνθησεν» καὶ ἀνεγνώρισεν τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὥστε ἀμέσως διέκοψεν τὴν πνευματικὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν! Εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 534/18.9.1971 Ἐγκύκλιόν τῆς ἡ Φλωρινικῆς παρατάξεως διεμήνυε τὰ ἱμάτιά τῆς διακηρύσσουσα: «Τὴν ἡμετέραν εἰς Ἀμερικὴν μετάβασιν⁽¹⁾ ἠκολούθησεν ἡ τῆς ἡγεσίας τῶν Ματθαϊκῶν τοιαύτη. Ἐνῶ δέ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδέν μετ' αὐτῶν θά συντελεῖτο, ἄνευ τῆς ἐνημερώσεως ἡμῶν, ὅλως παραδόξως καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Σύνοδος τοῦ πανιερωτάτου Φιλαρέτου ἀπεφάσισεν νά ἀναγνωρίσῃ ὡς κανονικοὺς τοὺς ψευδοεπισκόπους τοῦ ἀποβιώσαντος κυροῦ Ματθαίου... Ἡ πληροφορία αὕτη, ὡς ἦτο ἐπόμενον μᾶς κατέθλιψεν, ἀλλ' ἀνακτῆσαντες ἤδη τὴν ψυχραιμίαν ἡμῶν, ἀπεφασίσαμεν νά ἀντιμετωπίσωμεν τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν ψυχραίμως καὶ σοβαρῶς ἐν τῇ γενέσει τῆς. Δέν γνωρίζομεν ποίας δικαιολογίας θά προβάλλῃ διὰ τὴν παρασπονδίαν⁽¹⁾ τῆς ταύτης ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας... Δέν θά ἀσχοληθῶμεν περισσότερον με αὐτοὺς, ἀλλὰ δέν θά ἀναγνωρίσωμεν τὰς οἰασδήποτε ἀντικανονικὰς εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν πράξεις τῶν οἰωνοδῆποτε». (Ἐγκύκλιος Ἀρχ/που Αὐξεντίου Α.Π. 534/18.9.1971).

θ) Τὸ ἀποτυχόν σχέδιον δέν ἐγκαταλείπεται

Πράγματι, οἱ Φλωρινικοὶ παράγοντες, μόλις ἀνέκτησαν τὴν ψυχραιμίαν τους, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος δέν ἔπαιξε τὸν ἀνόσιον καὶ Ἱερόσυλον ρόλον, τὸν ὁποῖον ἀπῆτουν, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν ὡς Κανονικὰς τὰς χειροτονίας, συνέλαβον σατανικὸν τῷ ὄντι σχέδιον. Τοῦτο προέβλεπε καὶ ἐστόχευε νά εὐρεθῇ, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων, εἰς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος νά δηλώσῃ, ὅτι τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1971 ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος δέν ἐνήρ-

(1) Σαφῶς ἀποκαλύπτει ὅτι προηγήθη κλιμάκιον Φλωρινικόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν στήσῃ τὴν πλεκτάνην, καὶ ὅτι, δυστυχῶς δι' αὐτοὺς, ἡ Ρωσικὴ Σύνοδος δέν τὴν ἐνεργοποίησεν καὶ οὕτω «Παρησπάνδισεν»!

γησεν τυπικήν ἐξωτερικήν καί ἄκρως οικονομικήν πράξιν, τήν οὕτω λεγομένην «χειροθεσίαν», ἀλλά ὅτι οὐσιαστικά ὡς ἐπί σχισματικῶν ἐφήρμοσεν τόν Η΄ κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μετά ἀπό 6 ὁλόκληρα ἔτη μέσω τοῦ μηχανισμοῦ, τόν ὁποῖον διέθετεν καί ἠγεῖτο ὁ τότε Ἀρχ/της Καλλιόπιος,⁽¹⁾ ἐπέτυχεν νά πλανήσῃ τόν Ἐπίσκοπον Κάλλιστον, ὥστε λόγω νά δηλώσῃ, καί ἔργω νά δεχθῆ, ὅτι ἦτο σχισματικός καί ἀπεκατεστάθη διά τῆς χειροθεσίας τό 1971.

Οὕτω ὁ ἐν λόγω Ἐπίσκοπος ἐξέπεσεν τῆς Ἐκκλησίας καί προσεχώρησεν εἰς τήν σχισματικήν παράταξιν τῶν Φλωρινικῶν, οἱ ὁποῖοι τόν ἔθεσαν εἰς τήν σειράν τῶν πρεσβείων ὡς Ἐπίσκοπον, ὄχι ὡς πρῶτον, ἀλλά ὡς ἀναδειχθέντα εἰς Ἐπίσκοπον τό 1971, ἐνῶ ἐχειροτονήθη τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1948. Διά τόν λόγον αὐτόν ὁ Ἐπίσκοπος Κάλλιστος καθιρέθη ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς βλασφημίας κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Παράλληλως καί ὁ Νεοσημερολογιτισμός συνειδητοποιῶν ποία εὐκαιρία ἐχάθη, ἔσπευσε καί αὐτός, ἐκ τῶν ὑστέρων, νά προπαγανδίσῃ τό γεγονός τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1971, καί νά τό παρουσιάσῃ ὡς οὐσιαστικήν πραγματικήν χειροθεσίαν.⁽²⁾

ι) Καί παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας!

Εἶναι ἰδιαιτέρως ἀποκαλυπτικόν τό γεγονός ὅτι καί παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (μετά τόν πλανηθέντα Κάλλιστον) συνειδητά ἀναλαμβάνουν νά προπαγανδίσουν καί νά περάσουν ἐκ τῶν ὑστέρων, τό μήνυμα περί «χειροθεσίας», πάντοτε διά λογαριασμόν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Σιωνοπροβλήτου Οἰκουμενισμοῦ.

Δέν ὑστερεῖ λοιπόν εἰς τήν ἴδιαν προπαγάνδα καί ἓνας Κύπριος Ἱερομόναχος, ὀνόματι Εὐθύμιος Ἐπιφανίου, ὅστις ἐνεφανίζετο καί ἐθεωρεῖτο ὡς Γνήσιος Κληρικός τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος. Καί αὐτός, ἐνῶ πάντοτε ἐπροπαγάνδισε μέ διαφόρους τρόπους, τήν ἴδιαν προπαγάνδα, ἐν τέλει τό 1991 μέ τήν γνωστήν «Ἐγκύκλιον - Ἐπιστολήν» του (11.10.1991), διακηρύσσει «γυμνή τῆ κεφαλῇ» τήν βλασφημίαν ὅτι δῆθεν οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐδέχθησαν, τό 1971, πραγματικήν χειροθεσίαν. Ὅπως πιστεύομεν καί ἀπέδειξαν τά γεγονότα, ὁ συγκεκριμένος Ἱερομόναχος, δέν ἐνεργεῖ ἀποκλειστικῶς δι' ἑαυτόν, ἀλλά ἐξέφραζε καί ἐξεπροσώπει καί ἓναν ἢ δύο ἀκόμη Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., μετά τῶν ὁποίων ἀνέλαβεν συνειδητά ἀπό κοινοῦ νά περάσουν ἔστω καί θεωρητικά καί μετά ἀπό 21 χρόνια, τήν βλάσφημη προπαγάνδα περί «χειροθεσίας».

(1) Ὡς τέλειος οὐνίτης μεθοδεύει καί προωθεῖ τά σχέδια κατά τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

(2) Ὅρατε πλείονα εἰς «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ...» Ἀθήναι 1985 σελ. 144-152 καί «ΣΥΝΤΡΙΒΗΤΩΣΑΝ ὩΣ ΣΚΕΥΗ ΚΕΡΑΜΕΩΣ...» τεύχος 3ον 1993 σελ. 13-15.

Ἐνῶ ταῦτα προπαγανδίζόμενα κατὰ τὴν περίοδον 1991 καὶ ἐξῆς δὲν βρίσκουν καμμίαν ἀπολύτως ἀπήχησιν, ἀλλὰ καὶ καταδικάζονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς συκοφαντικὴ προπαγάνδα καὶ ὡς ἐσχάτη βλασφημία κατὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἄλλη σατανικωτέρα ἐπιπόνησις, ἤρχισεν νὰ προπαγανδίζεται! Κατ' αὐτὴν: «*Διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ αὐτὸν τὸν βραχνά τῆς «χειροθεσίας», καλὸν εἶναι νὰ καταδικασθῇ ἢ πρᾶξις καὶ νὰ τελειώνη!*»

Αὐτό ἦτο τὸ τελευταῖο ἀλλὰ ὑπουλότερον καὶ δολιώτερον «χαρ-τί» τῆς προπαγάνδας. Διότι διὰ τῆς νέας προπαγάνδας περὶ δῆθεν ξεκαθαρίσεως τοῦ θέματος διὰ μιᾶς καταδικῆς του, οὐδὲν ἄλλο ἐπεδιώκετο, παρά ἡ ἐκ τῶν ὑστέρων πανηγυρικὴ ἀποδοχὴ ὡς ὑποστατῆς μιᾶς ἀνυποστάστου πράξεως! Οὕτω, ἔστω καὶ ἑτεροχρονισμένα, ἐμμέσως θὰ ἐξησφαλίζετο μιὰ εὐθεΐα κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημία, καὶ θὰ ἐτίθετο ἅπαξ διὰ παντός ἐν ἀμφι-βόλῳ ἢ Γνησιότητᾳ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Κατόπιν τούτου καὶ ἡ Ἐκκλησιολογία - Ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. θὰ ἐξέπιπτεν εἰς κενὸν λόγον. Ἡ τελευταία αὐτὴ φάσις τῶν δολίων μεθοδεύσεων κατὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, εἶναι ἀνειλημμένη ὑπὸ τοῦ πρώην Μητροπολίτου Ἀττικῆς Ματθαίου Μακρῆ ἐνισχυομένου καὶ ὑπὸ τοῦ πρ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου Μητροπούλου.⁽¹⁾

Ὁ κ. Ματθαῖος ἤδη ἀπὸ τὸ 1971 συνέδεσε τὴν λεγομένην «χειροθεσίαν» μέ τὴν ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀναγνώρισιν⁽²⁾ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., διό, εὐκαίρως ἀκαίρως, πάντοτε ἐτόνιζε ὅτι «**μετὰ τὸ 1971 ὅλοι μᾶς ἀναγνωρίζουν ὡς Κανονικούς**» κλπ., ἐνῶ κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1980 μέχρι καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκαετίας τοῦ 1990 ἐπεδίωξεν εἰς ὅλον τοῦτο τὸ θέμα νὰ ἔχη μαζί του τοὺς θεολόγους,⁽³⁾ διό καὶ εἶχεν ὁμοῦ μετ' αὐτῶν προσωπικὰς ἐπαφὰς μετὰ Κυβερνητικῶν τινῶν παραγόντων.

Ὅταν τὸ 1990 περίπου συνειδητοποίησεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ σχέδια περὶ «ἀναγνώρισεως», πάντοτε ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὡς οὐσιαστικῆς, τῆς λεγομένης «χειροθεσίας», τότε προφανῶς ἀπεφάσισεν νὰ τὰ ἐπιβάλη ἀπὸ θέσεως πλέον ἰσχύος, ἐξουδετερώνοντας, καθ' οἷονδῆποτε τρόπον καὶ μέ ὅποιαδήποτε ἀ-φορμῇ, ὅλους τοὺς ἀντιδρῶντας. Τοιαῦτα ὑποψήφια θύματά του, ἦσαν κυρίως ὁ Ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ κατόπιν τὸ ἐπιτελεῖο τῶν Θεολόγων του, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν.

(1) Ὅρατε πλείονα εἰς βιβλίον: «ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 1997», ἐκδόσις Ἰ. Μ. Θεσσαλονίκης 1997 σελ. 38-49.

(2) Λόγος περὶ ἀναγνώρισεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐγένετο διὰ πρώτην φοράν τὸ 1973 καὶ συμπίπτει μέ τὴν χειροτονίαν εἰς Ἐπίσκοπον καὶ τοῦ κ. Ματθαίου Μακρῆ!...

(3) Ὅρατε σχετικῶς: Ἐλ. Χ. Γκουτζίδη «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ...» Ἀθῆναι 1998 σελ. 43 σημ. 2 καὶ 47 σημ. 1, καὶ τοῦ Ἰδίου: «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ...» Ἀθῆναι 1985 σελ. 166-172.

**ια) Προσπάθεια ύφαρπαγής τῶν Ἱ. Μονῶν
ὑπό τοῦ Ἀττικῆς Ματθαίου καί δημιουργία νέου σάλου
ἐξ ἀφορμῆς τῆς δῆθεν «εἰκονομαχίας»**

Πρὶν ὅμως ἀναλάβῃ νά πραγματοποιήσῃ τὰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις του, ἔπρεπε νά ἔχῃ ὑπό τόν ἀπόλυτον προσωπικόν τοῦ ἐλεγχον τὰς δύο μεγάλας Ἱεράς Μονάς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἤτοι τῆς Μεταμορφώσεως καί τῆς Παναγίας, αἱ ὁποῖαι ἀπό πεντηκονταετίας εὐρίσκονται κανονικῶς ὑπό τόν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.⁽¹⁾

1. Τήν 30.1.90 ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ματθαῖος δι' ἐγγράφου τοῦ ἀπευθυνομένου πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἀπαιτοῦσε ἐκβιαστικῶς νά περιέλθουν αἱ δύο Συνοδικαί Μοναί τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἀνδρώα «**Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος**» παρά τόν Κουβαρά Ἀττικῆς καί ἡ Γυναικεία «**Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου**» παρά τήν Κερατέα Ἀττικῆς, εἰς τήν ἰδικήν του δικαιοδοσίαν ὡς Μητροπολίτου Ἀττικῆς. Τό αἴτημα τοῦτο δέν ἰκανοποιήθη ὑπό τῆς Ἱεράς Συνόδου καί ἡ διοικήσεις, Πνευματική τε καί Διοικητική παρέμεινεν ὡς εἶχεν ὑπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν.

2. Τήν 19.9.91 συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας καί ἐξητάσθη τό θέμα τῆς ἔριδος ἐπί συγκεκριμένων εἰκονογραφικῶν παραστάσεων. Τό ὅλον θέμα ἀνετέθη ὁμόφωνα ὑπό τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, εἰς εὐρεΐαν Ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία ἐδεσμεύθη ὅπως ἐντός μηνός μελετηθῇ καί ὑποβάλλῃ εἰς τήν Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας, σχέδιον Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς ρύθμισιν τοῦ προβλήματος καί παῦσιν τῆς ἔριδος.

Ἡ Ἱεροσυνοδική αὕτη ἀπόφασις δέν ἐτηρήθη, κατά κανονικήν δέ ἀκρίβειαν ἀσεβέστατα ἠθετήθη, διότι ἡ Ἐπιτροπή παρεκωλύθη καί δέν συνεδρίασεν περίπου ἐπί ὀλοκλήρους 4 μῆνας (παρά τό γεγονός ὅτι αὕτη ἐδεσμεύθη νά ὀλοκληρώσῃ τὰς ἐργασίας της ἐντός ἐνός μηνός), χωρίς νά ἀναφερθῇ οὐδέν κατά τό διάστημα αὐτό, εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον. Τοῦτο διότι ἡ πλευρά τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Ματθαίου, δέν ἐπεθύμει ἐπ' οὐδενί τήν Κανονικήν καί ὑπό τό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας μελέτην καί σύνταξιν τοῦ σχετικοῦ σχεδίου ἐγκυκλίου ἐκ μέρους τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, καί διότι ἤδη ἐνεργεῖ ὡς στασιαστής καί καταλύει καί θεσμούς καί ἀποφάσεις.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος εἰς τήν εἰσηγησίαν του πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας (22.9.1993) διατυπώνει εὐθέως τό κάτωθι παράπονόν του ὡς καταγγελίαν, διὰ τό ἐν λόγῳ θέμα:

---

(1) Ὅρατε σχετικῶς Ε. Χ. Γκουτζίδη «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ...» Ἀθήναι 1998 σελ. 22 καί ἐξῆς.

«Κατά τήν συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 19.9.1991, ἀφοῦ ἀπεφασίσαμεν ὁμοφώνως ...ὠρίσαμεν Συνοδικήν ἐπιτροπήν... διά νά προετοιμάσουν Σχέδιον Ποιμαντορικής Ἐγκυκλίου ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ. Καί ἐνώ εἶπαμε ἡ Ἐγκύκλιος νά εἶναι ἔτοιμη καί νά ἀναγνωσθῆ εἰς τήν Γενικήν Συνέλευσιν τῶν Κληρικῶν, τόν Ὀκτώβριον, ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή δέν συνεδρίαζε. Διά ποίους λόγους; Ἐνα περιστατικό θά ἀναφέρω καί θά ἐννοήσετε. Κατά τήν συνεδρίασιν τῆς Ἐνδημούσης Ἱερᾶς Συνόδου τήν 24.10.1991 ἐρώτησα, ἐάν ἐτοιμάσθηκε τό σχέδιον τῆς Ἐγκυκλίου. Καί ἀντί ἀπαντήσεως ἀπό τόν Πρόεδρον τῆς ὀρισθείσης Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀπήντησε ὁ Σεβ. Ἅγιος Ἀττικῆς, λέγοντας τά ἑξῆς: «Δέν ὑπάρχει Συνοδική Ἐπιτροπή. Αὐτή τήν ὠρισε ὁ μόνος του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, χωρῆς νά τήν ἐγκρίνομε ἐμεῖς. Ἄλλά καί δέν χρειάζεται σχέδιον τῆς Ἐπιτροπῆς διά τήν Ἐγκύκλιον, ἀλλά μόνον τά πρακτικά τῆς περασμένης Ἱεραρχίας, τά ὁποῖα θά φωτοτυπήσωμεν καί θά διαβαστοῦν κατά τήν Γενικήν Συνέλευσιν τοῦ Συνδέσμου τήν 31.10.1991 καί νά βάλουμε τοῦς Κληρικούς ὅλους νά τά ὑπογράψουν». Ἡ ἀπάντησις αὐτή μέ ἐξέπληξε καί μέ ἐλύπησε βαθύτατα. Ὅμως εἰσιώπησα καί ὑπεχώρησα. Ἐπικράθηκα, ἀλλά ἤλπισα εἰς διόρθωσιν. Διατί ὅμως, Ἅγιοι Ἀδελφοί, αὐτή ἡ μεταβολή καί διαστροφή; Καί διατί αὐτή ἡ σιωπή τῶν Ἁγίων Ἀδελφῶν μου, ὅταν κατηγορῆται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι δῆθεν ὁ μόνος του ὠρισε τήν Συνοδικήν Ἐπιτροπήν; Διατί ἀνατρέπονται καί περιφρονοῦνται ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τᾶς ὁποίας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ὁμοφώνως ἀπεφασίσαμεν; Ἰδοῦ τό τρίτον παράπονό μου...».⁽¹⁾

3. Ἐνώ ἡ κανονικῶς ὀρισθεῖσα ὑπό τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας (19.9.1991) ἀρμοδία Συνοδική Ἐπιτροπή δέν συγκαλεῖται ὑπό τοῦ Προέδρου, ὅμως δρᾷ πυρετωδῶς μία ὁμάδα ὑπό τόν κ. Ματθαῖον, ἡ ὁποία συντάσσει Ἐξωσυνοδικά νόθα «Πρακτικά»! Τήν 20.10.1991 εἰς τήν κανονικῶς συνεδριάζουσα Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας παρουσιάσθη ὑπό τῶν Ἀττικῆς κ. Ματθαίου καί Πειραιῶς κ. Νικολάου τό νόθον «Πρακτικόν», ὡς δῆθεν πρακτικόν τῆς 19.9.1991 καί ἐζητήθη νά ὑπογραφῆ.⁽²⁾

4. Βάσει αὐτοῦ τοῦ ψευδοπρακτικοῦ ἐπεχειρήθη νά μετατραπῆ ἡ Γενική Συνέλευσις τοῦ ΙΦΣΚΑΕ τῆς 30.10.1991 εἰς Ἱερατικήν Σύναξιν, εἰς τήν ὁποίαν ὅλως ἀντικανονικῶς καί παρανόμως, ἐκλήθη ὑπό τῶν Σεβ/των κ.κ. Ματθαίου καί Νικολάου, καί ὁ Ἱερομ. ⁷Εὐθύμιος, καίτοι δέν ἦτο μέλος τοῦ Ἱ. Συνδέσμου, διότι εἶχεν σηματοδοτηθεῖ κατά τήν ἡμέραν αὐτή νά ἀρχίσῃ δυναμικά ἡ ἐφαρμογή τοῦ σχεδίου: ἢ θά ὑποταχθοῦν οἱ πάντες εἰς τόν κεκαλυμμένον ἀκόμη μηχανισμόν τοῦ κ. Ματθαίου ἢ βάσει τοῦ δῆθεν συνοδικοῦ

(1) Ὅρατε: Ἀρχ/που Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος Ἀνδρέου: «ΟΜΙΛΙΑΙ - ΚΕΙΜΕΝΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ», Ἀθῆναι 1994 σελ. 70-71.

(2) Ἐπ' αὐτοῦ ὁ Μητροπολίτης Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος διεμαρτυρήθη εἰπών ὅτι τοιαῦτα πρακτικά οὔτε συνετάγησαν οὔτε ὑπεγράφησαν τήν 19.9.1991! Πόθεν καί πῶς προέκυψαν; Ἀσφαλῶς ἀπάντησις δέν ἐδόθη.

αὐτοῦ κειμένου θά ἔπαιρναν τὰ κεφάλια τῶν ἀνθισταμένων. Πρέπει νά τονισθῆ ὅτι κατὰ τήν ἴδιαν ἀκριβῶς περίοδον 19.9.1991 ἕως 14.1.1992 πυροδοτοῦνται λίαν ἐσπευσμένα ἀλλά καί λίαν συντονισμένα τά σκάνδαλα περί δῆθεν «νεοοικονομαχίας» παρά τῶν: Ἱερομ. Εὐθυμίου, Παναγ. Ἀλεξοπούλου, Ἀγιορειτῶν κλπ. καί συκοφαντοῦνται ὡς «Εἰκονομάχοι» πλειάς Ἱερέων, παρ' ὧν ἀπαιτεῖται δήλωση⁽¹⁾ μετανοίας, λιβελλοὶ κλπ. Ταῦτα κατὰ τήν ὡς εἴρηται Γενικήν Συνέλευσιν τῆς 30.10.1991.

5. Τόν Ἰανουάριον τοῦ 1992 ἐγίναμεν δέκται ἑνός ἀνωνύμου ἐγγράφου μέ ἡμερομηνία 30.1.92, δι' οὗ ἐδίδοντο ρηταί αἱ πληροφορίες ὅτι ὁ τότε Ἐπίσκοπος Ματθαῖος, προετίθετο νά ἀνατρέψῃ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καί νά ὑφαρπάσῃ τάς Ἱεράς Μονάς.⁽²⁾

6. Κατά τήν ἴδιαν περίοδον, ἀρχάς 1992, συνετάγη ἀπό τό περιβάλλον τοῦ κ. Ματθαίου τό λεγόμενον «Ἐγκλητον Κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Θεολόγου καθηγητοῦ Ἐλευθερίου Χ. Γκουτζίδη». Ὁ μηχανισμός τοῦ Ἐπισκόπου κ. Ματθαίου ἦτο σφόδρα ἐνωχλημένος καί ἔπνεε μένεα κατὰ τοῦ συγκεκριμένου Θεολόγου, διότι τόσον κατὰ τήν 19.9.1991 ἀπέτρεψεν τόν κίνδυνον νά ἐκτεθῆ ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ μιὰ Ἐγκύκλιο κακῆς σκοπιμότητος καί γεμούσης βλασφημιῶν, τήν δέ 30.10.1991 ἐνώπιον τοῦ συνόλου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου κατήλεγε τήν «Ἐγκύκλιον Ἐπιστολήν» (11.10.1991) τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου.⁽³⁾

7. Τήν 14ην Ἰανουαρίου 1992 συνεδρίασεν ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἔπρεπε νά εἶχεν ὀλοκληρώσει τά πάντα μέχρι τήν 19.10.1991 (ἐντός μηνός). Ἡ τετράμηνος καθυστέρησις, ἦτο καί παραμένει παράνομος, ἀντικανονική καί οὐσία ἀπολύτως πρᾶξικοπηματική, ἀλλά καί βαρύτατα βλάσφημος διότι, ἀφ' ἑνός κατεπατήθη ὁμόφωνος ἀπόφασις τῆς Ι.Σ. τῆς Ι., καί ἀφ' ἑτέρου εὐτελίσθη καί περιυβρίσθη ὁ πρῶτος Ἐκκλησιαστικός θεσμός ὅστις εἶναι αὕτη ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας.⁽⁴⁾ Κατά τήν περίοδον ὅμως τῆς καθυστερήσεως, ὁ κ. Ματθαῖος ἐκίνησε τόν μηχανισμό του πρὸς τόν ὁποῖον παρέδωκεν ἐγγραφα ἀπευθυνόμενα πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον(!) ὑφαρπάσας ὅλας τάς ἀποκλειστικὰς ἀρμοδιότητας τῆς τε Ἱεράς Συνόδου καί τῆς Κανονικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἤρχισεν νά «πυρπολῆ» τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν πυρκαγιά τῆς «νεοοικονο-

(1) Τάς «δηλώσεις» καί τούς «λιβέλλους» ἀπῆλθον, διότι βάσει αὐτῶν κατόπιν θά προέβαινον εἰς καθαιρέσεις ἢ κατὰ τό ἐπιεικέστερον οἱ οὕτω πως μετανοήσαντες, ὡς «πρῶην αἰρετικοί» δέν θά ἠδύνατο νά εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ λειτουργοί.

(2) Ὅρατε «Ἀποκαλύπτομεν καί καταγγέλλομεν» σελ. 30-31.

(3) Ὅρατε ἐν τῷ παρόντι σελ. 32-35.

(4) Δυστυχῶς δέν ἀντιμετωπίσθησαν εἰσέτι ὑπό τῆς Ἱεράς Συνόδου, ὄλαι αἱ ἀνω, ἀντικανονικότητες, ἢ καλύτερον εἰπεῖν, συνωμοτικά - ληστροικά καί ἄκρως βλάσφημον κατὰ τὸ θεομῶ τῆς Συνόδου πράξεις.

μαχίας», κατακαίων οὕτω τὴν Ὁρθόδοξον Ἀλήθειαν, τὴν Κανονικὴν τάξιν, τὴν Ἀγάπην, τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐνότητα. Καὶ ὅταν τὴν 14.1.1991 ἐπραγματοποιήθη ἡ μία καὶ μοναδική συνεδρίασις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, τόσον ὁ τότε Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος ὅσον καὶ ὁ ἀγιορείτης Ἱερομ. Χρυσόστομος Τζάνης (Κατουνακιώτης), ἐξέφρασαν a priori τὴν θέσιν των ὅτι τὸ σχέδιον τῆς ἐγκυκλίου, πού θά διευτυπώνετο καὶ θά ὑπεβάλετο εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, θά εἶχεν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τοῦ κατόπιν (μετὰ ἓνα ἔτος ἀκριβῶς) παρουσιασθέντος σχεδίου «Β' ἐγκυκλίου», ὅπερ ὁμως ἀπερρίφθη.

8. Τὴν 22αν καὶ 23ην Ἰανουαρίου συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας διὰ νά ἐπιληφθῆ τοῦ σχεδίου τῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου, τὸ ὁποῖον ἤδη εἶχεν ὑποβάλει ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπή, ἡ συνεδρίασασα ἅπαξ τὴν 14.1.1992.

Κατὰ τὰς δύο αὐτάς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου συνέβησαν «τέ-
ρατα καὶ σημεῖα»!

α) Ἐπεκράτησε πνεῦμα ταραχῆς! Ὁ τότε Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος Μακρῆς, συμπαραστατούμενος καὶ ὑπὸ τῶν τότε Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου καὶ Κοζάνης Τίτου, φοβούμενος τὴν παρουσίαν τῶν Θεολόγων, κραυγάζων καὶ σειῶν τὴν ράβδον τοῦ ἀπέβαλεν καὶ ἀπεμάκρυνεν ἀναιτίως, καὶ κατὰ βάρβαρον τρόπον ἐκ τῆς αἰθούσης τῆς Συνόδου καὶ τοῦ ὀρόφου, ὅλους τοὺς θεολόγους Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς ἀπροκλήτως, ἐνῶ ἀπήτησε καὶ ἀπεμάκρυνεν ἐπὶ πολὺ καὶ αὐτόν τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου!

β) Ἐνῶ ἐξητάζετο τὸ σχέδιον τῆς Ἐγκυκλίου, τὸ ὁποῖον συνέταξεν ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπή, ὁ κ. Ματθαῖος εἶχεν ἀνά χειρας τοῦ ἕτερον σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχον συντάξει οἱ περὶ αὐτόν σύμβουλοι.

γ) Προκειμένου νά ὑπογραφῆ μία ἐγκύκλιος, ὅπως τὴν ἤθελε ἡ ὁμάδα τοῦ κ. Ματθαίου, ἐδημιούργησεν ἀφορήτους συνθήκας, ἀντεγκλήσεις, φωνασκίας, ἀπειλάς καὶ τρομοκρατίας, μέχρις ὅτου ἐκλήθησαν κρυφίως ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντός του, καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Ἀμέσου δράσεως «νά ἐπιβάλουν τὴν τάξιν»! δηλαδή ὑπὸ τὸ Κράτος βίας καὶ τρόμου νά ὑπογραφῆ ἡ ἐγκύκλιος, ὅπως τὴν ἤθελε ὁ μηχανισμὸς τοῦ κ. Ματθαίου!

Κατὰ τὰς ἐν λόγω συνεδριάσεις τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ., παρά τὰς ἀπαραδέκτους συνθήκας, ἐπρυτάνευσεν ἡ ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνότητος εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἡ παῦσις τῆς ἔριδος καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἡ ἐνότης τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

‘Υπ’ αὐτάς τάς συνθήκας διεμορφώθη ἡ Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος 2566/23.1.992 καί ἔτσι μόνον νοεῖται καί ἐρμηνεύεται. (1)

9. Κατά τήν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 16.5.1992, ἀπεφασίσθησαν ἀνακρίσεις ἐναντίον ὄλων ὄσων ἔγραψαν. Μή ἀποδεχομένων τῶν λοιπῶν νά ἀναλάβουν τό ἀνακριτικόν ἔργον, ὠρίσθη ἀνακριτής ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαος καί Γραμματεὺς ὁ Ἀρχ/τεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου π. Κήρυκος Κοντογιάννης. Κατά τοῦ Ἀνακριτοῦ **ἔστασίασαν, ἀρνηθέντες νά προσέλθουν, ἅπαντες οἱ προσκείμενοι εἰς τόν Ἐπίσκοπον κ. Ματθαῖον, ἧτοι ὁ Ἱερομ. Εὐθύμιος, οἱ Ἄγιορεῖται, ὁ κ. Π. Ἀλεξόπουλος.** (2)

10. Τήν 21-23 Ὀκτωβρίου 1992, ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνεδρίασα ὡς Συνοδικόν Δικαστήριον, ἀφοῦ ἔλαβε ὑπ’ ὄψιν τῆς τό πόρισμα τοῦ ἀνακριτοῦ, **ἀπήλλαξεν πάσης κατηγορίας τούς Κληρικούς: π. Ἰωαννίκιον, π. Ἀμφιλόχιον, π. Στέφανον, π. Νεόφυτον, π. Δαμασκηνόν καί Μοναχόν π. Χρυσάφιον.**

11. Κατά τήν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας, 15.1.1993, ἀποφασίζεται ὅπως συνδράμουν τό ἀνακριτικόν ἔργον καί οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος καί Ἀργολίδος κ. Παχώμιος. **Ὁ λόγος ἦτο ὁ στασιασμός τοῦ Ἱερομ. Εὐθυμίου, τῶν Ἀγιορειτῶν μοναχῶν, τοῦ κ. Ἀλεξοπούλου, κλπ. προσκειμένων εἰς τόν κ. Ματθαῖον.**

12. Ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ματθαῖος ἀποδεχθεῖς κατ’ ἀρχάς τόν ἐπίσημον διορισμόν του εἰς τήν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν, κατόπιν μέ τήν πρόφασιν ὅτι δέν ὠρίσθη ὁ ἴδιος Πρόεδρος τῆς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλά παρέμεινεν ὁ Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος **«καταγγέλλει καί παραιτεῖται»**. Οὕτω δέν συμβάλλει εἰς τήν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἀνακριτικοῦ ἔργου, ἀλλά καί ὑβρίζει καί ἀσεβεῖ κατά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐνθαρρύνας οὕτω τούς στασιαστάς κληρικούς, μοναχοὺς καί λαϊκοὺς, τούς προσκειμένους καί συμπορευομένους μετ’ αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν ἤδη νά ἐκδηλώνωνται ὡς ὠργανωμένη ὁμάδα ἐντός καί ἐκτός Συνόδου. Ἀποκαλυπτικόν ἐν προκειμένῳ εἶναι τό σχετικόν ἀπό 2.2.1993 ἔγγραφον τοῦ πρώην Ἀττικῆς κ. Ματθαίου ὑπὸ τόν τίτλον «ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ – ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ» καθὼς καί τό ἀπαντητικόν τοῦ προέδρου τῆς Ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς Σεβασμιωτάτου κ. Νικολάου ὑπ’ ἀριθμ. 61/12.2.1993.

13. Ἦδη ὁμως ἀπό τοῦ θέρους τοῦ 1992 ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν κ.κ. Ματθαίου καί Χρυσσοστόμου ἤρχισεν νά γίνεται λόγος περὶ «δευτέρας Ἐγκυκλίου». Σχέδια αὐτῆς ἤρχισαν νά ἐμφανίζωνται ἤδη πρό τοῦ Φθινοπώρου τοῦ 1992, ἐνῶ τήν 23.2.1993 τό τελικόν σχέδιον

---

(1) Ὅπως ἀνοήτως πλὴν σκοπιμῶς χαρακτηρίζεται τοῦτο τό κείμενον καί ὡς... «θεόπνευστον»!!! ὁράτε σχετ. καί σελ. 64 τοῦ παρόντος.

(2) Ὅρα Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Νικολάου «Ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. καί οἱ πολέμοι αὐτῆς κατά τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη 1990-1995» Πειραιεὺς 1996 σελ. 24 καί σελ. 35-40.

τῆς ομάδος τοῦ κ. Ματθαίου παρουσιάζεται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος βίας καὶ ἀπειλῶν ἀπαιτεῖται νὰ ὑπογραφῆ παρὰ τῶν Ἀρχιερέων. Ἡ ὠμὴ βία - τρομοκρατία ἔλεγε, ὅποιος δὲν τὸ ὑπογράψει κηρύσσεται «εἰκονομάχος». Οὔτε τότε οὔτε καὶ κατόπιν ἐγίνε γνωστόν ποῖος ἢ ποῖοι συνέθεσαν τὸ προβληθέν ἐκεῖνο αἰρετικώτατον σχέδιον. Ἡ ἐν λόγῳ συνεδρίασις (μετὰ μικρᾶς διακοπῆς) διήρκησεν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ διὰ νὰ ἀποφευχθῆ τὸ σχίσμα, κατέληξεν εἰς τὸ νὰ ὑπογραφῆ τὸ σχέδιον ἀλλὰ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ μελετηθῆ καὶ νὰ βελτιωθῆ καὶ νὰ τεθῆ τὸ τελικὸ κείμενον ὑπ' ὄψιν ὄλων τῶν Ἐπισκόπων, πρὸς ὑπογραφήν. Ἀντὶ τούτου, καὶ μέ βάσιν αὐτάς τὰς «ὑπογραφάς», ὁ Ἐπίσκοπος κ. Ματθαῖος ἀγνοήσας τὰ πάντα, προέβη πραξικοπηματικῶς εἰς δημοσίευσιν τοῦ σχεδίου, ὡς «β' ἐγκυκλίου» χωρὶς τὴν ἐγκρισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρὰ μόνον μέ τὴν ἐγκρισιν τῆς ομάδος τῶν Ἐπισκόπων τοῦ κ. Ματθαίου, ἤτοι τῶν Μεσσηνίας, Φθιώτιδος, Κοζάνης καὶ Θεσσαλονίκης.

14. Κατὰ τῆς πραξικοπηματικῆς ἐνεργείας τοῦ κ. Ματθαίου ἐξεδηλώθησαν μέ συγκεκριμένας ἐνεργείας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ Μητροπολίτης Κιτίου, ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς, οἱ ὅποιοι καὶ ἦσαν τὰς ὑπογραφάς των ἐκ τοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἀπειλήν τοῦ σχίσματος εἶχεν ὑπογραφεῖ ὡς σχέδιον πρὸς μελέτην καὶ διόρθωσιν, τοῦ Μητροπολίτου Ἀργολίδος τηρήσαντος, πρὸ τῆς ἀπειλῆς τοῦ σχίσματος, στάσιν μετριοπαθῆ. ⁽²⁾

15. Παρέλκει ἴσως, ἀλλὰ διὰ τὴν ἱστορίαν, πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι οἱ πέντε Ἐπίσκοποι ἤρχισαν νὰ μὴ τηροῦν καὶ τὰ πλέον ἀπαραίτητα προσχήματα καλῆς συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ὅλως ἀήθως, νὰ ἀπειλοῦν καὶ ὑβρίζουν, ἰδιαιτέρως τὸν Προκαθήμενον, ἐνῶ ἤρχισαν, ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1993, νὰ μὴν ὑπογράφουν καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως καὶ ἦσαν παρόντες καὶ συμμετεῖχον, καὶ ἐποίουν κοινῶς τὰ «ἄνω κάτω»! Μάλιστα ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Τίτος, διέκοψε καὶ τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν μετὰ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου καὶ ἀπεχώρει αὐθαίρετως τῶν συνεδριάσεων, ἀσεβῶν καὶ πρὸς τὸ Σῶμα ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτόν τοῦτον τὸν Ἱερὸν Θεσμόν τῆς Συνόδου, καὶ πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Ταῦτα δὲ πάντα, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς, ἦσαν τὰς ὑπογραφάς των ἐκ τοῦ σχεδίου τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου»!

16. Αἱ σελίδες τίς ἱστορίες, αἱ ὁποῖαι γράφονται, κατὰ τὸ χρονικὸ διάστημα Μάρτιος τοῦ 1993, μέχρι καὶ τὸ θέρος τοῦ 1994 εἶναι ἐξαιρετικὰ μελαναί. Ἀπροκαλύπτως καὶ ἐκ προθέσεως πλέον οἱ πέντε, ἔργῳ καὶ λόγῳ, διασαλεύουν τὴν Κανονικὴν τάξιν, ἀφι-

(1) Ὅρατε σχετικῶς πάλιν Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικολάου «Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ οἱ πολέμιοι αὐτῆς...» Πειραιεύς 1996 σελ. 41-52.

(2) Αὐτόθι σελ. 41-47.

στανται τῆς ὀρθοδοξίας, διασποῦν τὴν ἐνότητα, νεκρῶνουν κάθε μορφὴ ἀγῶνος τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἐνσπείρουν πλάνας, καλλιεργοῦν καὶ αὐξάνουν τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ ἀπλῶς διατηροῦν εἰσέτι ἀκήρυκτον τὸ σχῆμα των.

Χαρακτηριστικόν καὶ ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1993 ἐμφανίζεται ἐν Συνόδῳ, νά δηλώνῃ ὅτι δὲν τὸν ἐκφράζει ἡ ὁμόφωνος ΑΠΟΦΑΝΣΙΣ τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας (Β' Συνεδρία 19.8.1981) ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς λεγομένης «χειροθεσίας» διότι, ὡς ἰσχυρίσθη δικαιολογούμενος, «αὐτὴν τὴν ἔγραψεν ὁ θεολόγος κ. Γκουτζίδης». Κατόπιν τῆς δηλώσεώς του ταύτης κατὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν, **ἀπεκηρύχθη ὁ Ἐπίσκοπος ὑπὸ τοῦ Θεολόγου ὡς αἰρετικὸς καὶ βλάσφημος,** μεθ' ὃ ἠκολούθησε τὸ ὑπ' ἀριθμ. 68/24.10.1993 ἔγγραφον τοῦ κ. Ματθαίου ὑπὸ τὸν τίτλον «ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ...».⁽¹⁾

Ὡσαύτως, χαρακτηριστικόν εἶναι καὶ τὸ γεγονός ὅτι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καθὼς καὶ διὰ τὴν β' λεγομένην ἐγκύκλιον ἀπετειχίσθη ὁ Ἱερομόναχος π. Ἀμφιλόχιος Ταμπουράς, **πρᾶξις ἡ ὁποία, ἀσχετῶς πῶς τὴν ἐθεώρησεν ἕκαστος, ἔθεσε πολλοὺς πρό τῶν εὐθυνῶν των, τὸσον ἐπὶ τῆς προπαγανδιζομένης «χειροθεσίας», ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου» τῶν πέντε.** Βεβαίως διὰ τὴν ἐνέργειάν του αὐτὴν ὁ διακεκριμένος Ἱερομόναχος ἐτέθη ὄλως ἀντικανονικῶς καὶ ἀδίκως καὶ καθαρὰ ληστρικῶς, ὑπὸ ἀργίαν, ἡ ὁποία ὅμως ὡς ἀντικανονικὴ ἤρθη κανονικῶς, ἀφοῦ καὶ ὁ Ἱερομόναχος π. Ἀμφιλόχιος ἤρεν τὴν ἀποτείχισίν του μόνον ἐκ τῶν Ἐπισκόπων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπεδέχοντο τὴν προπαγάνδα περὶ «χειροθεσίας» καὶ ἀπέρριπτον καὶ τὴν λεγομένην «β' Ἐγκύκλιον» τῶν πέντε.

17. Τὴν 10.6.1994 συνεκλήθη ἡ Ἱερά Σύνοδος μετ' ἀντικείμενον τὴν λεγομένην «β' ἐγκύκλιον», κατόπιν δὲ τοῦ ἀδιεξόδου, τὸ ὁποῖον προέκυψεν, **ἀπεφασίσθη νά γνωματεύσουν ἐπ' αὐτῆς οἱ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας.** Τοῦτο ὑπῆρξεν μιά ἐλπίδα εἰρηνεύσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τὸσον τῆς Κανονικῆς Τάξεως, ὅσον καὶ τῆς σαλευθείσης εἰρήνης καὶ ἐνότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ ἀνεμένετο πλέον καὶ ἡ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὀρθοδοξίας τελικὴ ἀντιμετώπισις, τοῦ ἀπὸ 23.2.1993 σχεδίου τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου».

18. Τὴν 13.7.1994 συνεδρίασεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μετ' ἀποκλειστικὸν θέμα τὴν μελέτην τῶν Γνωματεύσεων τῶν Θεολόγων. Κατ' αὐτὴν ἐφάνη ὅτι παρεκάμφθη ὁ σκόπελος, διότι διὰ τῆς

---

(1) Δι' αὐτοῦ ἀντικανονικῶς καὶ ἀκύρως, ἐν τῇ ἀπογνώσει του, ἐπέβαλεν εἰς τὸν Θεολόγον Ἐλ. Γκουτζίδη «τὴν ποινὴν τοῦ ἐπὶ τριετίαν ἀφορισμοῦ» ἐκ τῆς θείας κοινωνίας καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν, ἐπίσης ἐπὶ τριετίαν, νά ὁμιλῇ. Περιττόν νά λεχθῇ ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς τελειῶς ἀνοήτου ἐνεργείας, ἥτις εἶναι ἀπλῶς ἀποκαλυπτικὴ τῆς ἀμηχανίας καὶ ἀδυναμίας τοῦ ἀνδρός.

ὕπ' ἀριθμ. 2772/13.7.1994 ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ. ὑπεγράφη τό κάτωθι κείμενον:

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ

Ἄρ. Πρ. 2772/13.7.1994

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τήν 13ην Ἰουλίου 1994 συνήλθεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Μακ/του Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἀνδρέου καί παρόντων τῶν Σεβ/των Ἀρχιερέων Μεσσηνίας κ. Γρηγορίου, Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ματθαίου, Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου, Ἀργολίδος κ. Παχωμίου, Φθιώτιδος κ. Θεοδοσίου, Σερβίων καί Κοζάνης κ. Τίτου, καί Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου, ὡς καί τοῦ Ἱερέως π. Εὐσταθίου Τουρλή ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, παρόντος καί τοῦ Ἀρχ/τεως Ἀρχιμ. π. Κηρύκου Κοντογιάννη. Κατ' ἀρχήν ἀνεγνώσθησαν αἱ γνωμοδοτήσεις τῶν θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας καί ἔγινε μακρά συζήτησις ἐπ' αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ, κατόπιν προτάσεως, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Ματθαίου, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως, ὅπως χωρὶς νά γίνῃ λόγος περὶ τῆς ἐξεταζομένης Ἐγκυκλίου, συνταχθῆ νέα ἐγκύκλιος, εἰς τήν σύνταξιν τῆς ὁποίας θά κληθοῦν οἱ θεολόγοι εἰς πρώτην κοινήν συνεδρίασιν τήν Τρίτην 24 Αὐγούστου 1994, παρουσία τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κ. Ματθαίου, Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου καί Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ ὄλων τῶν Ἀρχιερέων)

Ἡ χαρά καί ἡ ἀνακούφισις δέν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ, διότι τήν 23.7.1994 ἔφθασε εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ περιβόητος «Διευκρίνισις» τῶν πέντε Ἐπισκόπων, ἡ ὁποία ἔφερε ἡμερομηνίαν 13.7.1994 καί τήν ὁποίαν ὑπέγραφον ὡς «τά μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»! Μὲ αὐτὴν ἀνέτρεπον τήν προηγουμένην ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας (2772/13.7.1994).

Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐπέδειξεν ὅτι οἱ πέντε δέν ἦσαν ἐλεύθεροι νά ἀποφασίζουσι καί ὅτι πίσω ἀπὸ αὐτοὺς ἴσταντο ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς θέσιν νά ἐπιβάλλουσι τὸ θέλημά τους. Ἐν προκειμένῳ ἐπέβαλον εἰς τοὺς πέντε νά ἐνεργήσουσι τήν δευτέραν συνωμοτικὴν - πραξικοπηματικὴν τῶν ἐνεργειῶν, διὰ τῆς ὁποίας οὐσιαστικῶς στασιάζουσι κατὰ τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπογράφοντες, οἱ στασιασταί, καί ὡς «ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ». Ἡ ἐνέργεια αὕτη, ὡς πρᾶξις, μὲ τήν ὁποίαν διασαλεύθη ἡ Κανονικὴ Τάξις καί ἐξυβρίσθη καί εὐτελίσθη ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὁ ὑπέρτατος οὗτος Ἐκκλησιαστικὸς θεσμὸς, ἀποτελεῖ συνέχεια καί ἐξέλιξιν ὄλων ἐκείνων τῶν πραξικοπηματικῶν - φατριαστικῶν ἐνεργειῶν αἱ ὁποῖαι προηγήθησαν ἤτοι α) κατὰ τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Σ. τῆς Ἱ. τῆς 19.9.1991 καί β) τῆς

δημοσιεύσεως τοῦ πρὸς μελέτην καὶ διόρθωσιν σχεδίου τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου», ἀπὸ 23.2.1993.

Παρά τὰς ἀντιδράσεις καὶ παρά τὰ προσκόμματα τῶν θεολόγων τῆς πλευρᾶς τῶν «5» ἐπραγματοποιήθησαν καὶ δὴ ἀποτελεσματικῶς καὶ ἐποικοδομητικῶς, αἱ συνάξεις τῶν θεολόγων⁽¹⁾ πρὸς μελέτην τοῦ θέματος καὶ σύνταξιν τῆς νέας Ἐγκυκλίου, ὡς προεβλέπετο ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2772/13.7.1994 Ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Σ. Ὅταν ὅμως οἱ «5» διεπίστωσαν, ὅτι ἡ «ἐπιχειρηματολογία» τῶν θεολόγων των προσέκρουσεν εἰς τὴν Θεολογικὴν καὶ Πατερικὴν τεκμηρίωσιν, ἡ ὁποία προεβάλλετο ὑπὸ τῶν θεολόγων, τῆς πλευρᾶς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τότε διέκοψαν μονομερῶς τὴν συμμετοχὴν τῶν θεολόγων των εἰς τὰς συνάξεις καὶ ἔθεσαν ἀμέσως εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιον τοῦ Πραξικοπήματος τὸ ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ ἐμεδόδευον.⁽²⁾

Τὰ πραξικοπήματα αὐτὰ ἦσαν τὸ προανάκρουσμα τοῦ τελικοῦ τοῦ Μαΐου - Ἰουνίου 1995. Τὰ γεγονότα τοῦ 1994 ἐκτίθενται, μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ μὲ ἀδιάσειστα ντοκουμέντα - ἐπίσημα κείμενα, εἰς τὴν Ἱστορικὴν Ἐκδοσὶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀνδρέου, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΓΝΩΣΣΕΣΘΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΟΤΙ ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΠΟΝΗΡΑΙ ΕΙΣΙΝ». Ἀθῆναι Νοέμβριος 1994.

ιβ) Εἰς τὴν τελικὴν εὐθείαν πρὸς ἐκκλησιαστικὸν πραξικόπημα

Ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἔχει πλέον συνειδητοποιήσει, ὅτι ὅλα τὰ σχέδιά του τὰ ὁποῖα εἶχε σχεδιάσει, ὥστε δι' αὐτῶν νά φθάσῃ νά ἐλέγχῃ τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀπέτυχον. Κατόπιν τούτου ἦτο ἀπλῶς θέμα χρόνου καὶ συνθηκῶν, νά πλήξῃ τὴν Ἐκκλησίαν μὲ ἓνα σχῆμα! Ἐν προκειμένῳ διὰ νά ἐλαχιστοποιήσῃ τὸ ποσοστὸν τῶν πιστῶν (κληρικῶν καὶ λαϊκῶν) τὸ ὁποῖον θά παρέμενε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπεδίωξεν νά περιέλθουν εἰς τὸν ἐλεγχόν του καὶ τὰ νομικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ ἀπέτυχεν!

α) Ἐπεδίωξεν κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ ΙΦΣΚΑΕ⁽³⁾ νά διαγράψῃ μέλη τινά, ὥστε εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας πού θά ἠκολούθουν ἀμέσως νά ἔχῃ τὴν πλειοψηφίαν ὥστε νά ἐλεγχῇ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΙΦΣΚΑΕ. Παρά τὴν ὁλοήμερη μάχην πού ἔδωκε μὲ τὸ περιβάλλον του εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ ΙΦΣΚΑΕ κατὰ τὴν 1/14.12.1994, καὶ παρά τὰ ἀκατανόμαστα ἔκτροπα

---

(1) Εἰς τὰς ὁποίας, κατ' ἀπαιτήσιν τῶν πέντε, δὲν ἐπετρέπετο νά συμμετέχῃ ὁ θεολόγος Ἐλ. Γκουτζίδης...

(2) Τὸ αἴτημα νά συνεχισθοῦν μὲ ἀνοικτὰς πύλας, αἱ θεολογικαὶ συνάξεις παραμένει καὶ εἶναι ἀπαιτήσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ,

(3) Εἶναι τὸ ἓνα ἐκ τῶν Νομικῶν Προσώπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ὁ «ΕΡΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΛΗΡΙΚῶΝ τῆς Ἐκκλησίας».

κλπ., δέν ἐπέτυχεν οὔτε διαγραφὴ μελῶν, οὔτε τὴν ματαίωσιν τῶν ἀρχαιρεσιῶν. Ἀντιθέτως δὲ σκοτιοθεῖς καὶ ὁ ἴδιος καὶ ὀλόκληρος ἡ παραφερομένη ὁμάδα του (περίπου 15), ἐν καταφανῇ ἀπογνώσει, ἀπεχώρησαν ἐν χορῶ, ὑβρίζοντες, βλασφημοῦντες καὶ ἀπειλοῦντες μὲ δικαστήρια. Οὕτω ὁ κ. Ματθαῖος ἐφαντάζετο ὅτι θά διέλυε τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, ἀλλὰ, πρὸς μεγάλην του ἀπογοήτευσιν, οὐδεὶς ἐδειλίασεν ἐκ τῆς ἀπομεινάσης πλειοψηφίας, ἡ ὁποία ὠλοκλήρωσεν Κανονικῶς καὶ Νομοτύπως τὰς ἐργασίας της μέχρι τέλους, ἀναδεί-
ξασα καὶ νέον Δ.Σ.

β) Πράγματι, ὁ κ. Ματθαῖος μὲ τὴν ὁμάδα του, προσέφυγεν εἰς τὰ δικαστήρια ἐπιδιώξας νά ἀκυρώσῃ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν (τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1994) καὶ ἐπομένως καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Ἀπέ-
τυχεν ὅμως καὶ εἰς τὰς προσφυγὰς του εἰς τὰ δικαστήρια, ἀφοῦ παρά τούς ἀπεγνωσμένους ἀγῶνας, **ΟΡΚΟΥΣ καὶ ΨΕΥΔΟΡΚΙΑΣ**⁽¹⁾ τῶν Κληρικῶν του εἰς τὰ δικαστήρια, ἔχασε καὶ τὰ δύο δικαστήρια, (Ἀσφαλιστικά καὶ τακτικὴ ἀγωγή) ὁπότε μὴ ἔχων ἄλλην ἐπιλογὴν, ἐκήρυξε τὸ σχῆμα του, κοινοποιῶν τὴν 9.6.1995 τὸ ὑπ' ἀριθμ. 95/ 15.5.1995 ἔγγραφον.

Περὶ αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν πραξικοπηματικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἰδίου καὶ τῆς ὁμάδος του γίνεται λόγος εἰς τὸ **Β' Μέρος** τοῦ παρόντος εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύονται καὶ ἐλέγχονται, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὰ βλάσφημα καὶ αἰρετικά των φρονήματα, ὅπως αὐτὰ προκύπτουν ἐκ τῶν ἐπισήμων καὶ δημοσιευθέντων κειμένων των.

Ἐνταῦθα κλείεται τὸ Α' Μέρος, τὸ ἱστορικόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς σκοπὸν νά φανῇ ὅτι ὁ ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς 10.3.1924 ἀρ-
ξάμενος διωγμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὑπῆρξεν ἀδιά-
κοπος, κατὰ δὲ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1990 κορυφώνεται καὶ ὑλοποιεῖται ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ **κίνημα τῶν πρ. πέντε Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., καὶ πάντως πρὸς μεγίστην καὶ ἀποκλει-
στικὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ!**

---

(1) Πρόκειται περὶ τρομακτικῶν ψευδορκιῶν, κληρικῶν τοῦ κ. Ματθαίου, οἱ ὁποῖοι, ὑπερβαίνουν κάθε ψευδορκίαν τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων!

**ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΩΚΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ 20ον ΑΙΩΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΙΩΝΟΠΡΟΒΑΗΤΟΝ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ
ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ (1920—1995)**

↓

**Ο ΣΙΩΝΟΠΡΟΒΑΗΤΟΣ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΕΙΣΒΑΛΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΣΙΑΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΝ ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΤΟΥ 1920**

↓

**ΤΟ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ» ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
(Μάιος — Ιούλιος 1923)
ΕΝΑ ΜΑΣΩΝΙΚΟΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ**

↓

**Η Ε΄ ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(23.12.1923)
ΠΕΙΘΗΝΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ**

↓

**Ο ΑΠΟ 23.3.1924 ΕΠΙΒΑΗΘΕΙΣ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΙΣΤΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

↓

**ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.**

↓

**ΤΟ ΦΛΩΡΙΝΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ (1937) Η ΑΠΟΚΟΥΡΥΦΩΣΙΣ
ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ ΔΙΩΓΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.**

↓

**ΑΙ ΜΕΘΟΔΕΙΑΙ ΝΑ ΕΚΔΕΙΨΗ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΚΑΙ ΥΠΑΓΩΓΗ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΕΟΗΜ/ΣΜΟΝ - ΟΙΚΟΥΜ/ΣΜΟΝ**

↓

**ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΥΠ' ΑΥΤΩΝ ΠΡΟΚΑΘΕΝ ΣΧΙΣΜΑ (ΜΑ-ΙΟΣ 1995)
Η ΜΕΓΙΣΤΗ ΚΑΙ ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΥΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΙΩΝΟΠΡΟΒΑΗΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ**

↓

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΑ ΕΙΣΕΛΘΗ ΕΙ ΤΑΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΑΣ;

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Με τό υπ' αριθμ. **3038/9/22.1.998** έγγραφον τοῦ Ἀνακριτοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. Παχωμίου ἐτέθη ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἢ ὑπ' αριθμ. **3005/18.6.1997** Ἀπόφαισις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, διά τῆς ὁποίας ἀπηγγέλη κατηγορητήριον κατά τῶν ἀπεσχισθέντων πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, ἤτοι τῶν κ.κ. Γρηγορίου, Ματθαίου, Θεοδοσίου, Τίτου καί Χρυσσοστόμου καί μᾶς ἐζητήθη νά καταθέσωμεν τήν ἀποψίν μας ἐπί τε τοῦ Κανονικοῦ καί Θεολογικοῦ μέρους τοῦ ἀπαγγελθέντος Κατηγορητηρίου.

Συγκεκριμένως μᾶς ἐζητήθη νά γνωματεύσωμεν ἐπί τῶν κατηγοριῶν:

α) Διά *συνωμοσίαν, φατρίαν, τυρείαν καί ἀνταρσίαν* κατά τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ὑπό τῶν πέντε πρ. Μητροπολιτῶν.

β) Ἐπί προκλήσει *σχίσματος καί ἀντιποιήσει* ὑπό τῶν πέντε πρ. Μητροπολιτῶν τῆς Ἰ. Σ. τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

γ) Ἐπί κηρύξει δημοσία καί «*γυμνή τῇ Κεφαλῇ*» κακοδόξων καί αἰρετικῶν φρονημάτων, καθῶς καί ἐπί ψεύδεσι καί συκοφαντίαις.

Τό ὅλον κατηγορητήριον ἀφορᾷ τετελεσμένα ἀδικήματα, ἀφ' ἐνός *φύσεως Κανονικῆς* καί ἀφ' ἐτέρου *φύσεως Θεολογικῆς - Δογματικῆς - Ὁρθοδοξίας καθῶς καί ἥθους Χριστιανικοῦ.*

Προτάσσομεν τήν Γνωμάτευσίν μας εἰς τό κατηγορητήριον ἐπί θεμάτων Ὁρθοδόξου Θεολογίας - Πίστεως, καί ἀκολουθεῖ καί ἡ τοιαύτη ἐπί τοῦ Κανονικοῦ πεδίου.

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ κάτωθι δημοσιευμένα κείμενα τῶν πέντε ἀπεσχισμένων Ἐπισκόπων, τὰ ὁποῖα εἶναι καί ἀντιπροσωπευτικά ὄλων τῶν ὑπολοίπων ἐπισήμων δημοσιευμάτων τῶν:

1ον. Τήν ἀπό 11.10.1991 «Ἐγκύκλιον ἐπιστολήν» τήν ὑπογραφομένην ὑπό τοῦ Κυπρίου Ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου!

2ον. Τήν πραξικοπηματικῶς ὑπό τῶν ἰδίων πέντε Ἐπισκόπων κυκλοφορηθεῖσαν ὡς «β' ἐγκύκλιόν» των ἀπό 26.2.1993.

3ον. Τήν ὑπ' ἀριθμ. 35/19.2.1997 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ» ἐπίσης τῶν πέντε, δημοσιευθεῖσαν εἰς τό περιοδικόν «Κ.Ε.Ο.», τεύχος 5, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997, σελ. 7-20.

Τά ἀνωτέρω κείμενα ἐξετάζονται εἰς τήν συνέχεια μέ τήν χρονολογική τους σειρά, ἀλλά καί ἀπό κοινοῦ ὅπου τό θέμα τό ἐπιβάλλει.

1) Η «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ» 11.10.1991 τοῦ Κυπρίου Ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου

Αὕτη καίτοι ὑπογράφεται ὑπό τοῦ Κυπρίου Ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου, ὅμως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καί ἐξετάζεται, διότι ἐν τῷ συνόλω της ἐκφράζει τούς πέντε. Εὐθέως οὔτοι τήν ὑπερησπίσθησαν, τήν διέδωσαν ἀλλά καί τήν ἐφήρμοσαν ἐν τῇ πράξει ἐνῶ δέν παρέλειψαν:

α) Νά διακηρύξουν προφορικῶς καί γραπτῶς, ἀκόμη καί ἐντός τῆς Συνόδου ὅτι εἰς τό κείμενο αὐτό «**τά λέγει καλά ὁ Εὐθύμιος**» καί

β) Ἐρνήθησαν κατηγορηματικῶς νά ἀποδοκιμάσουν καί νά καταδικάσουν αὐτό τό κείμενο. Εἰς δέ ἐκ τῶν λόγων διά τούς ὁποίους δέν προσήλθον εἰς τό Συνοδικόν Συλλειτουργόν τῆς 21.4.1994, ἦτο καί αὐτός. Γνωστόν ὅτι κατά τό συγκεκριμένον Συνοδικόν καί πανιερατικόν θεῖον Συλλειτουργόν ἡ Ἱερά Σύνοδος μετά τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ **ἀπεκήρυξε καί κατεδίκασεν ὡς βλάσφημον τό κείμενον τοῦτο.**

Εἰδικῶς, τό κείμενον τοῦτο, ἐκτός τῆς ἐπιχειρουμένης προπαγάνδας περί «εἰκονομαχίας», χαρακτηρίζεται ἀπό τās κάτωθι συκοφαντίας, αἱ ὁποῖαι εὐθέως εἶναι καί βλασφημίαι διότι «γυμνή τῇ κεφαλῇ» κηρύσσεται:

α) Ὅτι «**ἠθετήσαμεν τήν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας**», «**ἐξεφύγομεν τῆς γραμμῆς πλεύσεως**».

β) Ὅτι «**Ἐπταίσαμεν καί διά τοῦτο παιδεύομεθα οὐχί ὡς ἄτομα ἀλλ' ὡς Ἐκκλησία**».

γ) Ὅτι «**Ἐδέχθημεν χειροθεσίαν ἀπό τούς Ρώσους τῆς διασποράς... μᾶς περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς χειροθεσίας τοῦ 1971...**».

δ) Ὅτι «**Παραμένει ἡ ἐκφωνηθεῖσα βλασφημία τοῦ 1979...**».

ε) Προπαγανδίζει «κάθαρσιν ἀπό τούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν κενολόγων εἰκονοκλαστῶν καί τῶν ὁμοφρόνων των» τήν καταδίκην τούτων, ὅσον ὑψηλά καί ἄν εὐρίσκωνται...».

Τάς συκοφαντικές, ἀλλά καί βλασφήμους ταύτας θέσεις διετύπωσεν μέν καί ὑπέγραψεν ὁ Κύπριος Ἱερομόναχος, ὡς θεολογικός σύμβουλος τοῦ κ. Ματθαίου Μακρῆ, ἀλλ' ὡς προελέχθη οὗτος μετά τῶν λοιπῶν ἐπεδοκίμασαν τάς θέσεις ταύτας καί τάς ὑπερησπίστησαν.

Αἱ βλασφημίαι - ἀναλήθειαι

Ἐπί τῆς πρώτης καί δευτέρας βλασφημίας, καθ' ἣν δῆθεν ἐξεφύγομεν τῆς γραμμῆς πλεύσεως, δηλαδή ἐξεφύγομεν τῆς γραμμῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καί διά τοῦτο παιδευόμεθα ὡς Ἐκκλησία, πρέπει νά εἰπῶμεν ὅτι, αὕτη ἡ θέσις εἶναι καταφανῶς βλάσφημος καί ἐπομένως ἀπαράδεκτος διότι: Ἡ Ἐκκλησία δέν σφάλλει, δέν πλανᾶται, ἀλλά μόνον τά μέλη της ὡς ἄτομα ἢ καί ὡς ὁμάδες, καί ἐκφεύγουν τῆς ὀρθοδοξίας καί σφάλλουν καί πλανῶνται. Ἀπόδειξις ὅτι ὁ συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου ὡς ἄτομον καί οἱ πέντε ὡς ὁμάδα, καί ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξέφυγον καί ἐπλανήθησαν καί ἐβλασφήμησαν καί ἀπεσχίσθησαν καί πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας κατεστάθησαν.

Ἐπί τῆς τρίτης βλασφημίας καθ' ἣν δῆθεν «μᾶς περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς Χειροθεσίας» παρατηροῦμεν ὅτι διά τῆς θέσεως ταύτης ἐφ' ὅσον γίνεται δεκτὴ καί δέν καταδικάζεται, ὁμολογεῖται ὅτι τό 1971 ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐδέχθη χειροθεσίαν ὡς ἐπὶ σχισματικῶν, ὅπερ ἀναληθές καί συκοφαντικόν, ἀλλά καί ἐσχάτη βλασφημία, διότι διά τῆς συγκεκριμένης θέσεως βλασφημεῖται εὐθέως ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ.

Τό μείζον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ θέσις αὕτη τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου, ἡ ὁποία εἶναι καί θέσις τῶν πέντε, ἀποτελεῖ συνέχεια τῶν πρό καί μετά τό 1971 ἐπιβούλων σχεδίων κατὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐάν ἡ βλασφημία αὕτη καθ' ὅλονδῆποτε τρόπον, ἄμεσον ἢ ἔμμεσον, ἐγένετο δεκτὴ, εἰς τήν οὐσίαν θά κατήργει καί τήν Γνησίαν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., τούς ὁποίους αὐτομάτως θά ὑπήγαγεν εἰς τήν τάξιν τῶν πεπτωκότων, δηλαδή μᾶς σχισματικῆς ὁμάδος καί δὴ βλασφήμου. Πέραν ὅμως τούτου θά καθίστα καί τήν Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν Αὐτῆς, κενόν λόγον.

Τό κείμενον τοῦτο τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου, τό ὁποῖον ὑπό τῶν πέντε, ἐτιμήθη ὡς «εὐαγγέλιον» καί ἐφηρμόσθη ὡς «καταστατικός χάρτης» τῶν ἐνεργειῶν των, βάλλει εὐθέως κατὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.⁽¹⁾

(1) Περί τοῦ θέματος τούτου ὁρᾶτε πλείονα εἰς τό ἡμέτερον τεῦχος «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ τῆς «ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ 10.11.1991, τοῦ Ἀρχ/του Εὐθυμίου Ἐπιφανίου» Αὐγούστου 1992.

Καί μόνον ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου ἀβιάστως προκύπτει ὅτι ἤδη ἀπό τό 1991 τό κίνημα τῶν πέντε δέν εἶναι ἀπλοῦν καί φυσικόν φαινόμενον πλάνης καί μισαλλοδοξίας. Δέν πρέπει ὅμως καί νά ἀγνοῖται ὅτι καί ἡ μισαλλοδοξία ἐκαλλιεργήθη διά νά ἀποτελέσῃ τήν βάσιν καί τό μέσον διά νά ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπός κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ποῖος αὐτός ὁ σκοπός καί ποῖον τό σχέδιον διά τήν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ κατά τῆς Ἐκκλησίας;

Ὅπως καί εἰς τό Α΄ Μέρος, τό Εἰσαγωγικόν - Ἱστορικόν, ἐσημειώσαμεν τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν, ἀπό τό 1924, τόν ἠνώχλησεν καί τόν ἀψηχόλησεν ἡ **Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.** Τό 1935, τόν ἠνώχλησεν ἰδιαίτερα, μέχρι τρομοκρατήσεως, ἡ ἐπιστροφή ἐκ τοῦ νεοημερολογιτικοῦ σχίσματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν τριῶν Ἀρχιερέων καί ἰδιαιτέρως τό γεγονός τῆς ὑπ' αὐτῶν Χειροτονίας Ἐπισκόπων καί τῆς συγκροτήσεως Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ **Ἐκκλησιολογία καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή** εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. ἦσαν αὐτά τά ὁποῖα ἠνώχλησαν καί ἐνοχλοῦν. Στόχος μόνιμος καί ἀδιάκοπος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ ὑπῆρξεν τό νά παύσῃ ἡ Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία καί καθ' οἷονδήποτε τρόπον νά ἀπολεσθῇ ἡ Ἀποστολική διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων Τῆς, μετατρεπομένης οὕτω τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. εἰς μίαν κενήν καί ἀκίνδυνον διαμαρτύρησιν διά τόν Οἰκουμενισμόν, κίνημα δέ ἀνόητον διά τούς «διαμαρτυρομένους» ἢ «ἐνισταμένους» δεκατριμερίτας - «παλαισημερολογίτας». Αὐτόν ἀκριβῶς τόν στόχον, εἶναι φανερόν ὅτι ἀνέλαβεν νά ὑλοποιήσῃ ὁ ἀρχηγός τοῦ κινήματος μετά τοῦ ὄλου μηχανισμοῦ του, δηλαδή νά προσβληθῇ ἡ Ἀποστολική Διαδοχή καί κατά συνέπειαν νά ἀχρηστευθῇ καί ἡ Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἡ ἀφετηρία τῆς «νέας ἐποχῆς», διά τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ξεκινᾷ πρὶν τό 1971, ἔχει ὅμως ὡς ἐπίσημον ἀφετηρίαν αὐτό τό ἔτος. Κατά τόν Σεπτέμβριον 1971 ἐσημειώθη ἀπόπειρα νοθεύσεως καί οὕτω καταργήσεως τῆς Γνησίας καί Ἀδιακόπου Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἡ ὁποία βεβαίως ἀπέτυχεν.⁽¹⁾

Τό θέμα συνεχίζεται

Τό θέμα δέν ἐληξεν καί δέν ἐκλείσεν τό 1971. Ἀφοῦ δέν κατωρθώθη νά προσβληθῇ ἡ Ἀποστολική Διαδοχή, ἀλλά τουναντίον ἀνεγνωρίσθησαν καί ὡς κανονικαί αἱ χειροτονίαι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., αὐτός ἦτο ὁ λόγος νά κλιμακωθῇ ὁ σχετικός «ἀγῶνας». Οἱ ἴδιοι Φλωρινικοί παράγοντες, ὠρισμένοι ἐκ τῶν ὁποίων ὑπεκρίθησαν καί εἰσεχώρησαν ἐντός τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. (π.χ. ὁ ἀποθανὼν, τότε ἀρχιμανδριτῆς Καλλιόπιος), προσεπάθησαν ἔστω

---

(1) Ὅρατε: Ἀρχ/που Ἀνδρέου «ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ» 1974 καί Ἐλευθ. Γκουτζιδη «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ...» Ἀθήναι 1985 σελ. 144 καί «ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ» Ἀθήναι 1984 σελ. 64-67. Καί ἐμπροσθεν σελ. 16-19 τοῦ παρόντος.

καί ἐκ τῶν ὑστέρων, νά θέσουν εἰς τό στόμα τοῦ τότε Κορινθίας Καλλίστου ὅτι ἡ ἐξωτερική τυπική πράξις, τοῦ 1971, ἡ οὕτως χαρακτηρισθεῖσα ὡς «χειροθεσία», ἦτο πράξις οὐσιαστική καί ἐγένετο ὡς ἐπί σχισματικῶν, ὅπερ καί ἐπέτυχον διὰ τοῦ ἐν λόγῳ Ἐπισκόπου! Τό ἀποτέλεσμα τῆς βλασφημίας αὐτῆς τοῦ Ἐπισκόπου ἦτο νά ἐκπέση ὁ ἴδιος τῆς Ἐκκλησίας καί νά προσχωρήσῃ εἰς τήν σχισματικήν παράταξιν τῶν Φλωριναίων, ὑπό τῆς ὁποίας ἐγένετο δεκτός ὡς «Ἐπίσκοπος» ἀπό τό 1971 καί ὄχι ἀπό τό 1948 ὅτε πράγματι χειροτονήθη.

Μετά ἤ καί συγχρόνως μέ τόν Κάλλιστον, τήν ἴδιαν προσπάθειαν, δηλαδή νά παρουσιάσουν ἐκ τῶν ὑστέρων τήν μὴ γενομένην οὐσιαστικήν χειροθεσίαν ὡς πραγματικήν, ἀνέλαβον τόσον νεοημερολογιτικοί παράγοντες, ὅσον καί «ἡμέτεροι», ἐν οἷς ὁ Κύπριος Ἱερομόναχος Εὐθύμιος καί ὁ μεῖζων πάντων, Ἱερομόναχος ἐπίσης κατὰ τό 1971 Ματθαῖος Μακρῆς, ἀπό τό 1973 Ἐπίσκοπος Ἀττικῆς. Οὗτος ἐξέφρασε καί συνεχίζει νά ἐκφράζῃ καί νά προωθῆ τό σχέδιον νά προσβληθῆ ἡ Γνησία καί ἀδιάκοπος Ἀποστολική Διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.! Διατί; Διότι οὕτω πίπτει καί ἀχρηστεύεται καί ἡ Ὁμολογία Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., δέν ὑφίσταται κἄν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀλλά μία παλαιοημερολογιτική σχισματική κοινότης, διὰ τήν ὁποίαν ἀνοίγεται διάπλατη ἡ ὁδός πρὸς τήν ἀναγνώρισιν καί τήν ὑπαγωγὴν τῆς εἰς τόν Νεοημερολογισμὸν.

Ὁ κ. Ματθαῖος ἐγίνε ἀπ' ἀρχῆς θιασώτης καί τῆς «ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ», σεμνυνόμενος ὅτι μετὰ τήν «χειροθεσία τὸν ἀναγνωρίζουν ὅλοι» ἢ «ἔχει ψηλά τό κεφάλι», ἐνῶ ἐπισήμως ἐν Συνόδῳ, τό 1993, ἐδήλωσεν ὅτι δέν τὸν ἐκφράζει ἡ ἐπί τοῦ θέματος ἐπίσημος ΑΠΟΦΑΝΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ, ἡ ὁποία ἐξέφρασε τήν καθολικὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς λεγομένης «χειροθεσίας», ὡς τυπικῆς ἐξωτερικῆς καί ὄχι οὐσιαστικῆς πράξεως.⁽¹⁾ Ἐτέρωθεν, καθ' ὄλην τήν δεκαετίαν τοῦ 1980 μέχρι καί τό 1990 δέν ἔπαυσεν νά καλλιεργῆ τήν ἰδέαν - σχέδιον ὑπαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.⁽²⁾

---

(1) Πλεῖονα ὁρᾶτε: α) Ἐλευθ. Χρ. Γκουτζίδη «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ «ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ...» Ἀθῆναι 1985» σελ. 166-172. β) Τοῦ ἰδίου: «ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝ...» Ἀθῆναι 1998 σελ. 15-18. γ) Τοῦ ἰδίου: «ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ «ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ» 10.11.1991 1992.

(2) Ταῦτα ἀπεπειράθη καί ἐμφανῶς καί ἐνώπιον ἡμῶν ἀλλά καί «δὲ ἡμῶν», διότι ἐγνώριζε σαφῶς ὅτι ἐάν δέν ἐφρόντιζε καταλλῆλως νά μᾶς μύσῃ εἰς τό σχέδιον, ὡς δῆθεν «Ἀγαθοῦ καί Ἁγίου» καί νά τό πιστεῦσωμεν ἐξαπατουμένοι, θά ἀπετύχανε. Πλὴν τοῦ ὑποφαινομένου, ὑπάρχουν καί ἕτεροι μάρτυρες ὅτι δύο φορές, κατὰ τήν 10ετίαν τοῦ 1980, μᾶς ὠδήγησεν εἰς πολιτικούς παράγοντας τῶν ἐκάστοτε κυβερνήσεων διὰ νά μᾶς δελεάσουν ὥστε νά συμ-πράξωμεν εἰς τήν προδοσίαν. Τό δὲ 1990 ἀπεγνωσμένα ἀπετόλμησεν νά φέρῃ ἐξωτερικούς παράγοντας εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Μπότσαρη 8). Κατ' αὐτὴν ἦσαν παρόντες πλὴν ἡμῶν καί Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς, ἀλλά καί πάλιν οὐδέν ἐπέτυχεν. Δυστυχῶς τότε ὁμολογοῦμεν ὅτι, δέν ὑποψιαζόμεθα καί δέν ἐρμηνεύαμε καί δέν ἀξιολογοῦσαμε ὀρθὰ τὰς ἐνεργείας του.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι αὐτό εἶναι τό θέμα, τό πρόβλημα, τό ὅποιον ἀντιμετώπισεν ἡ Ἐκκλησία καί ἀφοῦ ἐν τῷ συνόλω του ἀπέτυχεν, τότε ἐφευρέθη ἡ «νεοοικονομαχία» διά νά χρησιμεύσῃ διττῶς: Ἀφ' ἑνός νά συκοφαντηθοῦν ὡς «αἰρετικοί» οἱ ἀντιδρώντες εἰς τά σχέδιά του, ὥστε νά περιθωριοποιηθοῦν, καί ἀφ' ἑτέρου νά νεκρωθῇ ὁ ἀγών τῆς Ἐκκλησίας κατά τῆς «νέας τάξεως πραγμάτων». Ὅφειλομε ἐνταῦθα νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ κ. Ματθαῖος Μακρῆς ἐπέτυχεν ἀπολύτως ὡς πρός τό δεύτερον. Δηλαδή, καί τόν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας ἐνέκρωσε καί ἀποπνικτικὴν μισαλλοδοξίαν ἤγειρεν, καί σχίσμα προεκάλεσε καί ἔδωκεν καί δίδει τήν εὐχέρεια καί τόν χρόνον εἰς τόν Οἰκουμενισμόν νά προχωρῇ ἀνενόχλητος.

Ταῦτα ἀπεκαλύφθησαν καί κατηγγέλθησαν εἰς τὰς ἀρχάς τῆς 10ετίας τοῦ 1990, ἀλλά τό σχέδιο τῆς προδοσίας δέν ἔσταμάτησε.

Ἦδη μετά τό 1992-1993 διατυπώνεται ἡ θεωρία καθ' ἣν, προκειμένου νά παύσῃ αὐτός ὁ σάλος μέ τό θέμα «Χειροθεσία», «νά καταδικασθῇ αὕτη ὡς πρᾶξις, νά ἀποκηρυχθῇ καί οὕτω νά ἡσυχάσῃ ἡ Ἐκκλησία ἀπό αὐτόν τόν πειρασμόν»!

Διά τῆς προτεινομένης, ὡς δῆθεν σωτηρίου, ἀλλά τῆ οὐσία σατανικῆς ἐπινοήσεως, ἐπεδιώχθη μέσω τῆς «καταδίκης» νά δοθῇ ὑπόστασις εἰς τήν ἀνυπόστατον χειροθεσίαν! Οὕτω ἡ βλασφημία θά καθίστατο γεγονός καί ἡ Ἀποστολική Διαδοχή θά προσεβάλετο ἅπαξ διά παντός! Καί αὕτη ὅμως ἡ δολιότης ἀπεκαλύφθη καί ἔπεσεν εἰς τό κενόν, τόν Δεκέμβριον τοῦ 1994, ὅποτε ἡ ὁμάς τοῦ κ. Ματθαίου ἐπέσπευσε τήν ὀλοκλήρωσιν τοῦ σχίσματος, ἐνῶ δέν παραλείπει τὰς προσφυγὰς της εἰς πολιτικούς καί εἰς τά δικαστήρια.

Διά τῆς τετάρτης συκοφαντικῆς ψευδοῦς κατηγορίας, τῆς ἐν λόγῳ «Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς», συκοφαντεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς δῆθεν διατυπώσας τό 1979 αἰρετικὴν θέσιν. Ἡ θέσις ὅμως τοῦ Μ/του Ἀρχιεπισκόπου, δέν ἦτο αἰρετική, ἀλλά ἀπολύτως Ὀρθόδοξος, ἴσως ὑστεροῦσε εἰς τήν διατύπωσιν, καί ἐξέφραζε καθαρά Ἐκκλησιολογικὴν θέσιν - Ὁμολογίαν, ἡ ὁποία οὕτως εἰπεῖν, ἀποτελεῖ τό «κόκκινο πανί» διά τόν Νεοημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν καί δυστυχῶς καί διά τόν Κύπριον Ἱερομ.⁷⁸ Εὐθύμιον, ἀπό δέ τό 1991 καί διά τούς ἀποσχισθέντας πέντε πρώην Μητροπολίτας. Μία, διατύπωσις, ἡ ὁποία ὅμως διευκρινίσθη, ἀνεκλήθη, καί τέλος ἀντεκατεστάθη πρός χάριν των, ἐγένετο ἀφορμὴ νά συκοφαντηθῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἤδη ἀπό τό 1979, καί ἂν ἐπετύγχανον νά τόν ἀνετρέπον ἀπό τότε.

Ἡ Ἐκκλησιολογικὴ αὕτη Ὁμολογία - θέσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι: *«Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ συνέχεια τῆς Ἀδαιρέτου καί ἀκαινοτομήτου Μιάς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ μυστικῶς αἰεὶ ὁ Χριστός γεννᾶται, νηπιάζει, κηρύσσει, Σταυροῦ-*

**ται καὶ Ἀνίσταται καὶ οὕτω οἱ πιστοὶ ἐν Αὐτῇ, οἰκειοποιοῦνται τὴν ὑπό
τῆς θείας Χάριτος παρεχομένην σωτηρίαν».**⁽¹⁾

Σαφῶς τόσοσ ὁ συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου ὅσον καὶ οἱ πέντε ἀποκαλύπτουν τό ἀπό τό 1991 σχέδιόν των δι' ἀνατροπὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐφ' ὅσον οὗτος δέν θά εὐθυγραμμίζετο καὶ δέν θά ὑπέκυπτεν εἰς τὰ σχέδιά των.

Εἶναι πλέον αὐταπόδεικτον, εἶναι δεδομένον, ὅτι οἱ παράγοντες τοῦ Νεοσημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νά εἶναι ἀπογοητευμένοι ἀπό τὴν ὄλην ἐκβασιν τοῦ κινήματος τῶν πέντε, ἀφοῦ οὔτε ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, οὔτε ἡ Ἐκκλησιολογία προσεβλήθησαν, ἡ δὲ Ἐκκλησία συνεχίζει τὴν πορεία τῆς ἀπαλλαγείσα διὰ παντός ἀπό τοὺς πέντε. **Καὶ ἂν ἀκόμη οἱ πέντε οὐδέν ἄλλο κακόν εἶχον ἐνεργήσει, καὶ μόνον διὰ τό κείμενον αὐτό, τό ὁποῖον παρουσιάσθη ὡς «Ἐγκύκλιος Ἐπιστολή» τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου Ἐπιφανίου, καὶ τό ὁποῖον περικλείει ἐν αὐτῷ τὴν ἐσχάτην προδοσίαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐφ' ὅσον ἠρνήθησαν νά τό ἀποκηρύξουν καὶ νά τό καταδικάσουν, ἀλλά καὶ τό ἔχουν οὕτως εἰπεῖν ὡς ἄλλο «εὐαγγέλιον», πρέπει νά τοὺς ἐπιβληθῇ ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν καὶ νά κηρυχθοῦν ὡς οἱ ἐσχατοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἐνσάρκωσαν καὶ προώθησαν ἀνεπιτυχῶς βεβαίως, ὅλα τὰ σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, μέ ἀποκορύφωμα τό σχῆμα.**

Προσωπικὴ ἀποψις - ἐκτίμησις μας εἶναι ὅτι οἱ πέντε δέν ἱκανοποίησαν τόν Νεοσημερολογιτισμόν - Οἰκουμενισμόν, παρά τό σχῆμα τό ὁποῖον ἀποτελεῖ τῷ ὄντι μεγίστην προσφοράν. Δέν εἶναι ἱκανοποιημένοι διότι δέν προσεβλήθη ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ, τῶν Ἐπισκόπων, δέν ἀνετράπη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δέν ἠμποδίσθησαν χειροτονίαι νέων Ἐπισκόπων, δέν «πῆραν τὰ κεφάλια» ὅσον εἶχον ἐπικηρύξει! Κατόπιν τούτων, ὑπάρχουν δεδομένα, ὅτι ἀναζητεῖται τρόπος διὰ νά ἐπιτύχουν ὅσα δέν ἐπέτυχον. Ἐν προκειμένῳ ὁμως, οὗτοι μέ τὰς κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος βλασφημίας των, ἀλλά καὶ τὴν ἐκ βάθρων ἀνατροπὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς κανονικῆς τάξεως, μόνον ὡς εἰλικρινῶς μετανοοῦντες ἔχουν θέσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ πέντε, μόνον ὑπό τὰς προϋποθέσεις τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας, καὶ διὰ νά ἐργασθοῦν τὴν σωτηρίαν τους, πρέπει νά γίνουν δεκτοί. Οὗτοι δύνανται καὶ ἅγιοι νά γίνουν καὶ θαύματα νά ποιήσουν, ὄχι ὁμως πλέον ὡς Ἐπίσκοποι διότι πολλαπλῶς ἐβλασφήμησαν κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

(1) Ὁρᾶτε αὐτόθι σελ. 15-18, καθὼς καὶ Κ.Γ.Ο., Τόμος 1979, ἀριθμ. τεύχ. 18, σελ. 2 καὶ 7, Τόμος 1980, ἀριθμ. τεύχ. 28, σελ. 31, Τόμος 1983, ἀριθμ. τεύχ. 62, σελ. 57.

2) Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «Β΄ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΑΠΟ 26.2.1993

Ἡ ἀνάλυσις αὐτοῦ τοῦ κειμένου ἀπέδειξεν ὅτι:

α) Εἶναι ὅλως ἀτυχές καί ἀδόκιμον κείμενον καί ἐξ ἐπόψεως **φιλολογικῆς, ἥτοι γραμματικῆς - συντακτικῆς**, ἀλλά καί ἐξ ἐπόψεως **θεολογικῆς - ἱστορικῆς καί ἐν γένει Ὁρθοδόξου Παραδόσεως**, εἶναι μνημειῶδες κείμενον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἐμφανές ὅτι ἐπεχειρήθη μέ ψευδεῖς ἀληθοφανείας ἢ ἀνατροπή τῆς Ὁρθοδοξίας.

β) Εἶναι κείμενον παραπλανητικόν καί διαστροφικόν τῆς ἀληθείας τῆς τε ἱστορικῆς καί θεολογικῆς, τό ὅποιον ἐκκινεῖ ἀπό ἀοριστολογίας καί καταλήγει εἰς παράθεσιν ἐν πολλοῖς ἀσχέτων χωρίων Συνοδικῶν καί Πατερικῶν, τά ὅποια περιστρέφει (παραποιεῖ) καί παρερμηνεύει, διὰ νά ἀποδείξη ὡς ἀληθῆ τά ἐσφαλμένα καί βλάσφημα φρονήματα τῶν πέντε.⁽¹⁾

γ) Ἀποκαλύπτεται, ἐκ τοῦ κακοδόξου αὐτοῦ κειμένου, ἡ πανουργία τήν ὁποίαν διαθέτει ὁ ἄγνωστος συντάκτης του, καθὼς καί ἡ ὑψηλή αὐτοῦ ἱκανότης πρὸς διαστροφήν τῆς θεολογικῆς καί ἱστορικῆς ἀληθείας.

δ) Τό κείμενον ἐν τῷ συνόλῳ του ἐμελετήθη καί διεμορφώθη οὕτως ὥστε νά ἀποτελέσῃ ἱκανόν «ἐργαλεῖον», διὰ νά στηρίξη τήν φαιάν προπαγάνδαν περὶ «εἰκονομαχίας», καί νά ἀποτελέσῃ κριτήριον, κανόνα, καί νόμον διὰ νά δολοφονηθοῦν, ἠθικά καί πνευματικά, ὀρθόδοξοι Κληρικοί καί Λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐμπόδια εἰς τά σχέδια τῶν πέντε καί ἐξαιρέτως τῶν ὡς ἀρχηγῶν προκυπτόντων κ.κ. Ματθαίου Μακρῆ καί Χρυσοστόμου Μητροποῦλου.

Ἐπειδὴ ἡ λεγομένη «β΄ ἐγκύκλιος» τῶν πέντε, ἀφ' ἐνός περιέχεται εἰς τήν Γ΄ Ἐγκύκλιόν των, περὶ τῆς ὁποίας ἀναλυτικῶς γνωματεύομεν εἰς τήν συνέχεια καί ἀφ' ἐτέρου ὑπάρχει δι' αὐτήν σειρά γνωματεύσεων διακεκριμένων θεολόγων,⁽²⁾ βάσει τῶν ὁποίων αὕτη ὁμοφώνως παρεμερίσθη καί κατηργήθη κατὰ τήν συνεδρίαν τῆς 13.7.1994 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, παρέλκει πᾶσα περαιτέρω κρίσις ἐπ' αὐτῆς.

(1) Τό σχέδιον αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου κατηλέξαμεν διὰ δύο ὑπομνημάτων μας πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον. Τό πρῶτον ὑπεβλήθη τήν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Ἱερά Σύνοδος θά ἐκαλεῖτο νά τό ἐγκρίνη, ἥτοι τήν 21.2.1993. Τό δεῦτερον ὑπεβλήθη τήν 27.4.1993.

(2) Ἀνεπιφυλάκτως συστήνομεν τάς Γνωμοδοτήσεις ἐπὶ τῆς ἐν λόγω «β΄ Ἐγκυκλίου» τῶν: Σεβ/του κ. Κηρύκου, καί κ. Δημ. Κάτσουρα, οἱ ὁποῖοι ὑπεβλήθησαν τήν 30.6.1994 εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον καί αἱ ὁποῖα κυκλοφοροῦν καί εἰς ἰδιαίτερα τεύχη ἐκδοθέντα ὑπὸ τῶν ἰδίων.

3) Η ΥΠ. ΑΡΙΘΜ. 35/19.2.1997 «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ»

Διά τῆς «Γ' ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ», ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 35/19.2.1997, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν τῶν πέντε ἀπεσχισμένων Ἀρχιερέων, («Κ.Ε.Ο.» Ἀρ. Τεύχ. 5, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997), οὗτοι «γυμνή τῇ κεφαλῇ», δημοσίως κηρύσσουν καί θεσμοθετοῦν ὄλα τὰ βλάσφημα - κακόδοξα καί αἰρετικά των φρονήματα, τὰ ὁποῖα προηγουμένως διετύπωσαν καί εἰς τὴν λεγομένην «β' ἐγκύκλιόν» των (23.2.1993), καθὼς καί εἰς πλεῖστα ὄσα ἄλλα ἐντυπά των. Ἐν τῇ ἀπεγνωσμένη προσπάθειά των νά στοιχειοθετήσουν τὴν προπαγάνδα περὶ «νεοεικονομαχίας» καί νά δικαιολογήσουν καί καλύψουν τό σχῆμα τοῦ Μαΐου 1995, τό μέγιστον καί ἔσχατον τοῦτο ἀδίκημα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέτρεψαν καί ἀνεθεμάτισαν συλλήβδην τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν - Θεολογίαν καί ὄλους τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Ἡ ἐν λόγῳ «Ἐγκύκλιος» διακρίνεται εἰς δύο μέρη:

Τό πρῶτον φαίνεται ὅτι ἔχει χαρακτῆρα πληροφοριακόν, πλήν ἀποτελεῖ ἀήθη διαστροφικὴν παραπληροφόρησιν - προπαγάνδαν περὶ δῆθεν «εἰκονομαχίας», ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει εἰς τὰς χιλιάδας σελίδας ὁμοίων κειμένων, τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρησαν τόσον οἱ ἴδιοι ὄσον καί συνεργάται των: Μοναχὴ Μαγδαληνὴ ἐκ Κοζάνης, ὠρισμένοι Ἁγιορεῖται, ὁ Ἱερομ. Εὐθύμιος, ὁ ἐκ Γορτυνίας Μοναχὸς Ἀντώνιος καθὼς καί χιλιάδες σελίδων παρομοίων δικογράφων των (ἀγωγαί - προτάσεις κλπ.).

Τό δεύτερον μέρος αὐτῆς, τό ὁποῖον θά ἐξετάσωμεν καί ἐπὶ τοῦ ὁποίου θά γνωματεύσωμεν, ἔχει χαρακτῆρα «Δογματικόν» καί ἀποτελεῖται ἀπὸ 13 ψευδεῖς καί αἰρετικούς «ὄρους πίστεως», καί οἱ ὁποῖοι καταλήγουν εἰς τό «Ἀνάθεμα (τρῖς)!»

Α'

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»

(Κ.Ε.Ο. Α.Τ. 5/1997, σελ. 13)

Ἐπικαλεσθέντες οἱ πέντε Ἐπίσκοποι τό **«τό ὄνομα τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου καί Ζωοποιῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος»** καί βεβαίωσαντες ὅτι δῆθεν ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων Πατέρων, λέγουν: **«ἐν ὄψει τῶν συγχρόνων νεοφανῶν αἰρετικῶν Εἰκονομάχων, οἵτινες ὑβρίζουν καί θλασφημοῦν Ἱεράς Εἰκόνας, ὡς εἰδῶλα, μύθους καί αἰρετικές καί τοὺς προσκυνοῦντας αὐτάς ὡς εἰδωλολάτραι, παγανιστάς, (ἤτοι σατανιστάς) αἰρετικούς καί ἀναθεματισμένους, ἢ ὅτι τό θέμα τῶν Εἰκόνων εἶναι «θεολογούμενον» ἀναφωνοῦμεν πᾶσιν αὐτοῖς καί τοῖς κοινωνοῦσιν καί ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς)».**

Ὅσα εἰς τόν ὡς ἄνω «α' ψευδοόρον» των περιέλαβον εἶναι καταφανῶς ἀναληθῆ, διότι δέν ὑπῆρξεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν «εἰκονομαχία» καί οὐδεὶς εἶπεν ὅτι τό θέμα τῶν εἰκόνων εἶναι θεολογούμενον», οὔτε ὅτι αἱ Ἱεραὶ εἰκόνες εἶναι «εἰδῶλα», κλπ.

Ἐκ προοιμίου κρίνεται ἀπολύτως ἀναγκαῖον νά καταστήσωμεν σαφές τί σημαίνει ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑ καί ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ, ἀποκλειστικῶς

ὑπό τό φῶς τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Παραδόσεως. Εἰκονομαχία σημαίνει τό κίνημα τῶν αἰρετικῶν πού κορυφώθηκε τόν 7ον καί 8ον αἰῶνα, μέ τό ὅποιο ἐβλασφημεῖτο ὁ Χριστός καί ἐπολεμεῖτο ἡ εἰκὼν αὐτοῦ καί ὅλαι αἱ εἰκόνες ἦτο: τῆς **Κυρίας Θεοτόκου** τῶν **Ἁγίων Ἀγγέλων** καί **ὄλων τῶν Ἁγίων**. Ἡ εἰκονομαχία ἦτο οὐσιαστικά Χριστολογική αἵρεσις καί κατ' ἐπέκτασιν καί Τριαδολογική. Οἱ εἰκονομάχοι δέν κατενόουν οὔτε τήν Π.Δ., οὔτε καί τήν Καινήν, διό ἐβλασφήμουν τόν τυπικῶς ὀραθέντα καί προφητευθέντα κατά τήν Π.Δ. Θεόν Λόγον, ἀλλά καί ἐνανθρωπήσαντα ἀρνούμενοι τήν εἰκόνα Του, ἠρνοῦντο τήν πραγματικὴν ἐνανθρώπησίν Του, καταλύοντες τό δόγμα τῆς ἐν τῷ Χριστῷ Ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῆς Θείας καί Ἀνθρωπίνης Φύσεως. Τήν ζοφώδη νύκτα τῆς εἰκονομαχίας διέλυσεν καί ἐφώτισεν ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καθῶς καί οἱ προηγηθέντες Ἅγιοι Πατέρες μέ τά συγγράμματά τους.

Ἡ Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος διὰ τῆς Γ' Πράξεως ὀρίζει: «...τάς ἁγίας καί σεπτὰς εἰκόνας προσκυνοῦντες περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μορφήν δούλου λαβόντος. Οὐ ἡ εἰκὼν καί τό ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος τῆς ἀδιασπάστως ἐνωθείσης τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ σαρκί φέρει τόν χαρακτήρα ἀόρατος γάρ καί ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις, καί ἀσχημάτιστος· Θεόν γάρ οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· αὐτός ὁ Μονογενὴς ἐξηγήσατο· ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουροῦντες τήν εἰκόνα προσκυνοῦμεν... Προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τήν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὀραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος· ἄπαγε· ἀλλ' ἠνωμένου ταύτη ἐξ ἄκρας συλλήψεως» (Πρακτικά Σελίς 766) 266 ὡς καί PG 94, 1169, 1172, 1236, 1237, 1240, 1289, 1293 καί PG 98, 157 καί PG 99, 468 καί ὄλους τοὺς Ἁγίους Πατέρας καί ὀλόκληρον τήν Ἁγ. Γραφήν.

Καί εἰς τήν Ζ' Πρᾶξιν της, ὅπου καί ὁ Ὄρος της ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, θεσμοθετεῖται: «Ὁρίζομεν σὺν ἀκριβεῖα πάση καί ἐμμελείᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ Τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτὰς καί ἁγίας εἰκόνας... τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνας, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τιμίων τε ἀγγέλων καί πάντων τῶν ἁγίων καί ὁσίων ἀνδρῶν» (Πρακτικά σελ. 874/374 καί σχετικὰ σελ. 814-815, 880-881 κλπ.).

Ἐπίσης εἰς τό ἴδιον ὄρον προηγουμένως τονίζεται ὅτι εἰκονίζομεν τόν Χριστόν «πρὸς πίστῳσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατὰ φαντασίαν τοῦ Θεοῦ λόγου ἐνανθρωπήσεως» (Αὐτόθι).

Οὔτε τόν Θεόν Λόγον εἰκονίζομεν, οὔτε ὅμως καί τήν ἀνθρωπότητα εἰκονίζομεν κεχωρισμένως τῆς ἀοράτου Θεότητος, ἐνῶ ποτέ δέν εἰκονίσασμεν τήν ὑπερούσιαν θείαν φύσιν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, οὔτε τῶν Ὑποστάσεων Αὐτοῦ. Δέν «ἱστοροῦμεν» δέ καί δέν «ζωγραφοῦμεν» τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ἐπειδὴ οὐκ οἶδαμεν, τίς ἐστίν, καί Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι· καί εἰ ἐθεασάμεθα καί ἐγνω-

ρίσαμεν, καθώς και τόν υἱόν αὐτοῦ, κάκεινον ἂν εἶχομεν ἱστορήσαι καί ζωγραφῆσαι» (Πρακτικά σελ. 713/211).

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐνδεικτικῶς ἐκτεθέντων ἐκ τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σαφῶς προκύπτει ὅτι «ὄστις ταύτης τῆς ὁμολογήσεως ἔχεται, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστί γνήσιος υἱός τε καί μέτοχος» (Πρακτικά σελ. 882/382). Ἀντιθέτως δέ ὅσοι καί σήμερον ὅπως τότε οἱ εἰκονομάχοι «συστήσαντες Καίαιφικόν συνέδριον, γεννήτορες γεγόνασι δυσεβῶν διδαγμάτων καί ἀρᾶς καί πικρίας ἔχοντες στόμα,... καί ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὰς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας λυμηνάμενοι διετάρραξαν, καί αἰρεσιάρχοι οἱ ἱεράρχαι γεγόνασι καί ἀντί μὲν εἰρήνης ἔριν τῷ λαῷ προσεφώνησαν, ἀντί δέ σίτον ζιζάνια ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρούραις ἐνέσπειραν· τόν οἶνον ἔμιξαν ὕδατι, καί τόν πλησίον ἐπότισαν ἀνατροπῆν θολεράν· καί λύκοι Ἀραβικοὶ ὄντες, δοράν προβάτων ὑπεκρίθησαν ἐνδύσασθαι· καί τὴν ἀλήθειαν παραλογιζόμενοι, τό ψεῦδος ἐπεσπάσαντο» (Πρακτικά σελ. 879/379) (Ἦρα καί ἐν σελ. 831).

Ἵσοι λοιπόν διακρατῶσιν ἀνόθευτον τόν ὄρον καί διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οὗτοι δὲν εἶναι «εἰκονομάχοι» ἀλλὰ γνήσιοι υἱοὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καί πολέμιοι τῶν εἰκονομάχων. Εἰκονομάχοι καί «Καίαιφικόν συνέδριον», καί «λύκοι ἀραβικοί», οἱ ὁποῖοι κατασπαράσσουν τὰ γνήσια τέκνα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅσοι δὲν ἀκολουθοῦν τὴν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἀλλὰ καί ἀνατρέπουν αὐτήν, ὡς διαποτισμένοι καί ἐπηρεασμένοι ἐκ τῶν θολερῶν ὑδάτων τῆς Ὀρθολογιστικῆς Δύσεως. Αὐτοὶ εἶναι οἱ σύγχρονοι εἰκονομάχοι! Ἦδη, παρεχώρησεν ὁ Θεός, νά γίνουν ἐμφανεῖς μετὰ ἀπὸ τὰ ἀδιάφυστα ἐπίσημα αἰρετικά - εἰκονομαχικά κείμενά των, ὅπως εἶναι καί τό ὑπὸ κρίσιν γενικόν ἐπίσημον, σαφές καί περιεκτικόν κείμενον, καί τό ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει ὁλόκληρον τὴν αἰρετικὴν Γραμματολογίαν τοῦ κινήματος τῶν πέντε.

Τὰ περὶ «εἰκονομαχίας» τὴν ὁποίαν καί ἐνταῦθα ἐπικαλοῦνται, εἶναι προπαγάνδα ἢ ὁποία ἐπενόηθη, ἐκαλλιεργήθη καί ἐπεβλήθη ὑπὸ ἐξωσυνοδικῶν παραγόντων, ἐκμεταλλευθέντων τό ὑφιστάμενον ἀπὸ αἰῶνων (15ον) εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θέμα. Τό θέμα αὐτό εἶναι λελυμένον καί θεσμοθετημένον ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καί ὅτε ὁμως προέκυψεν, μετὰ τόν 15ον αἰῶνα, ἡσυχολήθησαν καί νεώτεροι Ὀρθόδοξοι Σύνοδοι,⁽¹⁾ ὡς τῆς Μόσχας 1666 καί τῆς Κων/λεως 1780. Οὐδεὶς ποτέ εἰς τούς τέσσαρας αἰῶνας, οἱ ὁποῖοι προηγῆθησαν, καί κατὰ τούς ὁποίους ὑφίσταται αὐτή ἡ ἔρις, δὲν διενεώθη νά χαρακτηρίσῃ τὴν ἐπὶ τῶν συγκεκριμένων εἰκονογραφικῶν παραστάσεων ἔριδα ὡς «εἰκονομαχίαν».

(1) Ὁμολογοῦμεν Ὀρθοδόξους Σύνοδους ταύτας διότι αὐταὶ δὲν ἀφίστανται τῶν Ἁγίων Ἐπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων (δρᾶτε σχετικῶς καί «Ἐλεγχος καί Ἀνατροπὴ τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς τοῦ Δημητριάδος Ἀθῆναι 1985 σελ. 29).

Δέν υπήρξεν εικονομαχία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι δέν υπήρξεν καμμία ἀπολύτως ἐκτροπή ἐκ τῶν ὄρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὑπ' αὐτὴν τὴν Ὅρθοδοξον ἔννοϊαν, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. οὔτε ποτέ υπήρξεν «εἰκονομαχία» οὔτε ὑπάρχει, οὔτε καὶ θά ὑπάρξη. Βλάσφημα – αἰρετικά φρονήματα, ἀλλὰ καὶ ἐνέργειαι κατὰ Ἱερῶν Εἰκόνων καὶ τῆς Ὅρθοδόξου Θεολογίας – Παραδόσεως, υπήρξαν καὶ ὑπάρχουν μόνον εἰς τοὺς πέντε ἀποσχισθέντας Ἀρχιερεῖς, εἰς τινὰς κληρικούς των, καὶ εἰς ὁπαδούς των. Ταῦτα δὲ συνωψίσθησαν εἰς τὴν πλέον ἀκραίαν μορφήν των εἰς τὰς Ἐγκυκλίους τῶν πέντε ἀπὸ 23.2.1993 καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἀπὸ 19.1.1997.

Εἶναι ἐπίσης ἀπολύτως ἀναληθῆς ἡ διατύπωσις τῶν πέντε καθ' ἣν δῆθεν εἶπεν ἡ ἔγγραφὴ τὶς ὅτι τὸ θέμα τῶν Ἁγίων Εἰκόνων εἶναι «θεολογούμενον». Ὅπως ἀντιθέτως, ἐτονίσθη ἐν Συνόδοις, ὅτι τὸ θέμα τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων εἶναι λελυμένον καὶ θεσμοθετημένον παρὰ τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς ὁποίας τοὺς ὄρους διακρατῶμεν καὶ εὐθέως εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῇ ἰδίᾳ πίστει καὶ ὁμολογία πρὸς Αὐτήν».

Ποιοὶ ἐπενόησαν τὴν προπαγάνδα

Ἡ περὶ «νεοικονομαχίας» ψευδῆς, διαστροφικῆς καὶ βλάσφημος προπαγάνδα τοῦ μηχανισμοῦ τῶν πέντε, **δέν υπήρξεν ποτέ ἀποψις τῆς Ἐκκλησίας.** Ταύτην ἀνέλαβον νὰ προπαγανδίσουν καὶ ἐπιβάλουν ὑπὸ τὰς (ἀοράτους κατ' ἀρχάς) «εὐχὰς καὶ εὐλογίας» τῶν πέντε σχισματικῶν Ἀρχιερέων οἱ κάτωθι:

1) **Πρῶτος** ὅστις σημειώνει διὰ πρώτην φοράν τὴν λέξιν – ἀπειλήν «εἰκονομαχία», εἶναι ὁ ἐκ Πατρῶν γνωστός (ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς ἴσως ἄγνωστος) κ. **Παναγιώτης Ἀλεξόπουλος,** ὁ ὁποῖος ἀπὸ δεκαετιῶν εἶναι ὁ ἄμεσος θεολογικὸς σύμβουλος τοῦ κ. Ματθαίου Μακρῆ, τοῦ ἐνός ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ σάλου καὶ ἀρχηγῶν τοῦ σχίσματος. Οὗτος παρουσιάζεται νὰ εἰσάγη πρῶτος τὴν προπαγάνδα περὶ δῆθεν «εἰκονομαχίας» καὶ «εἰκονομάχων», ἀπὸ τοὺς ὁποίους μάλιστα ὡς ἰσχυρίζεται κινδυνεύει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἀπειλεῖται σχίσμα! Εἰς ἐπιστολὴν του ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1991, τὴν ὁποίαν ἀπευθύνει εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, γράφει: «... παρέστη ἡ ἀνάγκη νὰ γράψω... ἐναντίον τῆς ὑποβουχίως κινουμένης δυστυχῶς ΝΕΑΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ. Εἶναι πολὺ ἀναλυτικὸν νυστέρι. Ἡ πλάνη αὐτή, ἥδη ἔχει ἐξαπλωθῆ πολὺ δυστυχῶς μεταξὺ μερικῶν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὑπάρχει κίνδυνος Σχίσματος. Εἶναι πολὺ σοβαρὸν θέμα καὶ ὑποκρύπτονται βλασφημίαι κατὰ τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνονται καὶ εἶναι ἀμέσων προτεραιότητος. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἀμέσως. Καὶ ὄχι μὲ ἡμίμετρα καὶ πέντε λέξεις. Καὶ δέν νομίζω ὅτι εἰς τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπειλεῖται μὲ Σχίσμα ἡ Ἐκκλησία μας ἡμεῖς νὰ γράφουμε ἱστορίες».

Κατά τόν κ. Π. Ἀλεξόπουλο, τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1991 ὑπάρχει «**Νέα Εικονομαχία**», καί «**ἀπειλεῖται Σχίσμα**». Πέντε ὀλόκληρα χρόνια πρίν, προβλέπει τό σχίσμα τοῦ Μαΐου 1995 καί θέλει νά σώσῃ τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν «εἰκονομαχίαν» καί ἀπό τās «βλασφημίας κατὰ τῆς Ἀγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου!». Αὐτό καί μόνον ἀποδεικνύει ὅτι ὁ μηχανισμός εἶναι ἤδη στημένος, ἔχει καλά μελετημένα σχέδια τὰ ὁποῖα ἐνεργεῖ ἀπό τό 1991 ἐμφανῶς. Ποῖος εἶναι ὁ κ. Ἀλεξόπουλος, μετά ποίων, ποῦ, καί πότε συνεσκεφέθη καί συνελήφθη ἡ προπαγάνδα περί «εἰκονομαχίας», σχίσματος, καί ἀνατροπῆς τῶν ὄρων τῆς Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου, ἀνέλαβεν δέ οὗτος νά τήν προπαγανδίση καί νά ἀπειλήσῃ δι' αὐτῆς τόν Προκαθημένον;

2) **Δεύτερος**, ὁ ὁποῖος κατὰ τήν ἴδιαν ἀκριβῶς περίοδον, ἤρχισεν ἀπό τῆς ὡραίας πύλης τοῦ Ναοῦ νά προπαγανδίζῃ τήν «νεοεικονομαχία» καί νά καταγγέλλῃ «νεοεικονομάχους» εἶναι ὁ ἕτερος θεολογικός σύμβουλος τοῦ κ. Ματθαίου, ὁ **Κύπριος Ἱερομόναχος Εὐθύμιος Ἐπιφανίου**. Οὗτος μετά ἀπό τὰ προφορικά του κηρύγματα, τήν 11.10.1991 ἐκδίδει καί «**ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον**», διὰ τῆς ὁποίας ἀρχίζει δημοσίως καί διεθνῶς τήν προπαγάνδα περί «εἰκονομαχίας», κατονομάζει δέ καί πέντε Κληρικούς τῆς Ἐκκλησίας ὡς δῆθεν «**νεοφανεῖς εἰκονομάχους**». Συγχρόνως παρακινεῖ εἰς στασιασμόν, Κληῖρον καί Λαόν λέγων: «**νά ζητήσωμεν (ὅπως ἀκριβῶς γράφει) ἀπό τήν σεπτὴν ἱεραρχίαν μας τήν, τό συντομώτερον, κάθαρσιν ἀπό τοὺς κόλλπους τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν κενολόγων εἰκονοκλαστῶν καί τῶν ὁμοφρόνων τῶν καταδίκην τούτων ὅσον ὑψηλά καί ἄν εὐρίσκωνται...**».⁽¹⁾ Δέν προπαγανδίζει μόνον τήν πλάνην περί «εἰκονομαχίας» ἀλλὰ ἔχει προτείνει καί τήν «**Κάθαρσιν**» ὄλων τῶν «**εἰκονομάχων**,» ὅσο «**ὑψηλά καί ἄν εὐρίσκωνται!**» Δηλαδή ἔχει συλλάβει καί τήν ἀνατροπὴν τοῦ Μακαριωτάτου προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ, ἐνῶ τό ἴδιον κείμενον γέμει καί βλασφημιῶν, αἱ ὁποῖαι εὐθέως καθάπτονται καί πλήττουν τήν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καί τήν Ἐκκλησιολογίαν Αὐτῆς.

ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕΝ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ λοιπὸν, ἀλλὰ καί ποτέ δέν εἶναι δυνατόν νά ὑπάρξῃ «εἰκονομαχία» καί «εἰκονομάχοι» εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε εἶναι «θεολογούμενον» τό ἅπαξ καί διὰ παντός ὑπὸ τῆς Ἀγίας Ἐθδόμης Οἴκουμ. Συνόδου θεολογηθέν.

Ἀντιθέτως εἰκονομαχία σαφῶς ὑπάρχει εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι παραβιάζουν τοὺς ὄρους καί γενικώτερα τήν θεολογία περί εἰκόνων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πρὸς τήν ὁποίαν εἶναι σύμφωνος ἡ καθολικὴ γνώμη τῶν Ἁγίων Πατέρων. Τό φαινόμενον αὐτό παρατηρεῖται μέγιστον καί ὀξύτατον, μόνον εἰς τοὺς πέντε καί τοὺς συνοδοιπόρους των. Ἐκ τῶν ἐπισήμων κειμένων των καί ἐξ ὅλης τῆς

---

(1) Ὁλόκληρος ἡ ἐν λόγῳ «ἐγκύκλιος» ἀποτελεῖ ἱστορικὸν ἀποκαλυπτικὸν κείμενον τοῦ μηχανισμοῦ. Ὁρᾶτε: Ἐλ. Γκουτζίδη, «Συντριβήτωςαν ὡς σκευὴ κεραμέως τὰ ἔργα αὐτῶν, ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗ τῆς Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς 11.10.1991, τοῦ Ἀρχιμ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου», Τεύχος 3ον, Αὐγουστος 1992).

γραμματολογίας τοῦ κινήματός των προκύπτει ὅτι «**γυμνή τῇ κεφαλῇ**» κηρύσσουν αἱρέσεις, μέ τὰς ὁποίας δέν παραβιάζουν ἕναν ὄρον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά τήν ἀνατρέπουν καί τήν μεταστοιχειώνουν!

Ὁ πρῶτος ψευδοὸρος μέ τόν ὁποῖον ἐκφωνοῦν «**ΑΝΑΘΕΜΑ** (τρῖς)» εἰς τοὺς «**αἱρετικούς εἰκονομάχους**», εἶναι κενός πρός τρίτους, δι' αὐτοῦς ὁμως, οἱ ὁποῖοι ψευδόμενοι τόν ἐξεφώνησαν ἀδικῶς, ἀποτελεῖ πραγματικόν ἀναθεματισμόν, ὁ ὁποῖος ἐνέπεσεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των.

Β'
ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Αὐτόθι σελ. 13)

Μέ τόν δεῦτερον ψευδοὸρον των οἱ πέντε «**ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ** (τρῖς)» αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι «**τολμοῦν καί ὑβρίζουν καί θλασφημοῦν καί χλευάζουν τήν Ἱεράν Εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τήν ὁποίαν εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ, ὡς παλαιός τῶν ἡμερῶν, ὁ υἱός ὡς ἐφανερῶθῃ ἐν σαρκί καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἶδει περιστερᾶς καί λέγουν, ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή εἶναι εἰδῶλον... εἶναι εἰδωλολατρεία καί χεῖρον τῆς εἰδωλολατρείας... ἀντίθετα πρός τήν διδαχὴν τῶν Ἁγίων ὅτι «παντός εἰκονιζομένου οὐχί ἡ φύσις, ἀλλά ἡ ὑπόστασις εἰκονίζονται», (Θεοδ. Στουδίτης)... Ἄνάθεμα (τρῖς)».**

Ἐλέχθη καί ἐγράφη ὅτι ὑπό τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δέν ἐθεσμοθετήθη εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ὅτι τό νά προσπαθῇ κάποιος νά περιγράψῃ καί νά μορφοποιῇ τήν ὑπερούσιον Θεότητα καί νά θεοποιῇ τήν εἰκόνα λέγων ὅτι «ἐδῶ εἶναι ἡ Ἁγία Τριάδα» ἢ «αὕτη εἶναι ἡ Ἁγία Τριάδα καί ὄχι ἡ φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ» καί νά εἰκονίζῃ ἀνθρωπομορφικῶς τήν ἀπερίγραπτον ὑπόστασιν τοῦ Ὑπερουσίου καί Ἀπροσίτου Ἀνάρχου Πατρός ἢ μέ μορφήν περιστερᾶς τήν τοιαύτην τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τοῦτο, πράγματι ἐγράφη, ὅτι «εἶναι εἰδωλολατρεία καί χεῖρον τῆς εἰδωλολατρείας», διότι πράγματι εἶναι. Ἐγράφη διότι εἶναι ἀπολύτως ἀληθές, ὅτι οἱ πέντε καί πολλοί ἐκ τῶν πλανηθέντων ὁπαδῶν των, ταυτίζουν τήν γνωστήν εἰκονικήν παράστασιν τήν κακῶς λεγομένην «τῶν τριῶν προσώπων», μέ αὐτάς τὰς ἰδίας τὰς ὑποστάσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Δυστυχῶς, αὕτη ἡ ἀδιανόητος ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως κακκοδοξία, ἐγίνε ἐπίσημος «ΟΡΟΣ ΠΙΣΤΕΩΣ» τῶν πέντε ἀπεσχισμένων Ἀρχιερέων! Μέ τόν ὡς ἄνω ψευδοὸρον «**ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ** (τρῖς)» ὄσους δέν δέχονται ὅτι εἰς τήν εἰκονικήν παράστασιν τήν λεγομένην τῶν τριῶν προσώπων «... εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ ὡς Παλαιός τῶν ἡμερῶν καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἶδει Περιστερᾶς», διότι κατὰ τόν ὄρον αὐτόν τῶν πέντε σχισματικῶν, καί ἤδη καί αἱρετικῶν «παντός εἰκονιζομένου οὐχί ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται», (Θεοδ. Στουδίτης). Κατὰ τόν ἐπίσημον τοῦτον «ὄρον» ὁμολογίαν τῶν πέντε ἀπεσχισμένων, σαφῶς καί ρητῶς, ἡ οὕτω ἀποκαλουμένη «εἰκὼν τῶν τριῶν προσώπων» εἰκονίζει τὰς Ὑποστάσεις

(- πρόσωπα) τῆς Ὑπερουσίου Ἁγίας Τριάδος! Εἶναι καταφανές ὅτι αἱ θέσεις αὗται εὐρίσκονται εἰς τὸν ἀντίποδα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Θεολογίας.

Πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν ἀπόψεων των ἐπικαλοῦνται, διαστροφικώ-
τατα τὴν ἀνωτέρω φράσιν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Ὁ
Ἅγιος, ὅμως Θεόδωρος, εἰς τὸν «Γ' Ἀντιρρητικὸν τοῦ κατὰ Εἰ-
κονομάχων λόγον», δὲν ὁμιλεῖ διὰ εἰκόνισιν τῶν Ὑποστάσεων τῆς
Ἁγίας Τριάδος, ἀπαγε τῆς βλασφημίας, οὔτε ὅτι εἰκονίζονται αἱ
θεῖαι ὑποστάσεις τοῦ Πατρός, τοῦ Λόγου καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
ἀλλὰ ὁμιλεῖ περὶ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων, τῆς
Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀγγέλων. Ὁ ἅγιος Πατὴρ δὲν ἦτο αἰρετικὸς
ἀλλὰ Ὁρθοδοξότατος. Φαίνεται ὅτι οὔτε ἀνέγνωσαν τὸν Ἅγιον Θεό-
δωρον τὸν Στουδίτην, οὔτε, ἂν τις τὸν ἀνέγνωσεν, κατάλαβε τί
λέγει ὁ Ἅγιος, ἢ ἂν κατάλαβε, τότε συμβαίνει τὸ χειρότερον, ὅπερ
ἢ ἐνσυνειδήτος κατάχρησις, παρερμηνεία καὶ διαστροφή τοῦ λόγου
τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ στηρίξουν τὴν αἵρεσίν των, καθ' ἣν εἰς τὴν
λεγομένην εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰκονίζεται ὄχι ἡ φύσις ἀλλὰ
αἱ ὑποστάσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Ἀπαγε τῆς τοιαύτης βλασφημίας!
Φιμωθήτωσαν τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν συγχρόνων αἰρετικῶν!

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης γράφει ὅτι «παντός εἰκονιζομένου,
οὐχὶ ἡ φύσις ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται· πῶς γὰρ καὶ εἰκονισθεῖν
φύσις μὴ ἐν ὑπόστασει τεθεωρημένη;» καὶ συνεχίζει καὶ ὀλοκληρῶνει εἰς
τὴν ἴδιαν παράγραφον λέγων: «... Περιγραπτὸς ἄρα ὁ Χριστὸς καθ'
ὑπόστασιν κἂν τῇ θεότητι ἀπερίγραπτος...», (P.G. 99, σελ. 405 B.C.).

Καὶ εἰς τὸν Α' ἀντιρρητικὸν τοῦ λόγον ὁ ἴδιος πατὴρ λέγει: «Ἐπειδὴ
δέ δι' ἄκραν ἀγαθότητα εἰς φιλανθρωπεῖαν φύσιν ἐλήλυθε γενόμενος καθ'
ἡμᾶς ὁ εἰς τῆς Τριάδος· καὶ γέγονε τῶν ἀμίκτων μίξις, καὶ τῶν ἀκράτων
κράσις, ἥτοι τοῦ ἀπεριγράπτου (τοῦ Θεοῦ Λόγου) πρὸς τὸ περιγεγραμμένον
(τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν)... διὰ τοῦτο Χριστὸς εἰκονίζεται καὶ ὁ ἀόρατος
ὄραται καὶ φυσικὴν περιγραφὴν καταδέχεται τοῦ σφετέρου σώματος (σ.σ.
κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀνθρωπίνην φύσιν) ὁ τῇ οικείᾳ θεότητι ὑπάρχων ἀπερίγρα-
πτος» (P.G. 99, σελ. 329 D. 330A).

Δὲν ἤδυνάτο νὰ γίνῃ σαφέστερος ὁ Ἅγιος, οἱ πέντε ὅμως
ἐτόλμησαν διὰ πολλοστήν φοράν νὰ καταχρασθοῦν, νὰ περιστρέψουν
ἢ νὰ παρερμηνεύσουν πατερικὴν φράσιν διὰ νὰ ἐξυηρητήσούν τὸν
κακὸν σκοπὸν τους!

Καὶ ὀλίγον μόλις προηγουμένως ὁ Ἅγιος Θεόδωρος λέγει περὶ τῆς
Ἁγίας Τριάδος: «Ἡμῖν δὲ εἰς Θεὸς ἐν Τριάδι προσκυνούμενος. Καὶ ὅσον
μὲν τὸ τῆς θεολογίας δόγμα, οὐχ ὅτι περιγραφῆς ἢ καταλήψεως εἶδος
ἐξευρίσκειν, ἀπαγε. Τοῦτο γὰρ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπινοίας ἐφεύρεμα» (Migne
P.G. 99, 329 D).

Καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τοῦ Νικηφόρου Καλλίστου (14ος
αἰὼν) ἀναγινώσκομεν: «Καὶ εἰκόνας τοῦ πατρός καὶ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος
εἰκονίζουσιν, ὅπερ ἄτοπον. Αἱ γὰρ εἰκόνες ὀρατῶν καὶ περιγραπτῶν

σωμάτων εἰσίν, οὐ μὴν τῶν ἀκατανοήτων καὶ ἀοράτων» (Migne P.C. 147, 441B). Πρὶν δὲ ἀπὸ τὸν Νικηφόρον, ὁ Νικήτας Χωνιάτης (Βυζαντινὸς ἀξιωματοῦχος καὶ ἱστορικός. Τὰ ἔργα του περιλαμβάνονται εἰς τοὺς τόμους 139 καὶ 140 τῆς P.G. τοῦ Migne), ὁ ὁποῖος ἐξῆσε τὴν Λατινοκρατίαν τῆς Κων/λεως (1210 περίπου) γράφει πρῶτος: «Καὶ εἰκόνας ἀνόμως κατασκευάζουσι τῶν μὴ σαρκωθέντων φημί τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αἱ γὰρ εἰκόνες ὄρατῶν καὶ περιγραπτῶν σωμάτων εἰσίν. Οὐ μὴν τῶν ἀκατανοήτων καὶ ἀοράτων» (Περιοδ. «Θεολογία» Ἄρ. Τ. λζ' σελ.). Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς θεωρεῖ ὡς «παραφροσύνη» τὴν εἰκόνισιν τοῦ Θεοῦ καὶ «ἀσέβειαν» καὶ τὴν τοιαύτην λέγει εἰκόνα «ὡς ψευδῆ ἀποβαλλόμεθα» (Migne P.G. 94: 1169 C, 1237 C).

Τί λοιπόν προκύπτει ἐκ τῶν λόγων τοῦ Ἁγίου; Δὲν λέγει ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὅτι εἰκονίζονται αἱ Ὑποστάσεις τῶν τριῶν θείων προσώπων τῆς Μῆς Ὑπερουσίου Θεότητος, ἀλλὰ λέγει ὅτι εἰκονίζομεν τὸν Χριστὸν κατὰ τὴν ὁραθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν, οὕτω δὲ ὁμολογοῦμεν ὅτι πραγματικὰ ἐγίνε ἀνθρωπος ὁ Θεὸς Λόγος καὶ ὄχι κατὰ δόκησιν (φαντασίαν). Καίτοι ἐν τῇ εἰκόνι περιγράφεται (ζωγραφίζεται ὡς ὠράθη) ὁ Χριστὸς ὅμως κατὰ τὴν Θεότητα παραμένει ἀπερίγραπτος! «Οὕτω τοίνυν νόει αὐτὸν μεμενηκέναι καὶ ἀπερίγραπτον ἐν τῷ περιγεγράφῃ. Ταῦτα γὰρ καὶ ὁμοίως ἰδιώματα· ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς ἀπεριγράφτου φύσεως ἐν οἷς τὸ εἶναι Θεὸς γνωρίζεται· τὰ δὲ τῆς περιγεγραμμένης, ἐν οἷς τὸ εἶναι ἀνθρωπος ὁμολόγηται. Καὶ οὐδ' ἕτερον θάτερον κεκαινοτόμηκεν, οὐδ' ἀπεφοίτησε τοῦθ' ὅπερ ἦν... ἀλλ' εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῇ ὑποστάσει τὸ ἀσύγγχτον τῶν δύο φύσεων εἰσω τῶν οἰκείων ὄρων ἔχων. Τοίνυν ἢ δέξαι τὸ περιγραπτόν, ἢ, εἰ μὴ τοῦτο... ὀφθείης μὴ προσιέμενος ὄλωσ τὸ σάρκα γενέσθαι τὸν Λόγον, ὃ τῶν ἄγαν ἀσεβημάτων» (P.G. 99, σελ. 332 C).

Σαφῶς ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἀναφέρεται εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν ὁποίαν εἰκονίζομεν τὴν ὁραθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ οὕτω ὁμολογοῦμεν ὅτι ἐγίνε ὁ Θεὸς πραγματικὸς ἀνθρωπος. Μὴ περιγράφοντες δὲ τὴν ἀπερίγραπτον θείαν φύσιν ὁμολογοῦμεν τὸν Κύριον Θεὸν ἀληθινόν. Ἐτσι ὁμολογεῖ ὁ ἅγιος καὶ τὰς δύο ἐν Χριστῷ φύσεις καὶ ὑπερμάχεται τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ.⁽¹⁾ Οἱ πέντε ὅμως Ἐπίσκοποι (ὄχι, πιστεύομεν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀγραμματοσύνης των καὶ τῆς ἀπαιδευσίας, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἀσεβείας των καὶ τῆς κακῆς σκοπιμότητος) παρουσιάζουν τὸν Ἅγιον ὅτι κηρύσσει τὰ ἰδικὰ των αἰρετικά φρονήματα, τὰ ὁποῖα καταργοῦν πραγματικὰ τὸ δόγμα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, μορφοποιοῦν τὸ θεῖον, τὸ περιγράφουν καὶ τὸ καθιστοῦν τῇ ἀληθείᾳ «εἶδωλον», δηλαδή ἐπινόημα καὶ δημιούργημα τοῦ ἐσκοτισμένου ἐγκεφάλου των. Ἐκ προθέσεως περὶστρέφουν καὶ παρερμηνεύουν τὸν Ἅγιον Θεόδωρον καὶ συλλήβδην ὅλους τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Καὶ ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀναφέρονται μὲ τὸν ψευδοὸρον τους, ἰδοῦ τί λέγει: «Ἄόρατος καὶ ἀπερίγραπτος ἡ θεία

(1) Ὅρα πλείονα ἐν σελίσιν 85-87 τοῦ παρόντος.

φύσις καὶ ἀσχημάτιστος, Θεὸν γὰρ οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, αὐτὸς ὁ μονογενὴς ἐξηγήσατο, τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουροῦντες τὴν εἰκόνα προσκυνούμε... Προσκυνούμεν Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος» (Πρακτ. Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 766/266). Οὐδαμοῦ ἀπολύτως οἱ Πατέρες καὶ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν διανοοῦνται εἰκόνα τοῦ Πατρὸς ἢ καὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἕνας καὶ τρισυπόστατος. Ἐνας κατὰ τὴν θείαν φύσιν καὶ οὐσίαν ἐν τρισὶ τελείοις Προσώποις - Ὑποστάσει ἀμερίστως διακρινόμενος. Τὸ δόγμα τοῦτο ἐνῶ εἶναι πάντῃ ἀπρόσιτον καὶ ἀκατάληπτον καὶ ἀπερίγραφτον, ὅμως κηρύσσεται καὶ μαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ τῆς Π.Δ. καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου. Πῶς ὁ Εἷς κατὰ τὴν φύσιν Ὑπερούσιος Θεὸς διακρίνεται εἰς τρεῖς Ὑποστάσεις - Πρόσωπα ἀμερίστως; Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ πάντῃ ὑπὲρ λόγον ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΥΣΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ. Αὗται αἱ τρεῖς Ὑποστάσεις - Πρόσωπα μεριζόμενα ἀνερμηνεύτως, δὲν διαιροῦνται ἐν τῇ ὁμοουσιότητι καὶ δὲν ἀποτελοῦν τρεῖς Θεοὺς, ἀλλὰ καὶ δὲν συγχέονται μεταξύ των. Ὁ τρόπος τῆς αἰδίου ὑπάρξεως τοῦ Ἐνὸς κατὰ τὴν θείαν φύσιν καὶ οὐσίαν Θεοῦ καὶ ἐν ταυτῷ τρισυποστάτου, ἐπαναλαμβάνομεν εἶναι ἀπρόσιτος, ἀπερινόητος, ἀκατάληπτος καὶ ἀπερίγραφτος καὶ ἀνεικόνιστος. Μία Θεότης ἐν τρισὶ Προσώποις - Ὑποστάσει! Ἐκαστον Πρόσωπον - Ὑπόστασις, εἶναι τέλειος ὁ ὅλος Θεός, ἀλλὰ δὲν εἶναι κεχωρισμένος καὶ δὲν εἶναι τρεῖς Θεοί. Τὰ τρία Πρόσωπα - Ὑποστάσεις εἶναι ΟΜΟΟΥΣΙΩΣ συναπτόμενα ἐν τῇ ταυτότητι τῆς Μιᾶς ὑπερουσίου Θείας Οὐσίας καὶ διακρίνονται ἀμερίστως καὶ ἀδιαιρέτως διὰ τῶν τριῶν Προσώπων - Ὑποστάσεων: Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Τίποτε ἐκ τῶν ἀνωτέρω δὲν εἶναι προσιτόν, οὔτε καταληπτόν, οὔτε περιγραφτόν καθ' οἷονδῆποτε τρόπον, (οὔτε ἡ Θεία φύσις, οὔτε αἱ θεαὶ Ὑποστάσεις - Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος), διό καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν διενοήθη οὔτε ἔθεσμοθέτησεν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἴδου ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πῶς διδάσκει τὸ τριαδολογικόν δόγμα:

«Πιστεύομεν τοίνυν... Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ὁμότιμον καὶ ὁμόθρονον, συμφυᾶ καὶ συγγενῆ καὶ ὁμόδοξον, εἰς μίαν συγκεφαλαιουμένην θεότητα, καὶ εἰς μίαν συναγομένην κοινήν κυριότητα, ἄνευ προσωπικῆς ἀναχύσεως, καὶ ὑποστατικῆς ἐκτὸς συναίρεσεως. Τριάδα γὰρ ἐν μονάδι πιστεύομεν, καὶ μονάδα ἐν Τριάδι δοξάζομεν. Τριάδα μὲν ταῖς τρισὶν ὑποστάσει, μονάδα δὲ τῷ μοναδικῷ τῆς Θεότητος ἢ τε γὰρ Ἁγία Τριάς ἀριθμητῆ ταῖς προσωπικαῖς ἐστὶν ὑποστάσειν, ἥτε παναγία μονὰς πάσης ἐκτὸς ἐστὶν ἀριθμήσεως καὶ ἡ μὲν ἀδιαιρέτων ἔχει διαίρεσιν, καὶ ἀσύγχυτον φέρει συνάφειαν, διαιρουμένη γὰρ ταῖς ἀριθμηταῖς ὑποστάσει, καὶ ἀριθμουμένη ταῖς προσωπικαῖς ἑτερότησι τῷ ταυτῷ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως ἦνωται καὶ τὸν παντελῆ μερισμόν οὐ προσίεται ἢ τε μονὰς ἐνιαία τέ ἐστὶ καὶ ἄζυγος, καὶ πᾶσαν φεύγει τὴν κατ' οὐσίαν

αρίθμῳ. Εἰς γάρ Θεός ἡμῖν ἀραρότως πιστεύεται, ὅτι καί θεότης μία διαπρυσίως κηρύσσεται, κἄν ἐν τριάδι προσώπων γινώσκηται, καί εἰς Κύριος ἡμῖν ἀναγέλλεται, ὅτι καί κυριότης μία βεβαίως διέγνωσται κἄν ἐν τρισίν ὑποστάσεσι δεικνύνται οὔτε καθό εἰς Θεός ὁ Θεός καί μία θεότης Ἔστι διαιρούμενος καί εἰς τρεῖς Θεούς μεριζόμενος, ἢ εἰς τρεῖς θεότητας ἐκφερόμενος· οὔτε καθό εἰς Κύριος ὁ εἰς Κύριος διιστάμενος, καί εἰς Κυρίους τρεῖς εὐρυνόμενος, ἢ κυριότητος τρεῖς πλατυνόμενος... Καί διά τοῦτο καλῶς τοῖς θεολόγοις τεθέσπισται, μονάδα μὲν ἡμᾶς φρονεῖν μιᾷ καί ἐνιαίᾳ Θεότητι καί τῷ ταυτῷ τῆς οὐσιώδους τε καί φυσικῆς κυριότητος, Τριάδα δέ ταῖς ἀσυχύτοις τρισίν ὑποστάσεσι, καί τῷ διαφόρῳ τῆς τρισαρίθμου προσωπικῆς ἑτερότητας...». (Πρακτικά τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Τόμος Γ', Παῖξις ΙΑ', σελ. 603/97 καί 604/98).

Οἱ πέντε μέ τόν β' ψευδοόρον των ἀνατρέπου ὀλόκληρον τό δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀναθεματίζουν δέ ὅσους δέν δέχονται τά αἰρετικά των φρονήματα.

Ἡ ἀρχή αὐτῆς τῆς διαστροφῆς ἢ ὁποία ὠδήγησεν εἰς τήν φοβερᾶν αἴρεσιν

Ἡ ἀρχή αὐτοῦ τοῦ αἰρετικοῦ φρονήματος ἐκδηλώνεται τό πρῶτον διά τῆς κακοδόξου «θεολογικῆς» διατριβῆς τοῦ Ἱερομ. Χρυσόστομου Τζανῆ τοῦ Κατουνακιώτου, ὑπό τόν τίτλον «**Ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΝ**» (25 Δεκεμβρίου 1990).⁽¹⁾ Καί μόνον ὁ τίτλος τῆς ἐργασίας του ἀπάδει καί πρὸς τό ὀρθόδοξον Δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί πρὸς τήν Ὀρθόδοξον περί εἰκονογραφίας διδασκαλίαν καί τήν εἰκονογραφικὴν Παράδοσιν, τήν ὁποία ἐθεσμοθέτησεν ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Τό κείμενον, τοῦ Ἱερομ. Χρυσόστομου, ἐν πολλοῖς σημείοις, διακρίνεται διά τὰς περιστροφάς (ἀλλοιώσεις) Συνοδικῶν καί Πατερικῶν κειμένων, καταχρήσεις καί παρερμηνείας αὐτῶν.

Εἰς τήν σελίδα 13, τῆς προδηλωθείσης ἐργασίας του, ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος, εἰς τό κεφάλαιον «**ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΑΝΑΦΕΡΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟ ΠΑΤΕΡΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ**», προκειμένου νά ἀνατρέψῃ τήν κοινήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν τῶν Πατέρων, καθ' ἣν ὁ ἐν τοῖς Ὁράμασι τῆς Π.Δ. τυπικῶς – συμβολικῶς ἐμφανιζόμενος Θεός εἰς τούς Προφήτας καί Πατριάρχας, εἶναι ὁ Θεός Λόγος, καί νά ἀποδείξῃ τό ἀντίθετον, ὅτι δηλαδή ἐμφανίζεται καί ὁ Πατήρ καί ἐπομένως... εἰκονίζεται καί ὁ Θεός Πατήρ, γράφει: «**Διά νά ἀποδειχθῇ πόσο ἐσφαλμένες εἶναι αὐτές οἱ ἀπόψεις** (σ.σ. δηλ., ὅτι τά ὄραματα τῆς Π.Δ. ἀναφέρονται εἰς τόν Λόγον), **παρῆθουμε τί λέγουσιν οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ἡ Ἁγία καί ὁμοούσιος Τριάς, οὐχί ἀκατάληπτος καί ἀχώριστος, καί ἀδιαίρετός ἐστι, καί τοῖς**

(1) Ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος προηγεῖται ὄλων, καί δίδει τήν βεβαίωσιν ὅτι ὁ πυρῆν τοῦ κακοῦ εὐρίσκεται εἰς τούς ψευτοζηλωτάς τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Βεβαίως καί οὗτος ἀντέγραψεν ἐν πολλοῖς τήν ἐκ Κοζάνης περιβόητον μοναχὴν Μαγδαληνῆν.

σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς ἀθεώρητος; Καί πῶς ἠδόκησεν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀβραάμ φιλοξενηθῆναι;». Καί ἐπεξηγεῖ ὁ Ἱερομόναχος. «Δέν λέγει ἕνας μόνο, ὁ «Υἱός», ἀλλά ἡ «Τριάς». Λέγει παρακάτω: Οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει, ὄρατοί διὰ τὴν συγκατάβασιν γεγόνασιν οὐχί τῆς φύσεως αὐτῶν οὕτως ἦν ἡ μορφή». Καί πάλιν ὁ ἴδιος ἐπεξηγεῖ διαστροφικά: «Δέν ὁμιλεῖ εἰς τὸν ἐνικόν ἀλλά εἰς τὴν πληθυντικό, πού σημαίνει καί τὰ τρία πρόσωπα»!

Ὅποιαν ΑΠΑΤΗΝ ἐτεχνούργησεν ὁ ἀσκητῆς τῆς ἐρήμου κ. Χρυσόστομος Τζανῆς; Ποῖος ἀπλοῦς δέν θά πιστέψη, μέ αὐτά τὰ ὁποῖα γράφει, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός θεομοθετεῖ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος⁽¹⁾ ἢ ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας του ὑπῆρχε τοιαύτη εἰκών;

Τί λέγει ὁμως ἀκριβῶς τό κείμενον τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν ὁλότητά του; Ἰδοῦ: «β'. Καί πάλι ἐγκαλεῖ ὁ Εἰκονομάχος, λέγων Καί πῶς τοὺς ἀγγέλους ποιοῦσι καί ἱστοροῦσιν, ὡς ἀνθρώπου μορφήν ἔχοντας, καί δυοὶ πτέρυξι κεκοσμημένους; Μὴ τῶν ἀγγέλων ἡ φύσις πτεροῖς ἐγκτεται; Ἄλλ' ἄκουσον ὁ ἀντιλέγων: «Ἡ Ἁγία καί ὁμοούσιος Τριάς, οὐχί ἀκατάληπτος καί ἀχώριστος καί ἀδιαίρετός ἐστι, καί τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς ἀθεώρητος; Καί πῶς ἠδόκησεν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀβραάμ φιλοξενηθῆναι; Οὐχ ὡς ἀνθρώπου μορφή τεθέαται ὁ (Θεοῦ) θεράπων καί προσεκύνησεν; Οὐχί καί Ἄωτ ὁ ἀνεψιός αὐτοῦ, εἰς τὴν Σοδόμων καταστροφὴν τοὺς δύο ἀγγέλους οὕσπερ ἐθεάσατο, ἐν εἶδει ἀνθρώπου αὐτοῦς ἐώρακε συνοδεύοντας αὐτῶ, καί διασώζοντας ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης τῆς παρανόμου; Καί οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει (σ.σ. οἱ ἄγγελοι), ὄρατοί διὰ τὴν συγκατάβασιν γεγόνασι; Οὐχί τῆς φύσεως αὐτῶν οὕτως ἦν ἡ μορφή ἀλλά τό ἀσώματον ὅσον ἠδύνατο ὁμιλεῖσαι τῷ σώματι, οὕτως ὤφθησαν τοῖς γενομένοις ἀξίοις θεωρῆσαι αὐτούς διό καί ἡμεῖς εἰκονίζομεν αὐτούς (σ.σ. του Ἀγγέλου) καθὼς ὤφθησαν τότε ἐν σχήματι ἀνθρωπίνῳ. Τῶν δὲ πτερύγων ἡ διακόσμησις σημαίνει αὐτῶν τό κούφον, καί μετάρσιον καί ἀόρατον καί ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ γινομένη ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῶν συγκατάβασιν καί ἔλευσιν οὕτως, ἀνόητοι, οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχετε λέγειν κατ' αὐτῶν». (P.G. 95, σελ. 328-329).

Ποῦ εἶδε νά ὁμιλῇ ὁ Ἅγιος περὶ Θεοφανείας τοῦ Πατρός; Καί ἐπομένως καί εἰκονίσεως κατὰ τὸν Ἁγιορείτην; Ἡ ἀπάτη τοῦ ἀσκητοῦ τῶν Κατουνακίων, προκειμένου νά δογματίσῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, συνίσταται ἐκ τῶν κάτωθι:

---

(1) Πρέπει ἐνταῦθα νά διευκρινίσωμεν καί νά καταστήσωμεν σαφές, ὅτι τὰ ὄραματα τῶν προφητῶν εἶναι προτυπώσεις, προεικονίσεις καί σύμβολα τῶν μελλόντων νά γίνουιν πραγματικότητες. Ὑπὸ τό δεδομένον τοῦτο αἱ Θεοφάνειαι εἶναι ὅλαι χριστολογικαί, καί προτυπῶνουν τὸν μέλλοντα νά ἀποκαλυφθῇ διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως Χριστόν. Δέν δυνάμεθα νά λέγωμεν περὶ τυπικῆς - συμβολικῆς Θεοφανείας τοῦ πατρός, διότι ὁ Πατήρ ποτέ δέν ἀπεκαλύφθη, πρὸς τί νά πρωτυπῆ; Καί ἂν ἀκόμη κάποιος, πλανώμενος, δεχθῇ ὅτι προτυπώνεται καί προεικονίζεται ὡς «Παλιός ἡμερῶν» καί ὁ Ἄναρχος Πατήρ, εἰς καμίαν περιπτώσιν δέν νοεῖται νά εἰπωμεν ὅτι εἰκονίζοντες τὸν «Παλιόν τῶν ἡμερῶν» εἰκονίζουιν τὸν «Ἀναρχον Πατέρα»! Ἐπαγε τῆς βλασφημίας.

Πρώτον, δέν παρέθεσε τό κείμενον ὅπως τό ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀλλά τό **περιέκοψεν**, τό **περιέστρεψεν** καί τό **παρηρμήνευσεν**.

Δεύτερον, τήν φράσιν «οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει», ὁ Ἅγιος δέν τήν ἀποδίδει (οὔτε εἶναι δυνατόν νά ἀποδοθῇ συντακτικῶς καί νοηματικῶς - θεολογικῶς) εἰς τήν Ἁγία Τριάδα, ἀλλά εἰς τοὺς Ἀγγέλους.

Ὁ εἰκονομάχος, τόν ὁποῖον ἀντιμετωπίζει ὁ Ἅγιος, δέν παραδέχεται τήν εἰκόνισιν τῶν Ἀγγέλων. Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἅγιος ἀναφέρει ὅτι εἶδαμε τοὺς Ἀγγέλους, δι' αὐτό τοὺς εἰκονίζομεν. Ἀναφέρει δέ μεταξύ τῶν πολλῶν Ἀγγελοφανειῶν καί αὐτὴν τῶν τριῶν Ἀγγέλων,⁽¹⁾ καί καταλήγει λέγων ὅτι ἐνῶ ἡ φύσις τῶν Ἀγγέλων εἶναι ἀθεώρητος, ὅμως διὰ συγκατάβασιν ἐγίναν οὗτοι ὄρατοί. Περὶ εἰκονίσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος, οὔτε ὁ Ἅγιος Ἰ. ὁ Δαμασκηνός, οὔτε ἄλλος τις, οὔτε ἡ Ζ' Οἴκουμ. Σύνοδος ὠμίλησαν, ἀλλ' οὔτε καί διενεώθησαν τοιοῦτόν τι, ἀφοῦ τό μόνον τό ὁποῖον κηρύσσεται (καί ἀπό τοὺς Ἁγίους Πατέρας καί ἀπό τήν Ζ' Οἴκουμ. Σύνοδον) εἶναι ὅτι ἡ θεία Φύσις καί αἱ Ὑποστάσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ δέν εἰκονίζονται, καί μόνον περὶ εἰκονίσεως τοῦ Χριστοῦ θεσμοθετοῦν.

Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπόν ὅτι ὁ αἰρετικὸς εἰκονομάχος, ἀφοῦ εἰς ἄλλο προηγούμενο ἐρώτημά του εἶπεν ὅτι δέν εἶδε ποτέ κανεῖς τοὺς Ἀγγέλους καί πῶς τοὺς ζωγραφίζουν, ὁ Ἅγιος τοῦ ἀπέδειξεν ὅτι πλεῖστοι εἶδον τοὺς Ἀγγέλους καί φέρει παραδείγματα τήν Θεότοκον, τὰς Μυροφόρους, τοὺς Ἀποστόλους, τοὺς Προφήτας κλπ. Κατόπιν συνεχίζει, διὰ τῶν ἀνωτέρω, ὁ Ἅγιος τήν ἀπάντησιν εἰς τό ἐρώτημα τοῦ εἰκονομάχου, διατί εἰκονίζονται τοὺς Ἀγγέλους ὡς ἀνθρώπους καί μέ πτέρυγας. Μέ αὐτὴν τήν ἀφορμὴν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφέρει καί τήν φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ,⁽²⁾ λέγων ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς, ἡ ὁποία εἶναι ὁμοούσιος, ἀκατάληπτος, ἀχώριστος, ἀδιαίρετος, ἀθεώρητος, ἠψόδοκῃσεν νά φιλοξενηθῇ τυπικῶς ἐν ὁμοιώματι ἀνθρωπομορφικοῦ Ἀγγέλου («ὡς ἀνθρώπου μορφῆ, εἶδει ἀνθρώπου, σχήματι ἀνθρώπων») Καί ἀφοῦ περιγράφει καί τοὺς δύο ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι ἀνθρωπομορφικῶς συνώδευσαν τόν Λῶτ, καταλήγει ὅτι **οἱ κατά τήν φύσιν των ΑΘΕΩΡΗΤΟΙ (ἀόρατοι), ΑΓΓΕΛΟΙ** κατά θεῖαν συγκατάβασιν ἐγίναν ὄρατοί δι' ἡμᾶς καί διὰ τοῦτο τοὺς εἰκονίζομεν.

Ὁ Ἱερομόναχος, ὅμως, π. Χρυσόστομος διέστρεψεν τό νόημα καί ἔδωκε τήν ἐρμηνεία τήν ἰδικήν του, ὅτι ὁ πληθυντικὸς **«οἱ ἀθεώρητοι τῇ φύσει»** ἀναφέρεται εἰς τὰ τρία πρόσωπα - Ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας

---

(1) Ὁρᾶτε σχετικῶς: Δημητρίου Κάτσουρα: «Γνωμοδότηση ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς λεγομένης β' Ἐγκυκλίου» (26.2.1993) σελ. 14 καί 15.

Τριάδος, διά νά δογματίση ὅτι εἰκονίζεται ἡ Ἁγία Τριάς καί ὅτι αἱ Ὑποστάσεις τοῦ Ἐνός Θεοῦ εἶναι Ἀγγελομορφικά!

Περαιτέρω ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, τὰ δογματικά συγγράμματα τοῦ ὁποίου κατά πολύ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος λέγει: «Πρός δέ τούτοις τοῦ ἀοράτου καί ἀσωμάτου, καί ἀπεριγράπτου καί ἀσχηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοινυν ἄκρας καί ἀσεβείας τό σχηματίζειν τό θεῖον» (P.G. 94, 1169C-1172A).

«Εἰ δέ Θεότητος τῆς ἀῦλου καί ἀσωμάτου, καί ἀοράτου καί ἀσχηματίστου, καί ἀχωρίστου, εἰκόνα τις τολμήσει ποιῆσαι, ὡς ψευδή ἀποβαλλόμεθα» (Αὐτόθι σελ. 1293).

«Θεοῦ μέν γάρ τοῦ ἀσωμάτου, καί ἀοράτου καί ἀῦλου, καί μήτε σχῆμα, μήτε περιγραφῆν, μήτε κατάληψιν ἔχοντος, ἀδύνατον ποιεῖν εἰκόνα. Πῶς γάρ τό μή ὁραθέν εἰκονισθήσεται;» (αὐτόθι 1289 BC καί 288A).

«Ἀδύνατον εἰκονίζεσθαι Θεόν, τόν ἄποσον, καί ἀπερίγραπτον, καί ἀόρατον» (Αὐτόθι σελ. 1237C).

Αὐτά λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἰς τὰ δογματικά κείμενά του καί ὄχι ὅσα διαστροφικῶς διετύπωσεν ὁ Ἱερομόναχος ἀσκητής τῶν Κατουνακίων.

Γ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» (Αὐτόθι σελ. 13-14)

Εἰς αὐτόν περιλαμβάνουν τὰ κάτωθι:

«Εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δέν δέχονται νά εἰκονίζεται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐν εἶδει περιστερᾶς, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην εἰκόνα, ἐκτός τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ καί εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι δέν τό δέχονται οὔτε καί εἰς τήν εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως καί φρονοῦν ὅτι ὅσοι ἔχουν τό Πνεῦμα, δέν παρουσιάζουν τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τήν μορφήν περιστεριοῦ, ἀντιτιθέμενοι εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀναθεμάτισεν τόν Ξεναῖαν, τόν φρονοῦντα τά ἴδια μέ τούς νεοφανεῖς εἰκονομάχους, ἢ ὑβρίζουν αὐτό ὡς «πουλί» καί «πτηνόν...» ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς)».

Ὁλόκληρος ἡ ὡς ἄνω διατύπωσις εἶναι ἓνα ψεῦδος καί μία βλασφημία κατά τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι Αὕτη δέν λέγει τίποτε ἀπό ὅσα φρονοῦν καί λέγουν οἱ πέντε. Οὔτε ὁμως καί κανεῖς ἐφρόνησε καί ἐκήρυξεν ὅσα λέγουν.

Πρῶτον: Κανεῖς ἀπολύτως δέν διενεόθη νά εἶπη τι κατά τῆς εἰκόνας τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου, διότι κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον ὁλόκληρος ἡ Ἐνσαρκος Θεία Οἰκονομία, ἀπό τῆς Γεννήσεως μέχρι καί τῆς Ἀναλήψεως εἰκονίζεται. Ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἶδει περιστερᾶς εἰς τήν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου, δέν εἶναι ἡ Ὑπόστασις Αὐτοῦ. Εἰς τό γεγονός τοῦτο, τῆς Βαπτίσεως τοῦ

Κυρίου, δέν εἶδομεν τὰς τρεῖς Ὑποστάσεις τοῦ Ὑπερουσίου Θεοῦ, ἀλλά μόνον τήν Ὑπόστασιν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ. Ὡς ἱστορικόν γεγονός τῆς θείας Οἰκονομίας εἰκονίζεται, εἶναι δέ κάκιστον ψεῦδος ὅτι ἀντίθετο διατυπώνουν οἱ πέντε εἰς τόν ὡς ἄνω ψευδοδόν τους διά νά ἐντυπωσιάσουν, ἐξαπατήσουν, φανατίσουν, καλλιεργήσουν τό μῖσος, στηρίξουν τήν προπαγάνδα τους περί «οἰκονομαχίας» καί στερεώσουν τό σχῆμα τους.

Δεύτερον, ἡ Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος δέν ἐθεσμοθέτησεν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οὔτε εἶπεν ὅτι ἡ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν εἶδει περιστερᾶς, ἀποτελεῖ ἀποκάλυψιν Αὐτῆς τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ὅτι πρέπει νά τίθεται παντοῦ. Δέν ἀποτελεῖ κακοδοξίαν νά περιορίζωμεν τήν ἐν εἶδει περιστερᾶς παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τό ἱστορικόν γεγονός τῆς Βαπτίσεως, **ἀλλά καί μαρτυρεῖ ὀρθόδοξον φρόνημα καί σεβασμόν πρὸς τό συγκεκριμένον ἱστορικόν γεγονός τῆς Θείας Οἰκονομίας.**

Ἄς ἴδωμεν ὅμως τί λέγει ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος

Εἰς τήν σελίδα 819 τοῦ Β' τόμου τῶν Συνοδικῶν Πρακτικῶν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς (ἡ σελ. 319 τοῦ Γ' κατά τήν Ἐκδοσίν Ἁγίου Ὁρους 1986) ἀναγινώσκομεν:

«Πέρσης τις Ξεναΐας ἐπικληθεῖς, ὄν ἐν τοῖς αὐτοῦ ἱερατικοῖς χρόνοις ὁ Καλενδῖον εὐρηκῶς τά ἐκκλησιαστικά νοθεύοντα δόγματα, καί τὰς κόμας ἀναστατοῦντα, ἀπελαύνει τῆς χώρας... Μή γάρ εἶναι θεμιτόν ἔλεγεν ὁ Ξεναΐας, ἀσωμάτους ὄντας ἀγγέλους σωματοποιεῖν, καί ὡς ἐν μορφαῖς ἀνθρωπίναις ὑπάρχοντας ἐνσωμάτους τυποῦν, ἀλλά μήν μηδέ κάκεινο νομίζειν, τιμῆν ἢ δόξαν ἐκνέμειν τῷ Χριστῷ τήν διά γραφῆς αὐτῷ τεχνιτευομένην εἰκόνα, εἶναι δέ μόνην αὐτῷ προσδεκτικὴν εἰδέναι τήν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκύνησιν. Καί μεθ' ἕτερα εἰδέναι δέ λέγει κάκεινο, νηπιώδους εἶναι φρενός τό πλαστοουργεῖν ἐν περιστερᾶς εἰδώλῳ τό πανάγιον καί προσκυνητόν πνεῦμα καίτοι τῶν εὐαγγελικῶν οὐδαμῶς παραδεδωκότων γραμμάτων, ὅτι γέγονε περιστερὰ τό ἅγιον πνεῦμα, ἀλλ' ὅτι ἐν εἶδει περιστερᾶς ὤφθη ποτέ τό δέ οἰκονομικῶς, ἀλλ' οὐκ οὐσιωδῶς οὕτω πως ἐφάπαξ φανέν οὐδαμῶς ἀρμόδιον τοῖς εὐσεβοῦσι σώματος εἰδῶλον ποιεῖν. Ταῦτα Φιλόξενος⁽¹⁾ διδάσκων, ὁμοῦ τῇ διδασκαλίᾳ καί τούργον ἐπέφερε. Πολλαχόθεν γοῦν ἀγγέλων μὲν εἰκόνας καταφέρων ἐξήλειψε, τὰς δέ τόν Χριστόν τυπούσας εἰς ἀδύτους ἐταμίευε τόπους».

(1) Κατά τήν προσωπικήν ἀποψιν τινῶν, καθὼς καί τήν ἰδικήν μας, οὗτος ὁ Φιλόξενος δέν εἶναι ἕλλο πρόσωπον ἀλλά τό αὐτό πρὸς τόν Ξεναΐαν.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω κειμένου τῶν Συνοδικῶν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς, σαφῶς προκύπτουν τὰ κάτωθι:

— Ὁ Πέρσης Ξεναῖας ἐνόθευε τὰ δόγματα καί ἀνεστάτωνε τὰς πόλεις, δηλαδή ἦτο ἕνας αἰρετικός.

— Δέν ἐδέχετο τὴν εἰκόνισιν τῶν Ἀγγέλων, οὔτε τὴν εἰκόνισιν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, δηλαδή ἦτο εἰκονομάχος.

— Ἔλεγεν ἐκτός τῶν ἀνωτέρω καί ὅτι: «νηπιώδους εἶναι φρενός, τό πλαστοουργεῖν ἐν περιστερᾶς εἰδώλω τό πανάγιον καί προσκυνητόν Πνεῦμα». Δηλαδή δέν ἐδέχετο τὰ ἐκ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ὁμοιώματα τῆς περιστερᾶς, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ἄνω τῶν θυσιαστηρίων καί τῶν καλυμθηθρῶν, διότι ἔλεγεν, ὅτι δῆθεν ἡ Ἐκκλησία μέ τόν τρόπο αὐτό ἐδέχετο ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα «γένεονε περιστερᾶ», ὅπερ ἀναληθές.

Δηλαδή, ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική κατεδίκασεν τόν Ξεναῖαν, διότι δέν ἐδέχετο τὴν εἰκόνισιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ἀλλά καί ἔκρυπτεν καί κατέστρεφε αὐτάς τὰς εἰκόνας.

Περαιτέρω ὁ Ξεναῖας συνέπλαθε, ὅπως καί οἱ πέντε, ψευδεῖς κατηγορίας καθ' ἃς δῆθεν ἡ Ἐκκλησία εἶχεν υἱοθετήσει αὐτά τὰ γλυπτά ὡς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί ἐπροχώρει εἰς τὴν κατηγορίαν πάλιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δῆθεν ἐδέχετο ὅτι κατὰ τὴν βάπτισιν, τό ἅγιον Πνεῦμα, ἔλαβεν τὴν ὑπόστασιν τῆς Περιστερᾶς. Διὰ αὐτοῦς τούς λόγους, ἐπομένως ἀναθεματίζεται ὁ Ξεναῖας καί ὄχι δι' ὅσα γράφουν οἱ πέντε.

Τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐδέχθη τὰ γλυπτά τῶν περιστερῶν ἢ ἀκόμη καί τῶν Ἀγγέλων,⁽¹⁾ δέν σημαίνει ὅτι ἐθεώρησεν ποτέ ταῦτα τὰ γλυπτά, ὡς εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, εἰκόνας τῶν Ὑποστάσεων αὐτῶν. Ἐξ ἄλλου οὐδέποτε τό γλυπτά αὐτά ὑπῆρξαν προσκυνητά οὔτε ἐξελέγηθησαν ὡς εἰκόνες.

Ἡ ἄποψις ὅτι μόνον εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως τοῦ Κυρίου πρέπει νά ζωγραφίζεται ἐν «εἶδει περιστερᾶς», καί οὕτω νά ὑποδηλοῦται ἡ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί μετά τῆς Φωνῆς τοῦ Πατρός, ὅπως διηγεῖται τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον, νά κηρύττεται ἡ τῆς Τριάδος προσκύνησις, δέν εἶναι κακόν φρόνημα ἀλλά ὅλως Ὀρθόδοξον, τό ὅποῖον δέν ἀντιτίθεται, ἀλλά καί συνάδει ἀπολύτως πρὸς τό πνεῦμα καί τό γράμμα τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Δ'
ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Αὐτόθι σελ. 14)

Εἰς τόν τέταρτον «ψευδοόρον» των οἱ πέντε λέγουν Ἐνάθεμα (τρίς):
«Εἰς αὐτούς οἱ ὅποιοι φρονοῦν καί δημοσιεύουν ἐγγράφως, ὅτι αἱ ὁράσεις τῶν προφητῶν, δέν εἰκονίζονται... παρά τὴν ἀπόφασιν τῆς Ζ'

(1) Ὅπως συμβαίνει καί σήμερον νά ὑπάρχουν π.χ. εἰς ὠρισμένους πολυελαίους.

Οικουμενικῆς Συνόδου καί τό Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς ὀρθοδοξίας
διὰ τῶν ὁποίων μακαρίζονται οἱ εἰκονίζοντες αὐτάς, ...ἤ λέγουσιν ὅτι τά
ὄραματα τῶν προφητῶν εἰς τήν παλαιάν Διαθήκην ἀναφέρονται ὅλα εἰς
τόν Χριστόν καί ὄχι εἰς τόν Πατέρα, ἤ ὅτι εἶναι παράλογον νά εἰκονίζεται
ὁ Κύριος Σαβῶθ (δηλ. ὁ Πατήρ), διότι ἔτσι γίνεται προσπάθεια ἀπεικο-
νίσεως τῆς «θεϊκῆς φύσης» ἤ ὅτι κανένα λειτουργικό κείμενο δέν ἀπο-
δίδει τίς προφητικές ὁράσεις, ἤ τό ὄνομα «ὁ Πάλαιός τῶν ἡμερῶν» εἰς
τόν Θεόν Πατέρα ἀλλά εἰς τόν Χριστόν ἤ ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἦτο
ἐπηρεασμένος ἀπό τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν τοῦ παπισμοῦ καί ἦτο
τέκνον τοῦ αἰῶνος του, δι' ὅλα αὐτά καί δι' ὅσα ἄλλα ἀντιφατικά,
παράλογα, ὀρθολογιστικά καί ἠρετικὰ φλυαροῦν περί τῶν ὁράσεων,
ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς)».

Δέν λέγει τίποτε ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἀπό ὅσα οἱ πέντε
ἀνωτέρω ἰσχυρίζονται. Ἐκ τοῦ ὅρου Αὐτῆς προκύπτει ὅτι, ὑπῆρχον
δύο κατηγορίαι εἰκονομάχων, ἐξ ὧν ἡ μία ἂν καί δέν τό ἤθελεν,
ὅμως παρεδέχετο ὅτι ἔγιναν αἱ ὁράσεις εἰς τοὺς Προφήτας, ἀλλά
δέν ἀπεδέχοντο τάς ὑπ' αὐτῶν κατόπιν περιγραφόμενας εἰκόνας,
διότι ἐφρόνουν ὅτι οἱ Προφῆται εἶδον ὄχι περιγραπτάς εἰκόνας ἀλλά
τήν ἀληπτον καί ἀθέατον θείαν οὐσίαν, ὅπερ ἄκρως αἰρετικόν
φρόνημα. Ἡ δευτέρα κατηγορία εἰκονομάχων ἦσαν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι
εἶχον μὲν ὀρθόδοξον φρόνημα περί τῶν Προφητικῶν ὁράσεων, δηλα-
δῆ οἱ προφῆται ἠξιώθησαν νά μεθέξουν τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν
τοῦ Θεοῦ, καθ' ὃ ἐχώρει ἕκαστος ἰδόντες τύπους καί σχήματα τοῦ
μέλλοντος νά ἐνανθρωπήσῃ Χριστοῦ. Καί αἱ δύο ὅμως αὐταὶ κα-
τηγορίαι **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘΗΣΑΝ ΩΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΛΕ-
ΧΟΝΤΟ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ.**

Ἴδού καί ὁ Συνοδικός Ὅρος:

«Τοῖς τὰς μὲν προφητικάς ὁράσεις, κἄν μὴ βούλοιντο, παραδεχομέ-
νοις τὰς δ' ὀφθεισας αὐτοῖς εἰκονογραφίας (ᾧ θαῦμα;) καί πρό σαρκώσεως
τοῦ λόγου μὴ καταδεχομένοις, ἀλλ' ἢ αὐτήν τήν ἀληπτόν τε καί ἀθέατον
οὐσίαν ὀφθῆναι τοῖς τεθεαμένοις κενολογοῦσιν ἢ εἰκόνας μὲν ταῦτα τῆς
ἀληθείας καί τύπους καί σχήματα ἐμφανισθῆναι τοῖς ἐωρακόσι συντιθε-
μένοις, εἰκονογραφεῖν δέ ἐνανθρωπήσαντα τόν λόγον καί τὰ ὑπέρ ἡμῶν
αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, ἀνάθεμα. (Πρακτικά Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου
σελ. 907/407).

Τό κείμενον ἐν μεταφράσει:

—Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἀκόμη καί παρά τήν θέλησίν τους
(ἢ ἐξ ἀνάγκης ἢ διότι δέν μποροῦν νά κάνουν διαφορετικά) **παραδέχονται μὲν**
τάς (ἐν τῇ Π.Δ. περιγραφόμενας). **Προφητικάς ὁράσεις.**

—**Δέν ἀποδέχονται δέ τὰς εἰκονογραφίας** (= περιγραφάς τύπους, σύμβολα)
αὐτάς πού ἀπεκαλύφθησαν εἰς αὐτούς (τοὺς Προφήτας), ᾧ τοῦ θαύματος,
καί πρό τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.⁽¹⁾

(1) Ἡ Ζ' Οἰκουμενική διὰ τοῦ ὅρου αὐτοῦ εἶναι σαφές ὅτι αἱ ὀφθεισῆσαι ὑπό τῶν Προφητῶν
ὁράσεις ἦσαν θεοφάνεια τοῦ Θεοῦ Λόγου πρό τῆς Σαρκώσεως.

—'Αλλά ἢ κενολογοῦν (φλυαροῦν, ἀνοηταίνουν, βλασφημοῦν) ὅτι εἰς τοὺς ἀξιωθέντας νά ἴδουν αὐτάς τὰς ὁράσεις, (- εἰκόνας, τύπους, σύμβολα, ὁμιώματα), ἀπεκαλύφθη ἡ ἀκατάληπτος (καί ἀπερίγραφτος) καί ἀθέατος θεία οὐσία (ἡ ὁποία οὔτε ὁρᾶται, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε περιγράφεται, οὔτε εἰκονίζεται).

—Ἡ συμφωνοῦν μὲν (συνομολογοῦν ὀρθοδόξως, παραδέχονται) ὅτι εἰς τοὺς ἀξιωθέντας νά ἴδουν αὐτάς τὰς ὁράσεις ἐνεφανίσθησαν εἰκόνες, τύποι καί σύμβολα τῆς ἀληθείας (τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι).

—Δέν ἀνέχονται δέ (δέν ἀποδέχονται ὁμῶς) ἐπ' οὐδενί νά εἰκονογραφῆται ὁ Χριστός, ὅπως ἔγινε ὁρατός διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καί ὑπέστη (ὡς ἄνθρωπος) τὰ πάθη διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρία, Ἀνάθεμα.

Σαφῶς ὁ ὅρος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνάδου καταδικάζει τοὺς εἰκονομάχους, οἱ ὅποιοι δέν ἐδέχοντο «εἰκονογραφεῖν Ἐνανθρωπήσαντα τὸν Λόγον καί τὰ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη». Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ αἰρετικοὶ Εἰκονομάχοι τοὺς ὁποίους μνημονεύει ἀνωτέρω ἢ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, (εἴτε παρεδέχοντο τὰς ὁράσεις, εἴτε δέν ἐδέχοντο τὰς περιγραφομένας εἰκόνας τοῦ μέλλοντος, νά σαρκωθῆ, εἴτε ἔλεγον ὅτι ἐθεάθη ἡ θεία οὐσία κλπ.), ἀναθεματίζονται διότι ὅλοι ἤρνούντο τὴν εἰκόνα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ.

Ἄλλά καί ὁ ἕτερος ὅρος τῆς Ἁγίας Ζ' Συνόδου τὰ αὐτὰ λέγει:

«Τῶν τὰς προφητικὰς ὁράσεις ὡς αὐτὸ τὸ θεῖον αὐτάς ἐσχημάτιζε καί διετύπων, εἰδῶτων καί ἀποδεχομένων, καί πιστευόντων ἅπερ ὁ τῶν προφητῶν χορὸς ἑωρακότες διηγῆσαντο καί τὴν διὰ τῶν ἀποστόλων καί εἰς πατέρας διήκουσαν ἔγγραφόν τε καί ἄγραφον παράδοσιν κρατυνόντων, καί διὰ τοῦτο εἰκονιζόντων τὰ Ἁγία, καί τιμώντων, Αἰωνία ἢ μνήμη (γ)». (Αὐτόθι σελ. 905-05).

Καί αὐτοῦ τοῦ κειμένου ἡ μετάφρασις εἶναι:

«Εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι γνωρίζουν (κατανοοῦν εἰς βάθος) καί ἀποδέχονται (μετὰ πίστεως) τὰς προφητικὰς ὁράσεις ὅπως ὁ ἴδιος ὁ θεὸς τὰς ἐσχημάτιζε καί τὰς διετύπωνε (- ἀπεκαλύπτετο μὲ σχήματα καί τύπους, ὁμοιοῦτο). Καί πιστεύουν ὅλα ὅσα ὁ χορὸς τῶν Προφητῶν, ἀφοῦ ἠξιώθησαν νά ἴδουν, κατόπιν διηγῆθησαν (περιέγραψαν) Καί κρατοῦν γερά (- φυλάσσουν πιστά) τὴν ἀδιάκοπον ἔγγραφον καί ἄγραφον παράδοσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ ὁποία ἐσυνεχίσθη μέσω τῶν Ἁγίων Πατέρων, καί διὰ τοῦτο (πιστοὶ εἰς τὴν Παράδοσιν) εἰκονίζουν τὰ Ἁγία (- τὴν Θεῖαν Οἰκονομίαν: Γέννησιν, θαύματα, Σταύρωσιν, Ἀνάστασιν, Ἀνάληψιν, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, ἀλλὰ καί τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, τοὺς Ἀγγέλους καί τοὺς Ἁγίους) καί τιμητικῶς προσκυνοῦν (τὰς εἰκόνας των), Αἰωνία ἢ μνήμη τρίς».

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰς μὲν τὸν προηγηθέντα ὅρον, ἀναθεματίζει αὐτοὺς πού δέν ἐδέχοντο τὴν εἰκόνισιν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, εἴτε ἐδέχοντο, εἴτε ἀπέρριπτον τὰς ὁράσεις, εἰς δέ τὸν δεῦτερον τοῦτον ὅρον μακαρίζει ὅλους τοὺς δεχομένους τὰς

Προφητικές δράσεις, όπως περιγράφονται εις τήν Π.Δ. καί κρατοῦν τήν Ἀποστολικήν καί Πατερικήν Παράδοσιν καί εικονίζουσι τά ἅγια. Ποία λοιπόν εἶναι ἡ διά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί Ἁγίων Πατέρων «διήκουσα ἔγγραφος τε καί ἄγραφος Παράδοσις» τήν ὁποίαν «κρατύνουσι» οἱ ὀρθόδοξοι «καί εικονίζουσι τά Ἅγια» καί ἐπομένως μακαρίζονται μέ τό «αἰώνια ἡ μνήμη»; Σαφῶς τά «Ἅγια» τά ὁποῖα εικονίζουσι κατά τήν Ἀποστολικήν καί Πατερικήν Παράδοσιν, εἶναι ὁλόκληρος ἡ θεία Οἰκονομία, τήν ὁποίαν ἐπλήρωσεν ἀπό τῆς Ἐνανθρωπήσεως μέχρι τοῦ Σταυροῦ, τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Ἀναλήψεως Αὐτός ὁ Χριστός. Ἀσφαλῶς εικονίζονται καί αἱ δράσεις, ὡς περιγράφονται, ὅμως, τῶν συμβόλων καί τῶν τύπων, ἡ Ἐκκλησία, ὀρίζει, νά προτιμᾶται ἡ φανερωθεῖσα χάρις (κανῶν πβ' τῆς ΣΤ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Πρίν παρερμηνεύσουν καί διαστρέψουν τοὺς ὅρους τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προκειμένου νά ἀναθεματίσουν, διατί δέν ἐδί-
βασαν τοὺς ὅρους τῆς Συνόδου, καί ἂν ἡ ἀγραμματοσύνη των δέν τοὺς ἐπέτρεπε νά κατανοήσουν αὐτούς, διατί δέν εὔρον ἕναν πού νά γνωρίζῃ στοιχειωδῶς ἑλληνικά, ἀλλά καί νά κατανοῇ τοὺς Πατέρας, διά νά τοὺς διαφωτίσῃ; Δέν τοὺς πταίει ὅμως ἡ ἀγραμματοσύνη, ἀφοῦ γνωρίζουσι τήν ἀλήθειαν, διότι τοὺς ὑπεδείχθη, ἀλλά τοὺς πταίει ἡ σκοπιμότητα νά «ἀναθεματίσουν» καί νά κηρύξουν «εἰκονομάχους»! Αὐτῇ τοὺς ἐσκότισεν.

Ὁ «παλαιός τῶν Ἡμερῶν»

Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου ἡ αἵρεσις καί ἡ βλασφημία τῶν πέντε καί ὀλων τῶν ὁμοφρόνων των κορυφώνεται, εἶναι τό «ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς)» κατά τῶν λεγόντων ὅτι τά «ὀράματα» ἢ τό ὄνομα «παλαιός τῶν Ἡμερῶν» ἀναφέρονται εις τόν Λόγον καί ὄχι εις τόν Πατέρα. Ἀνατρέπουσι ὁλόκληρον τήν Θεολογίαν τῆς τε Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, περιστρέφοντες τό περιεχόμενον τῶν Προφητικῶν Ὁράσεων, τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ εἶναι καθαρά Χριστολογικός.

Συγκεκριμένως οἱ πέντε, ἐν τῇ παραφροσύνῃ των, «ἀναθεματί-
ζουσι» πρωτίτως, τόν Χριστόν!

Ὁ Κύριος λέγει: «Ἐρευνᾶτε τάς Γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς ζωῆν αἰώνιον ἔχειν καί ἐκεῖναι εἰσὶν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ». (Ἰωάννου Ε' 39). Καί συνεχίζων ὁ Κύριος λέγει: «εἰ γάρ ἐπιστεύετε Μωϋσῇ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γάρ ἐμοῦ ἐκέλευσεν ἔγραψεν». (Αὐτόθι 46). Καί πάλιν ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος λέγει «...ὧ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ Προφῆται! Οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν... καί ἀρξάμενος ἀπό Μωϋσέως καί ἀπό πάντων τῶν προφητῶν διηρομήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τά περὶ ἑαυτοῦ». (Λουκά ΚΑ' 25-27). Ὁ Ἰδιος λοιπόν ὁ Κύριος λέγει, ὅτι ἅπαντες οἱ Προφῆται, ὁλόκληρος ἡ Π.Δ. ὁμιλοῦν περὶ Αὐτοῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγει ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Εὐαγγελίου του: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν». (Ἰωάννου Α' 1-3). Ὡς ὅλη ἡ δημιουργία, ὅλη ἡ Ἀποκάλυψις τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης ἐγένετο διὰ τοῦ Λόγου. ⁽¹⁾ ΟΥΔΕ ΕΝ ΕΓΕΝΕΤΟ ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΟΥ. Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγει, ὅτι ὁ Ἀβραάμ μέ πολλήν ἀγαλλίασιν καὶ χαρὰν ἐπόθησεν νά ἴδῃ τὴν ἡμέρα τῆς ἐνανθρωπήσεώς μου καὶ τὴν εἶδε καὶ ἐχάρη: «Ἀβραάμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη». (Ἰωάννου Ε' 56).

Καὶ ἐν μόνον ἐκ τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Οὐ θέλω δέ ὑμᾶς ἀγνοεῖν ἀδελφοί, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διήλθον, καὶ πάντες εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικὸν πόμα ἔπιον· ἔπιον γάρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας, ἣ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός» (Α' Κορινθ. Γ' 1-4).

Ἄν θελήσωμεν νά συνεχίσωμεν, θά πρέπει νά ἀντιγράψωμεν ὀλόκληρον τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἡ Χάρις, ἡ Ἀλήθεια ἡ ὁποία σκιωδῶς προετυπώθη καὶ προεμνηύθη εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην διὰ τῶν Χριστολογικῶν δραμάτων, γεγονότων καὶ προφητειῶν.

Τί λέγουν ὁμως καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς Θεοφανείας καὶ τὰς προφητείας τῆς Π. Διαθήκης. Δέν θά μεταφέρωμεν ἐδῶ ὀλόκληρον τὴν Πατρολογία, διότι εἶναι ἀδύνατον, ἀλλά θά παραθέσωμεν μόνον χωρία τινὰ ἐκ τῶν Ἀγίων Πατέρων, ὅσον εἶναι ἀπαραίτητον, διὰ νά φανῇ ἡ **CONSENSUS PATRUM** (ἡ Συμφωνία τῶν Πατέρων) καθ' ἣν ὁ ὅρος «**παλαιὸς τῶν ἡμερῶν**» ἀναφέρεται εἰς τὸν Θεὸν Λόγον τὸν μέλλοντα νά ἐνανθρωπίσῃ καὶ ὄχι εἰς τὸν Πατέρα, ἀφοῦ ὁ ἐμφανιζόμενος καὶ τὰ πάντα ἐνεργῶν καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ εἶναι ὁ Λόγος, εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Θά παραθέσωμεν πρῶτα τὴν ἀποψιν τοῦ Ἁγίου τοῦ αἰῶνος μας, τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος καὶ Ἅγιος καὶ γνώστης τῶν Ἀγ. Γραφῶν καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων ἦτο. Οὗτος εἶναι κατηγορηματικὸς ὅτι ὁ ἀποκαλυπτόμενος Θεὸς «ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἐστὶν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ ὁ Πατὴρ». (Ἁγίου Νεκταρίου «**ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ**», Ἐκδοσις Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, σελ. 246). Περαιτέρω, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος λέγει: «... ὁ ἀποκαλυφθεὶς τῷ Μωϋσῇ Θεὸς ἐστὶν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ ἐν ὅλῃ τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἀποκαλυπτόμενος Θεός, θέλομεν ἀποδείξει προσάγοντες τὰ σχετικὰ χωρία τῶν Ἀγίων Γραφῶν, καὶ πιστοῦντες δι' αὐτῶν διὰ παραθέσεως τὴν τοῦ θέματος ἀλήθειαν. Αἱ ἐκ τῶν χωρίων τῶν Ἀγίων γραφῶν ἀποδείξει δύνανται νά διακριθῶσιν εἰς δύο τάξεις:

(1) Ἐννοεῖται πάντοτε «εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

α) Εἰς ἀποδείξεις μαρτυρούσας, ὅτι ἅπασαι αἱ θεῖαι ἐμφάνειαι αἱ γενόμεναι κατὰ τὴν παλαιάν Οἰκονομίαν, αἱ ἀναφερόμεναι ἐν τῇ Παλαιᾷ Γραφῇ, ἀναφέρονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ θεῖον Πρόσωπον.

β) Εἰς ἀποδείξεις μαρτυρούσας ὅτι τὸ ἐν τούτῳ θεῖον πρόσωπον ἐστὶν ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἀναλαβὼν καὶ ὁ τελειώσας τὸ ἔργον τῆς Οἰκονομίας καὶ ὅτι ὁ αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. (Αὐτόθι, σελ. 246-247).

Ἄλλα τὰ ἀνωτέρω οἱ πέντε, μὲ αὐτὸν τὸν ψευδοόρο τους, τὰ ἀναθεματίζουν καθὼς καὶ τὸν ἴδιο τὸν Ἅγιον Νεκτάριον!

Εἰς τὴν συνέχεια, ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, παραθέτει χωρία τῆς Π. Διαθήκης καὶ γνώμας Ἁγίων Πατέρων διὰ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύει ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην εἶναι ὁ Θεὸς Λόγος καὶ ὄχι ὁ Πατὴρ.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἐρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦ ΛΑ' κεφ. στίχ. 11-13 τῆς Γενέσεως καταλήγει ὅτι ὁ Θεὸς ποῦ ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἰακώβ «οὐχ ὁ Πατὴρ ἐστὶν ὁ ὀφθεῖς, ἀλλ' ὁ Μονογενῆς Υἱὸς» (P.G. 80, σελ. 197, ἐρωτ. ΠΘ' καὶ Ἁγ. Νεκταρίου «Ὁρθόδοξος Κατήχησις» σελ. 249, σημ. 1) καὶ πάλιν τονίζει ὁ Ἅγιος: «Ἐπισημητέον δὲ ἐνταῦθα ὡς τὸν αὐτὸν καὶ ἄνθρωπον ἐκάλεσε καὶ Θεόν» καὶ καταλήγει: «Διὰ τούτων δὲ πάντων μανθάνομεν, ὡς ὁ μονογενῆς Υἱὸς Θεοῦ καὶ Θεὸς ἐπεφάνη ἐνταῦθα τῷ Ἰακώβ» (Αὐτόθι, σελ. 201).

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων εἰς τὴν δεκάτην Κατήχησίν του λέγει ὅτι ὁ ἐμφανιζόμενος καὶ ἐνεργῶν εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ καταλήγει: «Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ Προφῆται τότε ἔβλεπον τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καθὼς ἐχώρουν ἕκαστος.» (Αὐτόθι, σελ. 249).

Καὶ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος, ὁ Φιλόσοφος καὶ μάρτυς, εἰς τὸν περίφημον διάλογον πρὸς Τρύφωνα, διδάσκει ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ ὄχι ὁ Πατὴρ ὁμιλεῖ καὶ ἐνεργεῖ εἰς τὴν Π. Διαθήκην: «Κλίμακα ἔφη ἐωρᾶσθαι αὐτῷ (τῷ Ἰακώβ) καὶ τὸν Θεόν ἐπ' αὐτῆς ἐστηρίχθαι ἡ Γραφή δεδήλωκε καὶ ὅτι οὐχ ὁ πατὴρ ἦν, ἀπὸ τῶν Γραφῶν ἀπεδείξαμεν» (αὐτόθι σελ. 250). Ἄλλα καὶ εἰς τὴν 127 παράγρ. τοῦ «Διαλόγου» του, ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος γίνεται κατηγορηματικώτερος «Οὔτε οὖν Ἀβραάμ οὔτε Ἰσαάκ οὔτε Ἰακώβ οὔτε ἄλλος ἄνθρωπων εἶδεν τὸν Πατέρα καὶ ἄρρητον Κύριον τῶν πάντων ἀπλῶς καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν κατὰ βουλῆν τὴν ἐκείνου καὶ Θεόν ὄντα, υἱόν αὐτοῦ, καὶ ἄγγελον ἐκ τοῦ ὑπηρετεῖν τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ὄν καὶ ἄνθρωπον γεννηθῆναι διὰ τῆς Παρθένου βεβούληται...» (B.E.H. Τόμος 3ος, σελ. 327). Ὅρα ἐπίσης αὐτόθι, σελ. 280 καὶ 281).

Ὁ Εὐσέβιος Καισαρείας διδάσκει ὅτι: «Ὁ Μονογενῆς Υἱὸς, ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ὑποκαταβαίνων τοῦ ἰδίου μεγέθους, σμικρύνων δὲ ἑαυτόν, ἐξ ἐκείνου ὄρατόν καὶ καταληπτόν ἀνθρώποις ποιεῖ. Ὡφθη καὶ τῷ Ἀβραάμ ἠνίκα εἶπεν αὐτῷ... καὶ αὐτίς ἐπὶ τοῦ Ἰακώβ εἶρηται... Καὶ Μωϋσῆς δὲ τὸν χρηματίζοντα αὐτῷ Θεόν ἰκέτευε λέγων... Ἄλλα καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ τὸν ἐπὶ Χερουβείμ καθήμενον εἶδεν ὡς ὄρασιν ἀνθρώπου...»

Τό γάρ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου καί ἡ θεότης τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ θνητῇ φύσει οὐκ ἄν γένοιτο καταληπτῆ· καί τῷ Ἰεζεκιήλ δέ ἡ τοῦ Λόγου δόξα δι' αἰνιγμάτων ἐθεωρεῖτο· τῷ δέ Ἀβραάμ ἐσχηματισμένος ἑώρατο ἐν ἀνθρώπου μορφῇ... Ὁ δέ παρῶν Προφήτης (Ἰεζεκιήλ) ἰδεῖν καί αὐτός μαρτυρεῖται τήν δόξαν αὐτοῦ. Οὐκοῦν τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»... (Β.Ε.Π. Τόμος 23ος, σελ. 30-31).

Ἐρμηνεύων ὁ ἴδιος Πατήρ τόν 3ον στίχον ἐκ τοῦ ΣΤ Κεφ. τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, ὅπου εἶδε τά Σεραφεῖμ λέγοντα τό «Ἅγιος Ἅγιος Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ πλήρης πάσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ», λέγει ὅτι ὁ Κύριος Σαβαώθ εἶναι ὁ Θεός Λόγος, «ὑπερεξέπληξεν αὐτά (= τά Σεραφεῖμ) ἡ ἀπό τῶν ὑψηλοτέρων μετά τήν εἰς ἀνθρωπον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν παρουσίαν». (Αὐτόθι σελ. 32).

Καί εἰς τήν δεκάτην τετάρτην Κατήχησίν του ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων πάλιν γράφει: «Καί τοῦτον τόν θρόνον πρό τῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Σωτῆρος ἑώρακώς ὁ προφήτης φησὶν Ἡσαΐας: «Εἶδον τόν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου» (Ἡσαΐας ΣΤ' 1) καί τὰ ἑξῆς. «Τόν Πατέρα μέν γάρ οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε» (Ἰωάν. Α' 18) ὁ δέ τῷ προφήτῃ τότε φανείς, ὁ Υἱός ἦν». (αὐτόθι σελ. 252).

Καί ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἀναφερόμενος εἰς τόν πρῶτον στίχον τοῦ ΣΤ Κεφαλαίου τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: «Καί ἐγένετο τοῦ ἐνιαυτοῦ οὗ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ βασιλεὺς, εἶδον τόν Κύριον Σαβαώθ καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου». Καί ἐρμηνεύων ὁ Ἅγιος λέγει: «Ὅτι μέν οὖν τόν Υἱόν ὁ Προφήτης τεθέεται ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός, οὐκ ἄν ἐνδοιασείτε τις, Ἰωάννου γράφοντος ἐναργῶς περὶ αὐτοῦ» (P.G. Τόμος 70, σελ. 172D καί 173A). Τί λέγει ὁμοίως καί ὁ θεῖος Εὐαγγελιστής εἰς τό ΙΒ' Κεφ., στίχους 38-41; Λέγει ὅτι ὁ Προφήτης Ἡσαΐας εἶδεν τήν δόξαν αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) καί ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ: «ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου πληρωθῇ ὃν εἶπεν Κύριε, τίς ἐπίστευσεν τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καί ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη; διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύνατο πιστεῦναι ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας: τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς καί πεπώρωκεν αὐτῶν τήν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καί νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καί ἐπιστραφῶσι καί ἰάσονται αὐτούς. Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτε εἶδε τήν δόξαν αὐτοῦ καί ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ». Καί ὁ Ἅγ. Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «Τόν Πατέρα γάρ οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, ὁ δέ τῷ προφήτῃ τότε φανείς ὁ Υἱός ἦν» (Κατήχ. ΙΔ, κς Β.Ε.Π., 183 καί 278). Καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος: «Ἐκπλήττει γάρ με τό θαῦμα. Ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν παιδίον γέγονεν, ὁ ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου καθήμενος, ἐν φάτνῃ τίθεται...» (P.C. Τόμος 56 389). Καί ὁ Ἅγιος Μεθόδιος Ὀλύμπου: «ὑπεδέξατο μέν ταῖς γηραλέαις ἀγκάλαις τόν ἐν νηπιότητι Παλαιόν τῶν ἡμερῶν, εὐλόγησε δέ τόν Θεόν καί εἶπε: Νῦν ἀπολύεις...» (P.G. Τόμος 18, 365).

Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἐπίσης διδάσκει ὅτι ὁ Λόγος ἐποίησε τὰ πάντα καί χωρὶς αὐτοῦ δέν ἔγινε τίποτε. Αὐτός ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐσχάτως ἔγινε καί ἀνθρωπος, Αὐτός ἔπλασε τόν ἀνθρωπον, Αὐτός ἐπηγγέλλετο τῷ Ἀβραάμ, Αὐτός ἔδωκεν εἰς τόν Μωϋσῆ τόν Νόμον, Αὐτός ἐνεφανίσθη εἰς

τούς Πατριάρχας καί ἐλάλησεν εἰς τούς Προφήτας, Αὐτός εἶναι ὁ «διαθέ-
μενος» τὴν Παλαιάν καί Νέαν Διαθήκην. «Αὐτός (ἐστίν) ὁ πλάσας τὸν
ἄνθρωπον οὗτος ὁ τὴν Ἐπαγγελίαν δούς τῷ Ἀβραάμ, οὗτος ὁ καταβάς
ἐπὶ τῷ σῶσαι τὸν λαόν, ὁ Μωϋσῆ τὸν νόμον δούς· οὗτος ὁ Θεός
Ἀβραάμ, καί Θεός Ἰσαάκ, καί Θεός Ἰακώβ, ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας,
ὁ διαθέμενος τὴν Παλαιάν καί Καινὴν Διαθήκην, ὁ ἐπ' ἐσχάτων τῶν
ἡμερῶν σάρκα ἐκ Παρθένου λαβὼν, θνητὴν, οὐκ αὐτός ὢν θνητός»
(B.E.Π. Τόμος 37, σελ. 79-80).

Καί εἰς τὴν «Ἐπιστολὴν περὶ τῶν γενομένων ἐν τῇ Ἀριμίνω
τῆς Ἰταλίας καί ἐν Σελευκείᾳ τῆς Ἰσαυρίας Συνόδων» διατυπώνονται
οἱ κάτωθι ὅροι:

«ΧΦ Εἴ τις μὴ τὸν υἱὸν λέγει τῷ Ἀβραάμ ἐωράσθαι, ἀλλὰ τὸν
ἀγέννητον Θεὸν ἢ μέρος αὐτοῦ ἀνάθεμα ἔστω.

ΨΠ. Εἴ τις τῷ Ἰακώβ μὴ τὸν υἱὸν ὡς ἄνθρωπον πεπαικειναι, ἀλλὰ
τὸν ἀγέννητον θεόν, ἢ μέρος αὐτοῦ λέγη ἀνάθεμα ἔστω. (P.G.Τόμος 26, σελ.
281 κ. ἐξ.).

Καί εἰς τὸν «Διάλογον περὶ τῆς Τριάδος, ἐν ᾧ διαλέγονται ὀρθόδοξος
καί ἀνόμοιος Ἀρειανιστής», εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ αἰρετικοῦ: «Ἐάν οὖν
θέλῃ ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψει τινί, οὐ δύναται; Ὁρθόδοξος: Ἀποκαλύπτει μὲν,
ἀλλ' οὐχ οὕτως αὐτῷ ἀποκαλύπτει ὡς αὐτός ἑαυτὸν οἶδεν· ἀλλ' ὡς δύναται
γινῶναι ὁ καταξιούμενος. Διότι τῷ μὲν Ἰεζεκιήλ ἀπὸ ὀσφύος καί ἄνω
ἠλέκτρινος ἐγνώσθη τῷ δὲ Δανιήλ παλαιός ἡμερῶν τῷ δὲ Ἡσαΐα καλυ-
πτόμενος ὑπὸ τῶν σεραφεῖμ». (P.G.Τόμος 20, 1116 καί B.E.Π. Τ. 36).

Μία μαρτυρία ἀκόμη τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ θά
παραθέσωμεν καί μίαν τοῦ Ἁγίου Χρυσόστομου.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος εἰς τὴν «B' Ἐκατοντάδα τῶν Γνωστικῶν Κεφαλαίων»
εἰς τὸ ΚΗ' Κεφάλαιον γράφει: «κῆ'. Ὡσπερ πρὸ τῆς ἐμφανοῦς καί κατὰ
σάρκα παρουσίας, νοητῶς ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος τοῖς πατριάρχαις καί
προφήταις ἐνεδήμει, προτυπῶν τὰ μυστήρια τῆς αὐτοῦ παρουσίας· οὕτω
καί μετὰ ταύτην τὴν ἐνδημίαν, οὐ μόνον ἐν τοῖς ἔτι νηπίοις παραγίνεται,
διατρέφων πνευματικῶς καί ἄγων πρὸς ἡλικίαν τῆς κατὰ Θεὸν τελειό-
τητος· ἀλλὰ καί ἐν τοῖς τελείοις, προδιαγράφων αὐτοῖς κρυφίως τῆς
μελλούσης αὐτοῦ παρουσίας ὡς ἐν εἰκόνι τούς χαρακτήρας. κθ'. Ὡσπερ
οἱ τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν λόγοι, πρόδρομοι τυγχάνοντες τῆς κατὰ
σάρκα τοῦ Λόγου παρουσίας, τὰς ψυχὰς εἰς Χριστὸν ἐπαιδαγωγοῦν· οὕτω
καί αὐτός ὁ δεδοξασμένος τοῦ Θεοῦ Λόγος σαρκωθείς, πρόδρομος τῆς
πνευματικῆς αὐτοῦ παρουσίας γεγένηται παιδαγωγῶν τὰς ψυχὰς διὰ τῶν
οἰκείων λόγων, πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐμφανοῦς αὐτοῦ θεϊκῆς παρουσίας· ἣν
αἰετὸν μὲν ποιεῖται, μεταβάλλων ἀπὸ τῆς σαρκὸς πρὸς τὸ πνεῦμα διὰ τῶν
ἀρετῶν τούς ἀξίους· ποιήσει δὲ καί ἐπὶ τέλει τοῦ αἰῶνος, ἐμφανῶς
ἀποκαλύπτων τὰ τέως πᾶσιν ἀπόρητα». (P.G.Τόμος 90, σελ. 1137 C.D.)

Καί ὁ Ἱερός Χρυσόστομος εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ΜΣΤ΄ Ψαλμοῦ πάλιν
τονίζει, ὅτι τόσον τῆς Παλαιᾶς, ὅσον καί τῆς Καινῆς Διαθήκης νομοθέτης

εἶναι ὁ αὐτός Χριστός. Πρὸς τοῦτο ἐπικαλεῖται καὶ ἐρμηνεύει τὰς ρήσεις τῶν Προφητῶν Ἰερεμίου καὶ Βαρούχ. Καὶ ὁ μὲν Προφήτης Ἰερεμίας εἰς τὸ ΛΗ' Κεφ., στίχ. 31 καὶ ἐξῆς ἀκούει τὸν Κύριον νά ὁμιλῇ διὰ τὴν Νέαν Διαθήκην: «Διαθήσομαι ὑμῖν Διαθήκην Καινὴν, οὐ κατὰ τὴν Διαθήκην, ἣν διεδέμην τοῖς πατράσιν ὑμῶν, ἐν ἡμέρα ἐπιλαβομένου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν ἐξαγαγεῖν ἐκ τῆς Αἰγύπτου» (Ἰερεμία ΛΗ' 31).

Καὶ ὁ Προφήτης Βαρούχ: «Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν· ἐξεῦρε πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἠγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. Μετὰ τοῦτο ἐπὶ γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη». (Βαρούχ Γ' 36-38).

Μέσα στὸν Ἀγιογραφικὸ καὶ Πατερικὸ Πνευματικὸ Θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας, αὐτὰ τὰ ὁποῖα παρεθέσαμεν εἶναι ἐλάχιστα, ἀλλὰ καὶ πάρα πολλά, διὰ νά καταδειχθῇ ἡ συμφωνία Ἀγίας Γραφῆς καὶ Ἀγίων Πατέρων, ὅτι αὐτός ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην δέν εἶναι ὁ Πατὴρ, ἀλλὰ ὁ μέλλων νά ἐνανθρωπίσῃ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Αὐτός ἐνεφανίσθη, Αὐτός ὠμίλησε εἰς τοὺς Προφήτας, Αὐτός ἐσαρκώθη, Αὐτός εἶναι Κύριος τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Αὐτός εἶναι ὁ «Παλιὸς τῶν ἡμερῶν».

Καὶ ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ὑμνολογίας μας:

Καὶ ἡ «Ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας τὸ αὐτὸ ὁμολογεῖ ἐν τῇ λατρείᾳ: «Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν Θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ὧ τάλας, ἐβόα, ἐγὼ! πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν φωτὸς ἀνεσπέρου καὶ εἰρήνης δεσπόζοντος» (Καταβασία Ὑπαντῆς).

— «Νηπιάζει δι' ἐμέ ὁ Παλιὸς τῶν ἡμερῶν...» (Κάθισμα μετὰ τὸν πολυέλαιον τῆς 2 Φεβρουαρίου).

— «Ὁ Παλιὸς ἡμερῶν νηπιάσας σαρκί ὑπὸ μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται...» («Καὶ νῦν» τῆς Λιτῆς 2 Φεβρ.).

— «Ὁ παλιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τοῦ νόμου πάλαι ἐν Σινᾷ δούς τῷ Μωϋσῇ, σήμερον ὡς βρέφος ὄραται...» (Πρῶτον ἰδιόμελον τῆς Λιτῆς αὐτόθι).

— «Ἐν τοῖς Προφήταις ὠράθης, ὡς θέμις ἦν (=ὡς ἦτο δυνατόν) Ἰησοῦ, σέ θεαθῆναι πάλαι· ἀλλὰ νῦν Θεοῦ Λόγε, σαρκί παντί τῷ κόσμῳ, ὤφθης ἐκῶν, ἐκ Παρθένου Μαρίας...» (Δεύτερον στιχηρὸν ἐσπερινοῦ αὐτόθι).

— «Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρῶην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ πλάκας δόντα αὐτῷ· Ὅστις ἐστίν, ὁ ἐν τοῖς προφήταις λαλῶν καὶ τοῦ νόμου ποιητῆς· ὃν ὁ Δαυῖδ καταγγέλλει...» (Τέταρτον τροπάριον τῆς Λιτῆς αὐτόθι).

— «... Οὗτός ἐστιν, ὁ διὰ νόμου λαλήσας· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν προφήταις ρηθεὶς· ὁ σαρκωθεὶς δι' ἡμᾶς καὶ σώσας τὸν ἀνθρωπον...» (Δεύτερον στιχηρὸν τοῦ Ἑσπερ. αὐτόθι).

— «... Οὗτός ἐστιν ὃν ὁ Δαυῖδ καταγγέλλει, οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν προφήταις λαλήσας». (Τρίτον στιχηρὸν τοῦ Ἑσπερ. αὐτόθι).

«...Ὁν γάρ ἐκεῖνοι πολυτρόπως ἐθεάσαντο, καί αἰνιγματωδῶς προεκήρυξαν, τούτον βαπτίσει ἐν Ἰορδάνῃ κατηξιώθης...» (Λοξαστ. Ἑσπερ. 23 Σεπτεμβρίου).

«...καί γάρ πάντων τῶν Προφητῶν μείζονα σέ ποιήσω ἐκείνων μὲν οὐδεὶς σαφῶς μέ κατείδεν, ἀλλ' ἐν τύποις καί ἐν σκιαῖς καί ἐνυπνίσι· σὺ δέ, ἐπὶ σοῦ ἰστάμενον κατὰ γνώμην» (Μηγαίου 5 Ἰανουαρίου «οἶκος»).

«Νέον παιδίον ὑπὲρ λόγον τέτοκας, τόν παλαιόν ἡμερῶν, νέας ἐν γῇ τρίβους ἀρετῆς δεικνυόμενον...». (Θεοτοκίον α' ὁδῆς 5 Ἰουλίου καί παρακλητικὴ ἡ' ὁδῆ πλ. β' τρίτη πρωτ').

«Νέον βρέφος ἡμῖν, τόν Παλαιῶν ἡμερῶν, ἀγνή παρθένε ἀπεκύησας, παλαιωθεῖσαν τὴν φύσιν ἀνακαινίσαντα, ἄνθρωπον Πανάμωμε τῷ θεῷ πάθει αὐτοῦ» (Παρακλητικὴ Θεοτοκ. α' ὁδῆς πλ. α' Παρασκ. πρωτ').

Ἐπομένως καί ἡ Ὁρθόδοξος Ὑμνολογία θεολογοῦσα, ἐν τῷ συνόλω τῆς κηρύσσει ὅτι ὁ «Παλιός τῶν ἡμερῶν» εἶναι ὁ Θεός Λόγος, ὁ ὁποῖος ἐν τέλει ἐνηνθρώπησεν καί ὠλοκλήρωσε τὴν πρὸς τόν ἄνθρωπον ἀποκάλυψιν καί θείαν Οἰκονομίαν.

Ε'

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»

Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 14-15)

Μὲ τόν πέμπτον ψευδοόρον των «Ἀναθεματίζου (τρίς)» ὄσους λέγουν καί γράφουν ὅτι:

α) *Ἡ εἰκόνα τῆς ἐκ τάφου ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου, «δέν ἔχει καμμία ἱστορικὴν θάσιν, διότι κανεὶς δέν εἶδε αὐτό τό καθαρὰ ὑποθετικὸ γεγονός... ἢ πιστεύουν ὅτι δέν ἔχει ἔρεισμα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καί εἶναι ἄνευ Ἀγιοπατερικῆς τεκμηριώσεως καί ἀποτέλεσμα δυτικῆ φρονήματος».*

β) *Ὅτι «Ὅτι ἡ διατύπωσις «ἐνωσμος ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ» εἶναι αἰρετικὴ, διότι οἱ ἴδιοι φρονοῦν ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τό «τετέλεσται» καί ὅτι «μέ τό σῶμα κατήλθεν εἰς τόν Ἄδην» καί ὅτι «ἐκεῖ (σ.σ. εἰς τόν Ἄδην) ἀνεστήθη ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ».*

γ) *«...εἰς τὴν εἰκόνα τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ».*

δ) *«Ἡ ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς εἰς Ἄδου Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ».*

Καί εἰς τόν ψευδοόρον αὐτόν ἀποκαλύπτεται ἀλλοῦ ἢ ἀμάθεια, ἀλλοῦ τό κακόηθες ψεῦδος διαστροφή, καί παντοῦ τὰ αἰρετικά των φρονήματα καί ὁ πνευματικὸς σκοτισμὸς. Συγκεκριμένως:

α) «Ἀναθεματίζου (τρίς)» ἐκείνους οἱ ὁποῖοι λέγουν καί γράφουν ὅτι ἡ εἰκονικὴ παράστασις, ἡ ὁποία παριστᾷ τόν τρόπον τῆς Θεοπρεποῦς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, δέν στηρίζεται οὔτε εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, οὔτε εἰς τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, οὔτε εἰς τοὺς Ἁγίους Πατέρας. Μά αὐτό εἶναι βασικὴ ἀλήθεια τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία λάμπει ὑπὲρ τόν ἥλιον. Ἡ Ὁρθοδοξία ἐνῶ ὁμολογεῖ περιτράνως τὴν ἐκ τάφου τριήμερον ἔγερσιν τοῦ Κυ-

ρίου, ὅμως οὔτε περιέγραψε ποτέ, οὔτε εἰκόνισε τὸν τρόπον καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐκ Τάφου Ἑγέρσεως τοῦ Κυρίου. Διότι καὶ τοῦτο τὸ γεγονός, ὡς ὑπερφυῆς μυστήριον, δὲν περιγράφεται οὔτε εἰς τὰ ἱερά Εὐαγγέλια, οὔτε ἀλλοῦ εἰς τὰς Ἁγίας Συνόδους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας. Οὔτε καὶ εἰς τὴν εἰκονογραφικὴν παράδοσιν τῆς ὀρθοδοξίας ἀναφέρεται ἢ ὑπονοεῖται ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη εἰκὼν, πρὶν ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνα. Οὐδεὶς πράγματι εἶδεν αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀνάστασιν, ἀλλὰ οἱ πάντες εἶδον τὸν κατόπιν ἐμφανισθέντα ἀναστημένον Χριστόν. Ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς Ἀναστάσεως, οὐδαμοῦ περιγράφεται, διότι ὅπως καὶ ὁ τρόπος τῆς Γεννήσεως, ἔτσι καὶ τῆς ἐκ τοῦ τάφου τριήμερου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἶναι ΜΥΣΤΗΡΙΑ, τὰ ὁποῖα οὔτε κατανοοῦνται διὰ τοῦ λόγου, οὔτε περιγράφονται, οὔτε ζωγραφίζονται. Εἰκονίζεται ὁ Γεννηθεὶς καὶ Ἀναστηθεὶς Κύριος, ὅπως ὠράθη καὶ συνανεστράφη ἡμῖν. Αἱ ἅγιοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες κηρύσσουν, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, ὁμολογοῦμεν καὶ κηρύσσομεν ὅτι Ἀνέστη ὁ Κύριος τριήμερος ἐκ νεκρῶν, (ἐκ τοῦ τάφου) ἀλλὰ πῶς καὶ πότε οὐκ ἴσμεν. Τόσον οἱ θεοὶ Εὐαγγελισταί, ὅσον καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες δὲν περιγράφουν οὐδαμοῦ τὸ μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως, ἐνῶ κηρύσσουν:

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος: «Οὐκ ἔστιν ὧδε ἠγέρθη γὰρ καθὼς εἶπε δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος» (Ματθ. ΚΗ' 6).

Ὁ θεὸς Μάρκος ἐπίσης: «ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν ναζαρινὸν τὸν ἐσταυρωμένον ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μάρκ. ΙΣΤ' 6).

Ὁ Ἱερὸς Λουκᾶς ὡσαύτως: «Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ» (Λουκᾶ ΚΔ' 6).

Ὁ ἐπιστῆθιος θεὸς Ἰωάννης γράφει: «Τῇ δὲ μιᾷ τῶν Σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωτῆ σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου...» (Ἰωάννου Κ' 1 κ. ἔξ.).

Οἱ θεοὶ Εὐαγγελισταὶ λέγουν μόνον ὅτι «ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε»! Ἐνῶ δεικνύουν τὸ κενὸν μνημεῖον καὶ τὸ σουδᾶριον. Ὅμως, οὔτε πότε, οὔτε πῶς ἀνεστήθη λέγουν! Πῶς θὰ περιέγραφον τὸ μυστήριον; Μήπως ἡ Ἀνάστασις ἢ ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἦσαν, καὶ εἶναι, ἀπλᾶ φυσικά γεγονότα; Ὁχι, ἀλλ' «ἐσφραγισμένα μυστήρια» καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς, διὰ νὰ ξεπερασθῇ ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀπιστία τῶν Μαθητῶν, ἐνεφανίσθη πολλακίς ὁ Ἀναστημένος Κύριος καὶ εἰς τὰς Μυροφόρους καὶ εἰς τοὺς Μαθητὰς Του. Δέν εἶναι λοιπὸν οὔτε ἐφάμαρτον οὔτε αἰρετικόν τὸ φρόνημα ὅτι ἐλέχθη καὶ ἐγράφη, ὅτι ἡ μετὰ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα εἰκονικὴ παράστασις, ἢ ὁποῖα παριστᾷ τὴν ὥραν καὶ τὸν τρόπον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, δὲν στηρίζεται οὔτε εἰς τὰ Εὐαγγέλια οὔτε εἰς τοὺς Ἁγίους Πατέρας. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη Ἀλήθεια καὶ ὀρθοδοξότερα Ὁμολογία ἀπὸ αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν οἱ πέντε «Ἀναθεματίζουσι»!

Ἡ κατηγορία, τὴν ὁποῖαν διατυπώνουν καθ' ἣν δῆθεν ἐκηρύχθη ἡ ἐγγράφη ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι «ὑποθετικὸν γεγονός» ἀποτελεῖ πραγματικὰ σατανικὴν διαστροφήν καὶ παρερμηνείαν, διότι, **δὲν εἶπε κανεὶς ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἓνα ὑποθετικὸν γεγονός.** Φανταστικόν, ὑποθετικόν, ἀντιευαγγελικόν καὶ ἀντορθόδοξον γεγονός, ΔΕΝ εἶπεν κανεὶς ὅτι ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἀλλὰ μόνον ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὑπέθεσεν, ἐφαντάσθη καὶ ἐξωγράφησεν ὁ Δυτικὸς ὀρθολογιστὴς ζωγράφος, ὁ ὁποῖος θέλει **ὄλα τὰ μυστήρια νὰ τὰ θέτη κάτω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν λόγον.**⁽¹⁾ Τὰ μυστήρια ὅμως, ὅπως ἡ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Σύλληψις, ὁ ἀδιάφθορος καὶ ἀλόχευτος. Τόκος, ἡ Ἀνάστασις κλπ. εἶναι ΥΠΕΡ ΛΟΓΟΝ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ.

(1) Ὁ πονηρὸς δὲν κοιμᾶται, ἀλλὰ ἤδη καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν προέτρξε καὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν λογισμὸν τῶν πέντε καὶ ὄλων τῶν ὁμοφρόνων τῶν πάλιν τὸ κακόν: «Νά! τοὺς λέγει: Τὸν βλέπετε; Τὸν διαβάζετε; Τί χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Καταργεῖ τὴν Ἀ' Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον (Ἀρ. Πρωτ. 2566/23.1.1992). **Δεῦτε καὶ ἀποκτείνουμε αὐτόν.** Ὑπεκρίνετο ὅταν ἔλεγε καὶ ἔγραφε ὅτι δέχεται τὴν ἐγκύκλιον, ἡ δέχεται τὴν εἰκόνα τῆς ἐκ τάφου ἐγέρσεως!

Ἄσσοι θὰ δεχθῶν αὐτὸν τὸν πονηρὸν λογισμὸν, ἅς λάβουν ὑπ' ὄψιν τῶν καὶ ταῦτα: Ἡ ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος (ὑπ' Ἀριθμ. Πρωτ. 2566/23.1.1992) ἀσχη, ὑπὸ ποίας συνθήκας βγήκε, πέρασε εἰς τὴν νεωτέραν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἓνα κείμενον, τὸ ὁποῖον ἐξέφερασε **τὴν ἄκραν ποιμαντικὴν εὐαισθησίαν τῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἐναντι τῶν πιστῶν καὶ γενικώτερον ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.** Δὲν εἶναι ἡ ἐν λόγω ἐγκύκλιος, **θεόπνευστον κείμενον**, ὅπως ἀνοήτως καὶ βλασφήμως, πλὴν ἴσως σκοπιμῶς, ἀποφαίνονται τινές, ἀλλὰ ὑπόκειται καὶ αὐτὸ εἰς κρίσιν τιθέμενον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἐν γένει Ὀρθοδόξου Παραδόσεως. Διὰ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης **ἐξηντλήθη ὅλη ἡ οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας**, ἐναντι τῶν πέντε Ἐπισκόπων, προκειμένου νὰ μὴ διασαλευθῇ ὑπ' αὐτῶν ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Ἐνότης, κατὰ τὴν κρίσιμον περιόδον τὴν ὁποῖαν διέρχεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἓνα κείμενον τὸ ὁποῖον κατανοεῖται ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ. Δὲν καταργοῦμε καμμίαν εἰκόνα ἀλλὰ καὶ δὲν πλαστογραφοῦμε, οὔτε «ἀναθεματίζομε» τὴν παραδοσιακὴν Βυζαντινὴν – Δογματικὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως. Γνωρίζομεν νὰ ποιῶμεν οἰκονομίαν, ὄχι ὅμως παρανομίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν νὰ ἀνατρέπεται ἡ Ὀρθοδοξία, καὶ νὰ καθιστάμεθα τῇ ἀληθείᾳ αἰρετικοί.

Ἡ συγκεκριμένη Ἐγκύκλιος δὲν εἶναι τὸ «Εὐαγγέλιον», δὲν εἶναι «θεόπνευστος», ἀλλὰ καὶ δὲν ἀναθεματίζει τὴν ὀρθοδοξίαν, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Πατέρες, ὅπως αἱ λεγόμεναι Β' καὶ Γ' ἐγκύκλιοι τῶν πέντε σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν Ἐπισκόπων. Ὑπῆρξεν ὡς κείμενον προκειμένου, οἰκονομικῶς, νὰ ἀντιμετωπισθοῦν τὰ χεῖρονα. Τὴν ἐδέχθημεν διὰ νὰ προφυλάξωμεν τοὺς πέντε ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ ἀπὸ τὰς παραφροσύνας τῶν Β' καὶ Γ' Ἐγκυκλιῶν τῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀπὸ τὴν στιγμήν πού εἰσήλθεν εἰς τοὺς πέντε ὁ διάβολος τῆς πλάνης, τῆς βλασφημίας καὶ τῆς προδοσίας, κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, δὲν τοὺς συνεκράτησε καὶ δὲν τοὺς συγκρατεῖ κανεὶς καὶ καμμία οἰκονομία.

Τὴν ἐδέχθημεν διότι σεβόμεθα καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἐχόντων «ἀσθενὴ πίστιν» ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας, καὶ τῶν ὁποῖων ὁ σκανδαλισμὸς εἶναι θανάσιμον ἁμάρτημα. Τὸ ὅτι ἐδέχθημεν αὐτὴν τὴν Ποιμαντορικὴν Ἐγκύκλιον καὶ τὴν εἰκονικὴν παράστασιν, δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ σιωπῶμεν, ὅταν οἱ πέντε ἐξέφυγον καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἄκρας Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου (2566/23.1.1992) ἔφθασαν εἰς τὰς χειροτέρας μορφὰς βλασφημιῶν καὶ αἰρέσεων καὶ ἀναθεματίζουσι, τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν, τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιόν Του, τοὺς Ἁγ. Πατέρας καὶ ὁλόκληρον τὴν ὀρθοδοξίαν. Δὲν νοεῖται ἐπαναλαβάνομεν, ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, ὅτι ἐμεῖς πρέπει νὰ σιωπήσωμεν, ὑπὸ τὸν φόβον ἡ τὴν ἀπειλήν, μὴ μᾶς κατηγορήσουσι ὅτι καταργοῦμε τὴν Ἐγκύκλιον. ΟΧΙ!! ΜΥΡΙΑΚΙΣ ΟΧΙ!. Ὅταν ὑπὸ τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν ἀνατρέπεται καὶ μεταστοιχειώνεται ἡ Ὀρθοδοξία, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ σιωπῶμεν, διότι οὕτω συμπράττομεν αὐτοῖς. Δὲν θὰ ἀποκρῶμεν λοιπὸν οὔτε τὴν Δογματικὴν, οὔτε τὴν Ἱστορικὴν ἀλήθειαν, **διότι αὐτὸ δὲν εἶναι οἰκονομία ἀλλὰ παρανομία**, ἡ ὁποία ἐξίσωμεν μὲ τὸν διάβολον. Δὲν μᾶς ὀφείλει εἰς οὐδὲν ὅταν γυμνωμεν καὶ αἵματα διὰ τὸ «Παλαιόν», ἐνῶ δεχόμεθα ἡ ἀνεχόμεθα τὸν ὑπόλοιπον αἰρετικὸν βόρβορον τῆς Δύσεως.

6) «**Ἀναθεματίζουν (τρὶς)**», ὅσους λέγουν ὅτι ἡ ἔκφρασις «**ἔνσωμος ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἰρετική**» ἢ φρονοῦν «**ὅτι ἡ Ἀνάστασις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ «Τετέλεσται»**». Καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι οἱ πέντε δὲν ἔχουν ἀπολύτως καμμίαν σχέσηιν μέ τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μόνον θρησκευόμενοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δογματίζουν ὅ,τι ὁ νοῦς τους συλλαμβάνει. Ἡ θεολογία τους δὲν εἶναι οὔτε Ἀγιογραφική, οὔτε Πατερική. Εἶναι δυτική, ἀνθρωπολογική, εἶναι ἐγκεφαλική.

Ἡ φράσις «**ἔνσωμος Ἀνάστασις**» εἶναι ἰδική των, καὶ τὴν ἐπενόησαν διότι προηγῆθη βαρύτατον αἰρετικὸν φρόνημα! Ἐφρόνησαν ὅτι ὁ Χριστὸς Ἀνέστη μόνον σωματικῶς, διότι ὑπάρχει προηγουμένως, εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, τὸ αἰρετικὸν φρόνημα, καθὸ ὁ Θεὸς Λόγος ἐνανθρωπήσας προσέλαβε μόνον τὸν σωματικὸν ἄνθρωπον! Ἐκ τῆς ἀναβίωσης αὐτῆς τῆς παλαιᾶς Χριστολογικῆς αἰρέσεως⁽¹⁾ προκύπτει καὶ ἡ αἵρεσις περὶ μόνης τῆς «σωματικῆς» Ἀναστάσεως. Ἄγνοοῦν ὅτι ὁ Κύριος προσέλαβεν ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς λογικῆς, διὰ τοῦτο βλέπουν καὶ ἀντιλαμβάνονται μόνον σωματικὴν Ἀνάστασιν. Ὅμως ἡ Ἀνάστασις δὲν νοεῖται μόνον σωματικὴ ἢ μόνον πνευματικὴ – ψυχικὴ. Ὁ θάνατος καὶ ἡ φθορὰ εἶχον ἐπιβληθεῖ ψυχοσωματικά εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς ἐνανθρωπήσας ὡμοιώθη ἡμῖν κατὰ πάντα, δηλαδὴ προσέλαβεν ὀλόκληρον τὸν ἄνθρωπον ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς, διότι αἱ συνέπειαι τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἦσαν ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ τετέλεσται, χωρίζεται ἡ Ψυχὴ ἀπὸ τὸ Σῶμα καὶ ἀποθνήσκει ὡς ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς. **Ὁ ἀπαθὴς Θεὸς Λόγος, καὶ μετὰ τὸ τετέλεσται, θεβαίως δὲν ἐχωρίσθη οὔτε ἀπὸ τὸ πανάχραντον σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐνεκλείσθη εἰς τὸ καινὸν μνημεῖον, οὔτε ἀπὸ τὴν ψυχὴν, μέ τὴν ὁποῖαν κατήλθεν εἰς τὸν Ἄδην,**⁽²⁾ ἐπάτησεν τὸν θάνατον καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἅγιον Σῶμα καὶ Ἀνεστήθη θεοπρεπῶς – μυστηριωδῶς ἐκ τάφου τριήμερος, ὁ Ἕνας Κύριος. Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀναμάρτητος ψυχὴ τοῦ Κυρίου κατελθοῦσα μετὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἄδου, δὲν ἐγεύθη κἄν τὴν πίκραν τοῦ θανάτου, διότι ὡς «θάνατος» τῆς ἀθανάτου ψυχῆς λογίζεται ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἀθανάτου ψυχῆς.

Ἰδού ὁ Μ. Ἀθανάσιος πῶς συνοψίζει τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου: «**Ἐν μὲν**

(1) Ὅταν διὰ πρώτην φορά ἤκουσα παρὰ γνωστοῦ Ἀθηναίου ἱατροῦ ἐπιστήμονος νά ἐρωτᾷ: «ὁ Χριστὸς εἶχε καὶ ἀνθρώπινη ψυχὴ;» ἐτρόμαξα διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅπως καὶ οἱ πέντε «θεολογοῦν»!... καὶ Ἰδού τὸ κατάντημά τους!...

(2) Ἡ Ὑποστατικὴ ἔνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων, ἅπαξ γενομένη ἐν τῇ νηδυίᾳ τῆς Παρθένου, οὐδέποτε κατελύθη οὔτε κατὰ τὴν Γέννησιν, οὔτε κατὰ τὴν Σταύρωσιν, οὔτε κατὰ τὸ τετέλεσται, οὔτε κατὰ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον, οὔτε... ἐν τῇ Ἀναλήψει, ἀλλὰ παραμένει καὶ ἐν τῇ δόξῃ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ οὕτω πάλιν θά ἔλθῃ ἵνα κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς.

ψυχή Θεοῦ ἢ κράτησις τοῦ θανάτου ἐλύετο καί ἡ ἐξ Ἄδου Ἀνάστασις ἐγένετο καί ταῖς ψυχαῖς εὐηγγελίζετο, ἐν δέ σώματι Χριστοῦ ἡ φθορά κατηργεῖτο καί ἡ ἀφθαρσία ἐκ τάφου ἐδείκνυτο». (Μ. Ἀθανασίου Λόγος κατὰ Ἀπολλιν ΒΕΠΕΣ 37 294 στοιχ. 28-30). Αὐτό εἶναι τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ Ἀνάστασις δέν νοεῖται μόνον σωματική, αὐτῆς «προηγεῖται»⁽¹⁾ ἡ νίκη τοῦ μετὰ ψυχῆς Θεοῦ Λόγου κατὰ τοῦ θανάτου εἰς τόν Ἄδην, καί ἡ ἀφθαρσία τοῦ ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ κλεισθέντος Ἀχράντου σώματος τοῦ Κυρίου. Τό γεγονός ὅτι ἡ Ψυχή τοῦ Κυρίου δέν «ἀπέθανεν», δηλαδή δέν ἐδεσμεύθη ἀπό τόν θάνατον, ὅπως ὄλων αἱ ψυχαί, ἀλλά καί ἐδέσμευσε ὁ Χριστός καί ἐθανάτωσε τόν θάνατον καί ἠλευθέρωσε καί τās «ἀποθαμνας» ψυχάς, δηλαδή τās αἰχμαλώτους ψυχάς ὑπό τοῦ Ἄδου, αὐτό ὠδήγησεν, ὄχι ἀπλῶς εἰς τήν «ἐνσωμον» ἀνάστασιν ἀλλά εἰς τήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος ἐστέναζεν ἀπό τήν παράβασιν τῶν πρωτοπλάστων, ὀλόκληρον τόν ἄνθρωπον προσέλαβεν ὁ Θεός Λόγος καί ὀλόκληρον τόν ἔσωσεν, συναναστήσας παγγενῆ τόν Ἀδάμ. Τό μυστήριον τῆς Σωτηρίας, τῆς Λυτρώσεως, τῆς Ἀναστάσεως, εἰς αὐτό τό τελευταῖον στάδιον τῆς θείας Οἰκονομίας, «ἀρχίζει» ἀπό τοῦ Σταυροῦ, συνεχίζεται ἐν τῷ Ἄδῃ μέ τήν νίκην κατὰ τοῦ θανάτου καί ἐν τῷ τάφῳ, μέ τήν κατάργησιν τῆς σωματικῆς φθορᾶς καί ὀλοκληρώνεται μέ τήν ἐκ τάφου Ἐγερσιν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι τοῦ Σώματος μόνον τοῦ Χριστοῦ.

Ψεύδονται οἱ πέντε καί ὅταν λέγουν ὅτι δῆθεν φρονουῦμεν καί πιστεύομεν «ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν εἰς τόν Ἄδην καί μετὰ τοῦ σώματος»! Τοιαύτην, ἀνοησίαν – βλασφημίαν οὐδεὶς διανοήθη, εἶπεν ἢ ἔγραψεν, ἀλλά εἶναι ἀπολύτως ἰδική των διαστροφική ἐπινοήσις, ἀφοῦ δέν διστάζουν νά διατυπώνουν ὅποιοδήποτε ψεῦδος ἀρκεῖ τοῦτο νά ἐξυπηρετῇ τοὺς στόχους των. Δέν κατῆλθεν, δέν εἶπεν κανεὶς ἀπολύτως, ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν μετὰ τοῦ σώματος εἰς τόν Ἄδην. Αὐτά, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι ἰδικά των κακοῆθη ψευδῆ ἐπινοήματα. Ἀντιθέτως κηρύσσεται καί ὁμολογεῖται ὑπό πάντων ὅτι καί κατὰ τήν ὥραν τοῦ «τετέλεσται» καί κατὰ τήν εἰς «Ἄδου Κάθοδον» καί κατὰ τήν Ἀνάληψιν δέν κατελύθη ἡ Ὑποστατική ἔνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων, ἀλλά παραμένει εἰς τόν αἰῶνα. Ὁ ἱερός Δαμασκηνός, διὰ νά περιορισθῶμεν μόνον εἰς αὐτόν, λέγει: «...οὐδέποτε γάρ ἐχωρήθησαν ἀπ' ἀλλήλων, οὔτε ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Μητρός, οὔτε ἐπὶ τοῦ Βαπτίσματος, οὔτε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, οὔτε ἐπὶ τοῦ Ἄδου». Καί πάλιν «Εἰ καί τέθηκεν τοιγαροῦν ὡς ἄνθρωπος καί ἡ ἀγία αὐτοῦ ψυχή τοῦ ἀχράντου διηρέθη σώματος, ἀλλ' ἡ θεότης ἀχώριστος ἀμφοτέρων διέμεινε, τῆς τε ψυχῆς φημί καί τοῦ σώματος, καί οὐδέ οὕτως ἡ μία ὑπόστασις εἰς δύο ὑποστάσεις διήρηται· τό τε γάρ σῶμα καί ἡ ψυχή κατὰ ταυτὸν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ τοῦ Λόγου ὑποστάσει ἔσχον τήν ὑπαρξιν, καί ἐν τῷ

(1) Εἰς τόν Θεόν δέν ὑπάρχει πρῶτον καί δεύτερον ὅλα γίνονται θεοπροπῶς, ἀλλά καταχρηστικῶς δι' ἡμᾶς λέγομεν τό «προηγεῖται». Ἡμεῖς, διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἤδη ἀπολαμβάνομεν τήν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς μας, προσδοκῶμεν δέ καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ ἀφθαρτοποιημένου σώματός μας κατὰ τήν Β' τοῦ Κυρίου Παρουσίαν.

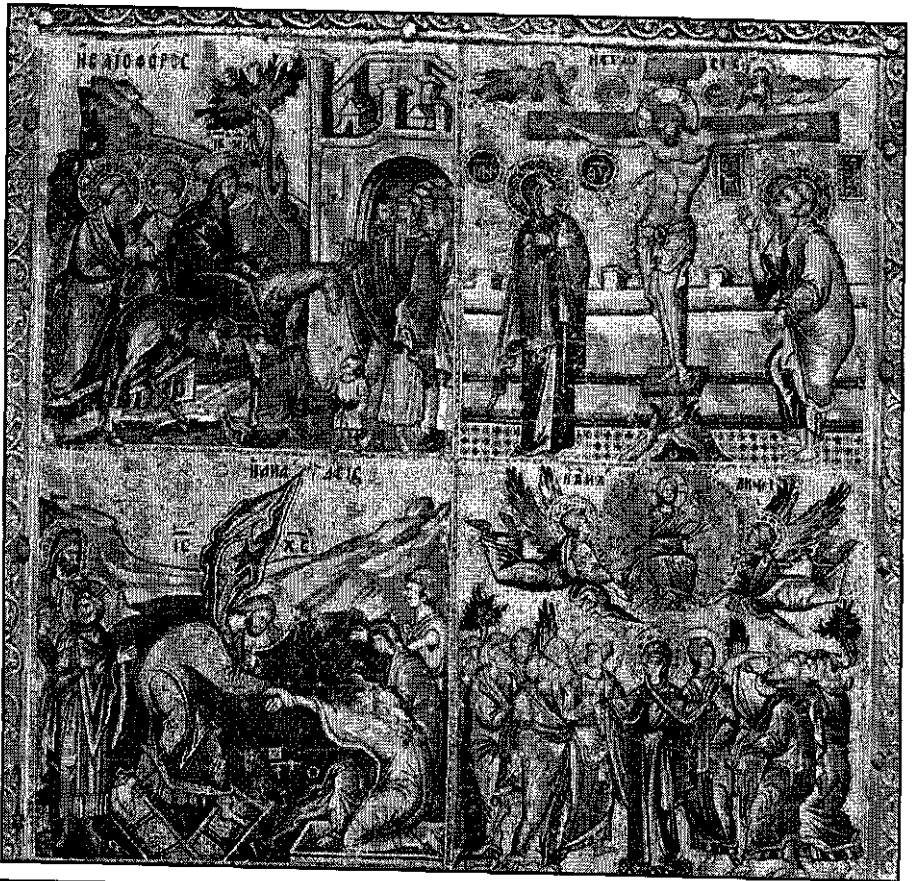

«Η ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ» Τοιχογραφία ἐκ τοῦ Μεγάλου Μετεώρου.
Αὕτη ἡ τοιχογραφία εἶναι διὰ τοὺς πέντε «αἰρετικὴ» καὶ τὴν «ἀναθεμάτισαν»!!!

Τό τρίπτυχον αὐτό εἰκονογραφήθη περί τό τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος. Κατά τοὺς πέντε, εἶναι τρεῖς φορές «αιρετικόν» καί τρεῖς φορές τό «ἀναθεματίζουσι»! Διότι, α) Ἡ εἰκὼν τῆς Γεννήσεως (ἀνω ἀριστερά) εἰκονίζει μαιάν καί λουτρόν (δρα σχετικῶς σελ. 83-85 τοῦ παρόντος). β) Εἰς τὴν δεξιάν πτυχὴ καί κάτωθι τῆς εἰκόνος τῆς Σταυρώσεως ἔχει τὴν βυζαντινὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως καί γ) Κάτωθι ἀκριβῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἡ εἰκὼν τῆς Πεντηχοστῆς εἰκονίζει τὸν Ἄπ. Παῦλον ἐνῶ δέν εἰκονίζει καί τὴν κυρίαν Θεοτόκον (δρα σχετικῆ σελ. 80-82 τοῦ παρόντος). (Ἀπὸ τὸν τόμο οἱ θησαυροὶ τῆς Μονῆς Πάτμου, Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν).

Άνω: Ψηφιδωτά εικόνες από «δωδεκάθεον» τών αρχών του 14ου αιώνας (Φλωρεντία). Εικονίζονται η Βασιφόρος, ή Σταύρωσις, ή Ανάστασις, και η ανάληψις. Κατά τούς πέντε είναι «αιρετική» και την έχουν «ανάθεματίσει!» διότι έχει την Βυζαντινή εικόνα της Ανάστασις και όχι την εκ τάφου έγερσιν! (Παγκόσμιος Ιστορία Τέχνης, Εκδοτικός Οργανισμός «Χρυσός Γίγας» Α.Ε.). Κάτω: Αι «ορθόδοξοι» εικόνες της «εκ τάφου Έγέρσεως τας όποιαις αποκλειστικώς ήθελον νά επιβάλουν εις την Έκκλησία οι πέντε! Άριστερά: Σηβλιανος Πρωφ. ήλιου, όρος Χωραφ, Σινά 1855. Δεξιά: Από τόν Πανάγιο Τάφο εις τά Ιερουσόλυμα.

θανάτω ἀλλήλων διαιρεθέντα, ἕκαστον αὐτῶν ἔμεινε, τὴν μίαν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν ἔχοντα. Ὡστε ἡ μία τοῦ Λόγου ὑπόστασις, τοῦ τε Λόγου, καὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τοῦ σώματος ὑπῆρχεν ὑπόστασις· οὐδέποτε γὰρ οὔτε ἡ ψυχὴ, οὔτε τὸ σῶμα ἰδίαν ἔσχον ὑπόστασιν παρὰ τὴν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν, μία δὲ αἰεὶ ἡ τοῦ Λόγου ὑπόστασις, καὶ οὐδέποτε δύο. Ὡστε μία αἰεὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ὑπόστασις. Εἰ γὰρ καὶ τοπικῶς τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ κεχώριστο, ἀλλ' ὑποστατικῶς διὰ τοῦ Λόγου ἦνωτο» (P.G. 94 σελ. 1097).

γ) «**Αναθεματίζουν (τρὶς)**» ἐκείνους οἱ ὁποῖοι λέγουν ὅτι «... εἰς τὴν εἰκόνα τῆς εἰς Ἰᾶδου Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ».

Εἶναι καὶ αὐτὸ κατ' ἀρχὴν ἀναληθέστατον! Εἶπομεν καὶ ἐγράψαμεν καὶ θὰ τὸ λέγωμεν καὶ θὰ τὸ γράφωμεν, καὶ οὕτω θὰ ὁμολογῶμεν τὴν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: Ἡ εἰκὼν, ἡ ὁποία τὰ τελευταῖα χρόνια μετονομάζεται καὶ μεταγράφεται «εἰς Ἰᾶδου Κάθοδος» δὲν εἶναι εἰκὼν τῆς εἰς Ἰᾶδου Καθόδου, ἀλλὰ ἦτο καὶ εἶναι διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δογματικὴ Εἰκὼν, ἡ ὁποία εἰκονίζει τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Ἡ Ἐκκλησία ἐνῶ ἔχει ὡς βασικὸν δόγμα τὴν μετὰ ψυχῆς Κάθοδον τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἰς τὸν Ἰᾶδον ὁμῶς δὲν ἔχει εἰκόνα τῆς εἰς Ἰᾶδου Καθόδου. Ἡ συγκεκριμένη Βυζαντινὴ εἰκὼν δὲν ἐθεωρήθη ποτὲ εἰκὼν τῆς εἰς Ἰᾶδου Καθόδου. Ἡ θεολογία αὐτῆς τῆς εἰκόνας ἐκφράζει ὀλόκληρον τὸ σύνθετον σωτηριῶδες ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἐν τῷ Ἰᾶδῳ (τὴν νίκην κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν), καὶ ἐν τῷ τάφῳ. Κηρύσσει ὅτι τὰ «**ΠΑΝΤΑ ΠΕΠΛΗΡΩΤΑΙ ΦΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΓΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ**». Αὐτὸ τὸ δογματικὸν μῆνυμα δίδει αὕτη ἡ εἰκὼν καὶ οὕτω τὴν ἐβίωσεν ἡ Ἐκκλησία πρὶν ἀπὸ 1500 χρόνια. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ «**Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως**» καὶ οὕτω νὰ συλλάβωμεν καὶ τὸ μῆνυμα αὐτῆς τῆς εἰκόνας, τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνομεν εἶναι ὅτι μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ τὰ «**πάντα πεπλήρωται φωτὸς οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια**». Αὐτὰ βεβαίως δὲν χωροῦν εἰς τὴν αἰρετικὴν ὀρθολογιστικὴν δύσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς αἰρετικούς πέντε Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ βλέπουν ὄχι μόνον ἀποκλειστικὰ σωματικὴν Ἀνάστασιν, ἀλλὰ καὶ πῶς ἄνεστηθη, μὲ ποῖον τρόπον φυσικόν!!!

Ἐπὶ 1500 περίπου χρόνια ἡ Ἐκκλησία ἔχει αὐτὴν τὴν σύνθετον δογματικὴν εἰκόνα, ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἤλθον οἱ πέντε, καὶ ὅλοι οἱ ὀρθολογισταὶ καὶ δυτικόπληκτοι Γ.Ο.Χ., νὰ τὴν εἶπουν εἰς «Ἰᾶδου Κάθοδον» καὶ νὰ κηρύξουν ὅτι «ἦτο ἓνα λάθος» ἢ ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴ: «**Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ**» ἢ «**Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**» ἢ «**Η ΛΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ**»!, ὅτι πρέπει νὰ ἀλλάξη καὶ ἀναθεματίζου...! ὡς αἰρετικὰς τὰς εἰκόνας ἐάν ἐπιγράφονται μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, διότι ἀπλούστατα δὲν χωρεῖ εἰς τὸν ἐσκοτισμένον

ἐγκέφαλό τους ἢ δογματική ἀλήθεια τὴν ὁποῖαν ἐκφράζει ἡ εἰκὼν. Ὅστις, τολμήσῃ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὰς ἀπόψεις των, καὶ ὁμολογήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν γίνεται αὐτομάτως «εἰκονομάχος»(!) καὶ «ἀρνεῖται τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ»! Δηλαδή ἐχομεν ἐκδηλον καὶ τὴν φρενοβλάβειαν;

Ὡς προελέχθη, συκοφαντοῦν ὅτι δῆθεν κηρύσσομεν ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν καὶ μετὰ τοῦ σώματος εἰς τὸν Ἄδην!!! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Οἱ ἴδιοι ὅμως λέγουν ὅτι δὲν δέχονται αὐτὴν τὴν εἰκόνα ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀναστάσιου Χριστοῦ, ἀλλὰ ὡς εἰκόνα τῆς εἰς «Ἄδου Καθόδου»! Θεωροῦν δὲ αἰρετικὴν τὴν εἰκόνα καὶ τὴν πλαστογραφοῦν, τὴν καίου, τὴν καταστρέφου καὶ τὴν ἀναθεματίζουν ἂν ἐπιγράφεται Ἀνάστασις! **Πῶς ὅμως εἶναι εἰκόνα τῆς «εἰς Ἄδου Καθόδου», ὅταν ὁ Κύριος δὲν κατῆλθε μετὰ σώματος εἰς τὸν Ἄδην, ἐνῶ εἰς αὐτὴν εἰκονίζεται μετὰ σώματος; Ὅταν πράγματι εἰς τὸν Ἄδην κατῆλθεν μόνον μετὰ ψυχῆς, πῶς θέλουσιν νὰ τὸν εἰκονίζουσιν ἐν τῷ Ἄδῃ μετὰ σώματος;** Ἐμωράνθησαν μὴ γνωρίζοντες οὔτε τί λέγουσιν, οὔτε τί πιστεύουσιν, μᾶλλον ἀποδεικνύοντες ὅτι δὲν πιστεύουσιν τίποτε,⁽¹⁾ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν, ἀλλὰ μόνον αὐτὰ τὰ ἀντιφατικὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἴδιοι ἐπινοοῦν, λέγουσιν καὶ δογματικοῦσιν!

Καὶ μέ αὐτὸν τὸν ψευδοόρο των, καθίστανται ἄλλη μιά φορά βλάσφημοι καὶ αἰρετικοὶ καὶ ἀσεβέστατοι πρὸς τοὺς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία εἶχεν τεθεσπισμένην, ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τὴν μεταγροφομένην ἀπὸ τοὺς δυτικὸπληκτους ὡς «εἰς Ἄδου Κάθοδον»! Ἴδου ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τί λέγει διὰ τὴν συγκεκριμένην εἰκόνα: «Ἐν γὰρ ταῖς εἰκοσιν ὁρῶμεν τὰ ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ δεσπότου πάθη, τὸν σταυρόν, τὸν τάφον, τὸν Ἄδην νεκρούμενον καὶ σκυλευόμενον...» (Πρακτικά Ζ' σελ. 905/405). Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐστηρίχθησαν ἐν πολλοῖς οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες τῆς Συνόδου αὐτῆς λέγει: «Οὕτως γὰρ παρελάβομεν αὐτὴν ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων κεκοσμημένην καθὼς καὶ αἱ θεῖαι γραφαὶ διδάσκουσιν ἡμᾶς τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Χριστοῦ... τὸν εὐαγγελισμόν τοῦ Γαβριὴλ πρὸς τὴν Παρθένον καὶ τὰ ἐξῆς: τὴν γέννησιν, τὸ σπήλαιον, τὴν φάτιν τὴν μαίαν καὶ τὰ σπάργανα τὸν ἄστερα καὶ τοὺς μάγους καὶ τὰ ἐξῆς: τὴν βάπτισιν, τὸν Ἰορδάνην, τὸν Ἰωάννην... τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐν εἶδη περισσευῶς. Ἐλθόμεν καὶ ἐπὶ τὸ πάθος αὐτοῦ, καὶ ἴδωμεν τοὺς παῖδας μετὰ βαΐων, τὸν νιπτῆρα καὶ τὸ λέντιον, τὸν ἀσπασμόν τοῦ Ἰουδα, τὴν κράτησιν τῶν Ἰουδαίων τὴν ἔνστασιν τοῦ Πιλάτου, καὶ τὰ ἐξῆς: ὁμοίως καὶ τὴν σταύρωσιν, τοὺς ἥλους, καὶ τὰ ραπίσματα, τὸν σπόγγον καὶ τὴν λόγχην, καὶ ἄνωθεν τὸν τίτλον ἔχοντα τὴν ἐπιγραφὴν Ἰδέ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὰ ἐξῆς: τὴν ἀνάστασιν, τοῦ Κόσμου τὴν χαρὰν: πῶς ὁ Χριστὸς πατεῖ τὸν Ἄδην, καὶ ἐγείρει τὸν Ἀδάμ: ὁμοίως καὶ τὴν ἀνάληψιν». (P.G. 95, 313 καὶ 361 A). Καὶ πάλιν: «Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ

---

(1) Μὲ τὴν πλαστογραφίαν καὶ τὴν μετωνομασίαν τῆς εἰκόνας ἀπὸ «Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» εἰς «ἉΔΟΥ ΚΑΘΟΔΟΥ», πλεον αὐτοὶ κηρύσσουν ὅτι ὁ Χριστὸς κατῆλθεν μετὰ σώματος εἰς τὸν Ἄδην!!!

σταυρούμενος; τίς ἐστὶν οὗτος ὁ ἀνιστάμενος καὶ καταπατῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ γηραιοῦ τούτου; ...οὗτος ὁ ἀντιστάμενος αὐτὸς ὑπάρχει ὁ συνεγείρων τὸν προπάτορα τοῦ κόσμου Ἄδὰμ, ὃς πέπτωκε διὰ τῆς παρακοῆς, καὶ συμπατεῖ τὸν Ἄδην, τὸν κατέχοντα τοσοῦτους χρόνους τὸν δεδεμένον δεσμοῖς καὶ μοχλοῖς ἀλύτοις ἐν τοῖς καταχθονίοις;» (Αὐτόθι σελ. 325 D). Καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἐπιφάνιον (4ος αἰών) ἡ εἰκὼν αὐτῆ εἶναι εἰκὼν τῆς ἀναστάσεως: «ἐπὶ τοῦτο γὰρ ἀπέθανον καὶ ἀνέστην ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσω... Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τοῦ Δεσπότητος λέγοντος ἀνίσταται σὺν αὐτῷ ὁ ἐν αὐτῷ ἠνωμένος Ἄδὰμ καὶ συνανίσταται καὶ ἡ Εὐα...». (P.G. 43 σελ. 464 Σημ: Ὁ λόγος οὗτος συγκαταλέγεται μεταξύ τῶν ἀμφιβαλλομένων τοῦ Ἁγ. Πατρός).

Ἐστω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ κατανοήσουν τὸ σύνθετο Δογματικὸ περιεχόμενον αὐτῆς τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως. Τὰς ὑπολοίπους ὅμως ἁγίας εἰκόνας τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, διατί τὰς παραμερίζουν καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπαιτοῦν τὴν δυτικὴν εἰκονογράφει; Διατί περιφρονοῦν τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως μὲ τὴν ὁποῖαν εἰκονίζονται ὁ Ἄγγελος δεικνύων εἰς τὰς Μυροφόρους τὸν Κενὸν τάφον καὶ τὸ σουδᾶριον; «Καὶ ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφῶδρα καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· μὴ ἐκθαμβείσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν Ἐσταυρωμένον ἠγέρθη οὐκ ἐστὶν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτὸν ἀλλ' ὑπάγετε εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ...». (Μάρκον 16, 4-8). Τὰ λόγια τοῦ Ἀγγέλου, ὁ κενὸς τάφος καὶ τὸ σουδᾶριον δὲν εἶναι ἡ πρώτη ἀγγελία – βεβαίωσις ὅτι Ἀνεστήθη ὁ Κύριος; Ἄν τολμήσῃ κανεὶς καὶ χρησιμοποίησῃ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι, κατὰ τοὺς πέντε, ἀρνητῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ «εἰκονομάχος»!!!

Δέν τοὺς ἀρέσει καὶ ἡ ἄλλη εἰκὼν τῆς Ἀναστάσεως, ἡ γνωστὴ ὡς «**τό Χαῖρε τῶν Μυροφόρων**»! Δέν τοὺς ἀρέσουν καὶ ἡ «**ψηλάφησης τοῦ Θωμᾶ**»! Δέν τοὺς ἀρέσουν ὅλαι αἱ εἰκόνας τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, αἱ ὁποῖαι περιγράφονται καὶ ὁμολογοῦνται εἰς τὰ ἔνδεκα ἑθωνὰ Εὐαγγέλια.⁽¹⁾

Καταργοῦν μὲ ἓνα λόγο ὅλας τὰς ὀρθοδόξους ἀρχαίας εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι βασίζονται εἰς τὰ Ἱερά Εὐαγγέλια καὶ οἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς (κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ Πνεῦμα) τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἀπαιτοῦν τὴν ἐν τῇ λατρείᾳ χρῆσιν αὐτῆς μόνον τῆς δυτικῆς παραστάσεως. Νὰ διατί δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ κίνημα τῶν πέντε, εἴτε τὸ συνειδητοποιοῦν εἴτε ὄχι, εἶναι κίνημα τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ μόνον τὰς σκοτεινάς Δυνάμεις.

(1) 1) Ματθ. κη' 16-28, 2) Μάρκ. ΙΣΤ' 1-8, 3) Μάρκ. ΙΣΤ' 9-20, 4) Λουκ. ΚΑ' 1-12, 5) Λουκ. ΚΑ' 12-35, 6) Λουκ. ΚΑ' 36-53, 7) Ἰωάν. Κ' 1-10, 8) Ἰωάν. Κ' 11-18, 9) Ἰωάν. Κ' 19-31, 10) Ἰωάν. ΚΑ' 1-14, 11) Ἰωάν. ΚΑ' 15-25.

δ) «**Αναθεματίζουν (τρεις)**» πάλι μέ τόν ἴδιον ψευδοόρον τους καί ὅσους λέγουν, ὅτι «**ἡ εἰκὼν τῆς εἰς Ἰδοῦ Καθόδοῦ ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, κατηγοροῦντες τόν Ἅγιον Νικόδημον ὅστις λέγει: ...ὅτι μόνον ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ... κατέθηκε εἰς τόν Ἰδοῦ, ἐνῶ τό σῶμα Του παρέμεινε εἰς τόν Τάφον**». Οὔτε εἶπεν οὔτε ἔγραψε κανεῖς ὅτι «**ἡ εἰκὼν τῆς εἰς Ἰδοῦ Καθόδοῦ ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου!**»⁽¹⁾ Ἡ εἰκὼν αὕτη, τήν ὁποῖαν, μόλις τούς δύο τελευταίους αἰῶνας, ἤρχισαν τινές νά τήν μεταγράψουν ὡς εἰκόνα τῆς «εἰς Ἰδοῦ Καθόδοῦ» ἐκφράζει καί «**ἐν τῷ συνόλω της μαρτυρεῖ τήν δόξαν τοῦ Κυρίου ὡς νικητοῦ τοῦ θανάτου**» (Ἐγκύκλιος 256623.1.1992 εἰς τόν Κ.Γ.Ο. Τόμ. 1992, σελ. 131). **Τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τό ἐκφράζει ὁ πραγματικός θάνατος τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος συνέβη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τήν στιγμήν τοῦ «Τετέλεσται».** Τό γεγονός τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀθάνατος Θεός Λόγος προσέλαβεν ὀλόκληρον τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐκ σώματος καί ψυχῆς καί ὅτι αὐτός ἀκριβῶς ὁ «**Ναός τοῦ σώματος**» κατελύθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, διά τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ψυχῆς ἀπό τοῦ Σώματος, ἐπελθόντος οὕτω καί τοῦ πραγματικοῦ θανάτου. Καί ἡ μέν ψυχὴ τοῦ Κυρίου μετά τοῦ Θεοῦ Λόγου κατῆλθεν εἰς τόν Ἰδοῦ, τό δέ Πανάχραντον Σῶμα ἐκλείσθη εἰς τόν τάφον χωρίς νά χωρισθῆ ἀπ' αὐτό ὁ Θεός Λόγος, διό καί παρέμεινε ἀδιάφθορον κατά τό τρίήμερον μέχρι τῆς θείας Ἀναστάσεως. Ἡ ὑποστατικὴ ἔνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων δέν «**κατελύθη οὔτε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ οὔτε ἐν τῷ Ἰδοῦ**». Ἡ Ὁρθόδοξος ὕμνολογία εἶναι σαφής: «**Ἀνηρέθης ἀλλ' οὐ διηρέθης Λόγε ἡς μετέσχεσ σαρκός· εἰ γάρ καί λέλυται σου, ὁ ναός ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλά καί οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καί τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γάρ εἰς ὑπάρχεις υἱός, Λόγος του Θεοῦ, Θεός καί ἄνθρωπος**» (ΣΤ' ὡδή Κανόνος Μ. Σαββάτου). Καί πάλιν: «**Μιά ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ Ἰδοῦ ἀχώριστος, καί ἐν τῷ τάφῳ καί ἐν τῇ Ἰδέμ, θεότης Χριστοῦ, σύν πατρὶ καί πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν...**» (Ζ' ὡδή Κανόνος Μ. Σαββάτου). Καί πάλιν: «**σάρκαν ἀνίστάσαν τόν παραπεσόντα Ἰδοῦ κείμενον ἐν τῷ μνήματι**» (Οἶκος τοῦ Πάσχα).

Ἐπομένως, ὄχι ἡ εἰς «Ἰδοῦ Κάθοδος», ἀλλά ὁ ἐπισυμβάς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ πραγματικός θάνατος, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κηρύσσει τό δόγμα τῆς πραγματικῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί δι' αὐτοῦ κατελέγχεται καί ἡ αἵρεσις τοῦ «**Δοκητισμοῦ**». Εἶναι τόση ἡ σύγχυσις στόν ἐγκέφαλό τους ἔνεκα τοῦ σκοτούς τῆς μισαλλοδοξίας πού δέν ξέρουν οὔτε τί λέγουν οὔτε τί πιστεύουν, μᾶλλον δέν πιστεύουν τίποτε, διότι «πιστεῦω» σημαίνει, ἀποδέχομαι μέ ταπεινώσιν τήν ἀποκεκαλυμμένην **Θεῖαν Ἀλήθειαν** καί δέν τήν «φιλτράρω» μέσα ἀπό τά «φίλτρα» τοῦ Ὁρθολογισμοῦ οὔτε τήν «ἐκπορνεύω» μέ ὀρθολογιστικάς δυτικὰς συζεύξεις.

---

(1) Ἐνῶ ὑπάρχει ἡ εἰς Ἰδοῦ Κάθοδος, ὡς πραγματικόν γεγονός τῆς ὄλης θείας Οἰκονομίας, ὁμοῦ εἰκὼν αὐτοῦ δέν ὑπάρχει.

ΣΤ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
Κ.Ε.Ο. Αυτόθι σελ. 15)

Μέ τόν ἕκτον ψευδοόρο τους οἱ πέντε «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ (τρῖς)»: *δσους λέγουν ὅτι «ἐκτός τῆς σαρκώσεως, οὐδεμία εἰκόνισις» τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατή, καθώς καί «ὅτι τό θεμέλιον ἐπάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ὀλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρος Ἰησοῦ Χριστοῦ».*

Ἄλλη ἀλλοτρίωσις τῶν πέντε ἐκ τῆς Ὁρθοδοξίας! Κατ' αὐτούς ἡ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΙΣ δέν ἀποτελεῖ μοναδικήν βάσιν τῆς Εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Τό φρόνημα τοῦτο θεωρεῖται ἐπόμενον, ἀφοῦ διά τούς πέντε, καί αἱ ὀράσεις, δηλαδή αἱ τυπικαί ἀποκαλύψεις τῆς Π.Δ., ἡ αἱ ἄκτιστοι θεῖαι ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ, ἐταυτίσθησαν μέ τάς Ὑποστάσεις – Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος! Οὕτω ἔφθασαν, διά τοῦ ὡς ἄνω ὄρου των, νά «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ» πάλιν ὄλους τούς Ἁγίους Πατέρας καί αὐτήν ταύτην τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἐθεσμοθέτησεν ἀποκλειστικῶς καί μόνον τήν ἄχραντον εἰκόνα τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, διότι ἀκριβῶς ὁ Θεός Λόγος ἐνηνθρώπησεν πραγματικά. Εἶναι βασικόν δόγμα τῆς ὀρθοδοξίας ὅτι θεμέλιον τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Θεία Ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό βασικό δόγμα τῆς θεμελιώσεως τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ αὐτοί τό... «Ἀναθεματίζουν»! Δέν ἀνέγνωσαν ποτέ ἡ δέν κατενόησαν ποτέ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία μακαρίζει καί λέγει «αἰωνία ἡ μνήμη» «Τῶν τήν ἐνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίαν, λόγῳ, στόματι, καρδία καί νῶ γραφῇ τε καί Εἰκόσιν ὁμολογούντων» (Τριώδιον, Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας). Δέν κατενόησαν ὅτι περιέπεσαν εἰς τό Ἄναθημα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ ὁποία λέγει: «Τοῖς τῷ ρήματι τοῦ Ἀπεριγράπτου κακῶς προσφωμένοις, καί διά τοῦτο μή βουλομένοις εἰκονογραφεῖσθαι τόν παραπλησίως ἡμῖν σαρκός καί αἵματος κεκοινωνικότα Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν καί ἐντεῦθεν φαντασιασταῖς δεικνυόμενοις, Ἄναθημα» (Αὐτόθι). Ἄγνοοῦν παντελῶς τήν διήκουσαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους δογματικήν διδασκαλίαν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' ἣν ἡ εἰκονογραφία τοῦ Κυρίου γίνεται «πρός πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐνανθρωπήσεως».

Ὁ ὄρος τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι καί ρητός καί σαφής: «Ἀπάσας τάς ἐκκλησιαστικάς ἐγγράφως ἢ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττομεν ὧν μία ἐστὶ καί ἡ τῆς εἰκονικῆς ἀναξωγραφίσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱστορία τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνάδουσα, πρὸς πίστωσιν τῆς ἀληθοῦς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ λόγου ἐνανθρωπήσεως... ὀρίζομεν σὺν ἀκριβείᾳ πάση καί ἐμμέλειᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτὰς καί ἁγίας εἰκόνας... τῆς τε τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνας, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, τιμίων ἀγγέλων, καί πάντων ἁγίων καί ὁσίων ἀν-

δρών... Τούς οὖν τολμώντας ἐτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἰρετικούς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν... ἐπισκόπους μὲν ὄντας ἢ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δὲ ἢ λαϊκούς τῆς κοινωρίας ἀσφορίζεσθαι». (Πρακτικά Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 873-874). Τολμῶμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἂν ἀπὸ τὴν Ζ' Οἴκουμ. Σύνοδον ἀφαιρεθῇ αὐτὴ ἢ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διήκουσα ἔννοια – ἀλήθεια, τότε ἔμεινε κενὴ Αὐτὴ ἐξ ἐπόψεως ἀντικειμένου.

Ὁ δὲ κατ' ἐξοχὴν Δογματικός Πατὴρ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος προηγεῖται τῆς Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου καὶ ἐπὶ τῶν συγγραμμάτων του ἐστηρίχθη ἐν πολλοῖς ἢ ἐν λόγῳ Ἁγία Σύνοδος λέγει: «Προσκυνῶ Χριστοῦ εἰκόνη, ὡς σεσαρκωμένου Θεοῦ τῆς Δεσποίνης τῶν ἀπάντων τῆς Θεοτόκου, οἷα Μητρός τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τῶν ἀγίων, ὡς φίλων Θεοῦ, τῶν μέχρι αἵματος ἀντικαταστάτων πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ Χριστόν μιμησαμένων τῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκχύσει τοῦ αἵματος, τοῦ τὸ οἰκεῖον αἷμα ὑπὲρ αὐτῶν προεχέαντος». (Migne P.G. 94 1252 D).

Καὶ πάλιν: «Εἰ μὲν γάρ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ εἰκόνα ἐποιοῦμεν, ὄντως ἡμάρτομεν. Ἀδύνατον γάρ τὸ ἀσώματον καὶ ἀόρατον καὶ ἀπερίγραπτον καὶ ἀσχημάτιστον εἰκονισθῆναι... Θεοῦ γάρ σαρκωθέντος καὶ ὀφθέντος ἐπὶ γῆς σαρκί... τούτου τὴν εἰκόνα ποιοῦντες οὐ σφαλλόμεθα» (Αὐτόθι σελ. 1288 Α καθὼς καὶ 1289 Β-С).

Καὶ πάλιν: «Πάλαι μὲν ὁ Θεός, ὁ ἀσώματος τε καὶ ἀσχημάτιστος, οὐδαμῶς εἰκονίζετο. Νῦν δὲ σαρκί ὀφθέντος Θεοῦ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφέντος, εἰκονίζω Θεοῦ τὸ ὀρώμενον» (Αὐτόθι σελ. 1245 Α).

Καὶ πάλιν: «Πρὸς δὲ τούτους τοῦ ἀοράτου καὶ ἀσωμάτου καὶ ἀπεριγράπτου καὶ ἀσχημάτιστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καὶ ἀσεβείας τὸ σχηματίζειν τὸ θεῖον». (Αὐτόθι σελ. 1169 С. Ὅρα ἐπίσης αὐτόθι: 1237 С καὶ 1293 D).

Σαφῶς, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, διδάσκει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη εἰκὼν ἐκτός αὐτῆς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, διδάσκει ὅτι μόνον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος δὲν δυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν: «...πάσαν δὲ περιληπτικῶς εἰκονικὴν ποιήσιν τε καὶ προσκύνησιν ἀθετεῖν ἔφθης εἰπών, οὐδὲν κατ' ἐξοχὴν εἶπας, πλήν τῆς ἁγίας Τριάδος: αὕτη γάρ μόνη οὐ ποιήσεις εἰκονικὴ, ὅτι μηδέ κτίσις, ἀλλὰ ἄκτιστος» (Migne PG 99 468 Β).

Περὶ δὲ τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, ὡς μοναδικῆς εἰκόνης τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος Ἅγ. Πατὴρ λέγει: «Ἐπεὶ δι' ἄκραν ἀγαθότητα εἰς ἀνθρωπεῖαν φύσιν ἐλήλυθε, γενόμενος καθ' ἡμᾶς ὁ εἰς τῆς Τριάδος... διὰ τοῦτο Χριστὸς εἰκονίζεται, καὶ ὁ ἀόρατος ὁράται καὶ φυσικὴν περιγραφὴν καταδέχεται τοῦ σφετέρου σώματος, ὁ τῇ οἰκειᾷ θεότητι ὑπάρχων ἀπερίγραπτος» (Migne PG 99 329 D καὶ 332 Α).

Καί τό σημαντικώτερον πάλιν τοῦ ἰδίου Πατρός:

«Πνεῦμα γάρ ὢν ὁ Θεός καί Πατήρ, ἐν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, καί ἀληθεῖα τῷ μονογενεῖ αὐτοῦ Υἱῷ προσκυνεῖσθαι νενόηται. Τό δέ ἐν εἰκόνι προσκυνεῖσθαι Χριστόν, τῆς Οἰκονομίας λόγος, ὅς εἰ καί πνεῦμα ἐστί καθό ὁ Θεός, ἀλλά καί σάρξ ἐστί καθότι ἄνθρωπος· οὐ ἡ σωματοειδῆς εἰκὼν κἄν ἐν ὕλῃ ὁμοιωθῆ, ἀμέριστος ἐστί Χριστοῦ, ὡσερ καί σκιά τοῦ οἰκείου σώματος· καί προσκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονική ὕλη, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονισθεῖς Χριστός· ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατήρ καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον» (Migne PC 99 428 B).

Μέ τά ἀνωτέρω μόλις ἀποδιδόμεν τήν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν δυστυχῶς ἠρνήθησαν καί «ἀνεθεμάτισαν» οἱ πέντε διά νά «ἀναθεματίσουν (τρίς)» τόν μοναχόν Μάξιμον καί προηγουμένως ἐννοεῖται τούς Ἁγ. Πατέρας!

Ὁ ἅγιος Δαμασκηνός, τόν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται καί τόν διαστρέφουν, δέν λέγει ὅτι θεμέλιον τῆς εἰκονογραφῆσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκτός τῆς ἐνανθρωπήσεως καί τά ὄραματα καί αἱ θεοφάνειαι. Τί λέγει; Ὅτι εἰκονίζονται οἱ Ἄγγελοι (Χερουβείμ κλπ.), αἱ ψυχαί, ὁ δαίμων, σύμφωνα μέ τούς τύπους καί τά σχήματα, τά ὁποῖα ὁ Θεός ἔθεσε εἰς τούς Ἄγγέλους, εἰς τάς ψυχάς, εἰς τούς δαίμονας, κλπ. καί ὅτι οἱ τύποι καί τά σχήματα δέν ἦσαν σωματικά οὔτε τά ἐβλεπον μέ τά ὑλικά μάτια οἱ Προφῆται, ἀλλά «ἐν αὐτῷ ὄρασει νοός ὁρώμενα», οὔτε ἀπεκαλύπτοντο εἰς ὄλους. Ὁμοίως λέγει ὅτι καί τοῦ Θεοῦ σχήματα καί εἰκόνας ἔχει ἡ Γραφή. Ὅλα ὁμως τά σχήματα καί εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, (- αἱ περιγραφόμεναι ὑπό τῶν προφητῶν) τάς ὁποίας εἶδον ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ καί ὄλοι οἱ προφῆται, δέν ἦσαν ὄλοι ἴδιοι, ἀλλ' ὁ Θεός ὡμοιώνετο πρός ἕνα ἕκαστον, ἀναλόγως ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός λέγει. Δηλαδή δέν λέγει ὅτι ἐφανερώθη ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀλλά ὅτι ὡμοιώθη, δηλαδή ὅσα εἶδον οἱ Προφῆται ἦσαν τύποι καί σχήματα τοῦ μέλλοντος νά ἐνανθρωπήσῃ. **Ἐνανθρωπήσας δέ ὁ Χριστός, Αὐτός μόνον εἰκονίζεται πραγματικά καί περί αὐτῆς τῆς Εἰκόνας ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος καί αὐτήν θεσμοθετεῖ ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμένηκή Σύνοδος, διότι κατ' αὐτῆς τῆς εἰκόνας, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἐμάχοντο οἱ εἰκονομάχοι καί ὄχι διά τάς θεοφανεῖας τῆς Π.Δ.**

Εἰς τόν μνημειώδη «Τρίτον Λόγον πρός τούς διαβάλλοντας τάς ἁγίας εἰκόνας» ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός (P.G. 94 1317-1421) τονίσαρ ὅτι «Θεοῦ μέν γάρ, τοῦ ἄσωμάτου, καί ἀοράτου, καί αὐτοῦ, καί μήτε σχῆμα, μήτε περιγραφῆν, μήτε κατάληψιν ἔχοντος, ἀδύνατον ποιεῖν εἰκόνα. Πῶς γάρ τό μὴ ὁραθὲν εἰκονισθῆσεται;» (Αὐτόθι, σελ. 1321 D).

Συνεχίζων λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει μόνον τάς «εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς τοῦτου Μητρὸς καί τῶν Ἁγίων καί αὐτάς σέβομεν». (Αὐτόθι, σελ. 1332). Καταλήγων εἰς τό «τέταρτον» μέρος τοῦ λόγου του, ὅπου ἀναλύει «τί τό εἰκονιζόμενον, καί τί μὴ εἰκονιζόμενον, καί πῶς ἕκαστον εἰκονίζεται» λέγει: «Ἡ δέ θεία φύσις, ἀπερίγραπτος ἐστί μόνη καί παντελῶς

ἀνείδεος, καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀκατάληπτος· εἰ καὶ ἡ θεία Γραφή τύπους Θεῷ περιτίθησι, τῷ μὲν δοκεῖν, σωματικῶς, ὥστε σχήματα ὁρᾶσθαι, καὶ αὐτοὺς δὲ ἀσώματους (σ.σ. τοὺς τύπους). Οὐ γὰρ σωματικοὶς ὀφθαλμοῖς, ἀλλὰ νοεροῖς ἐωρῶντο τοῖς προφήταις καὶ οἷς ἀπεκαλύπτοντο· οὐ γὰρ πᾶσιν ἐωρῶντο. Ἄπλῳ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἶδομεν νοοῦμεν δὲ ταῦτα καθὼς ὠράθη» (Αὐτόθι, σελ. 1344).

Ἡ ἐν παραλλήλῳ παράθεσις τῶν γνήσιων κειμένων τοῦ Ἁγίου καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον παρέθεσαν οἱ πέντε ἀποδεικνύει τὴν ἀσεβῆ ἐπέμβασί των ἐπ' αὐτοῦ.

**Γνήσιον Κείμενον
τοῦ Ἁγ. Δαμασκηνοῦ**

«Μὴ θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τὰ ἀσώματα περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους, σχήματα καὶ εἰκόνας κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν, σχήματα σωματικὰ ἐν αὐλῷ ὁράσει νοός ὁρώμενα καὶ ταῦτα σχηματίζομεν καὶ εἰκονίζομεν. Ἐπίσης πῶς ἐσχηματίσθη καὶ εἰκονίσθη τὰ Χερουβεῖμ; ἀλλὰ καὶ Θεοῦ σχήματα καὶ εἰκόνας ἡ Γραφή ἔχει.» (P.G. 94 1345 Α).

**Παραποιημένον
ὑπὸ τῶν πέντε κείμενον**

«Μὴ θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τὰ ἀσώματα περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους σχήματα καὶ εἰκόνας κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν,.....
.....
.....
..... ἀλλὰ καὶ Θεοῦ σχήματα ἡ Γραφή ἔχει καὶ ταῦτα εἰκονίζομεν καὶ σχηματίζομεν... [καὶ δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἶδομεν]...».

Τί προκύπτει ἐκ τῶν δύο παραλλήλων κειμένων:

α) Δέν παρέθεσαν τὸ κείμενον τοῦ Ἁγίου ὀλόκληρον καὶ γνήσιον ὡς ἔχει εἰς τὴν πηγὴν, ἀλλὰ τινὰ μὲν ἀποσιώπησαν, τινὰ μετέθεσαν καὶ τινὰ ἀπέσπασαν ἀπὸ ἄλλης θέσειν.

β) Ἡ φράσις: «καὶ ταῦτα σχηματίζομεν καὶ εἰκονίζομεν», ἐφυγε ἀπὸ τῆ θέσεως τῆς καὶ ἐτέθη εἰς ἄλλην θέσειν, ἥλλαξαν δὲ καὶ τὴν σειρὰν τῶν ρημάτων. Ταῦτα δὲ διὰ τὴν συνδέσασαν τὰ ρήματα «σχηματίζομεν» καὶ «εἰκονίζομεν» ὅχι ὅπως τὰ συνδέει ὁ Ἅγιος μὲ τὰ «ἀσώματα» (δηλ. Ἀγγέλους κλπ.), ἀλλὰ μὲ τὰ «σχήματα καὶ εἰκόνας...» τοῦ Θεοῦ, χωρὶς τὴν ἰδιαιτέραν λόγος, ἀφοῦ ὅλα τὰ «σχήματα» καὶ «εἰκόνες» τῆς Π.Δ. περιγράφονται ὑπὸ ὄρους ὅμως, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ ἅγιος εἰς τὴν ἰδίαν ὁμιλίαν του:

«Ἄγγελος δὲ, καὶ ψυχὴ, καὶ δαίμων, εἰ καὶ μὴ σωματικῶς καὶ παχέως, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν, καὶ σχηματίζονται καὶ περιγράφονται. Νοητοὶ γὰρ ὄντες, ἐν νοητοῖς τόποις, νοητῶς παρεῖναι καὶ ἐνεργεῖν πιστεύονται. Εἰκονίζονται μὲν οὖν σωματικῶς, ὡς εἰκόνισεν Μωϋσῆς τὰ Χερουβεῖμ καὶ ὡς ἐωράθησαν τοῖς ἀξίοις, ἀλλ' ἀσώματον καὶ

νοητήν τινά θεωρίαν δηλούσης τῆς σωματικῆς εἰκόνας. Ἡ δὲ θεία φύσις, ἀπερίγραπτος ἐστὶ μόνη καὶ παντελῶς ἀνείδεος καὶ ἀσημάτιστος καὶ ἀκατάληπτος εἰ καὶ ἡ θεία Γραφή τύπους Θεῷ περιτίθησι, τῷ μὲν δοκεῖν, σωματικούς, ὥστε σχήματα ὁρᾶσθαι, καὶ αὐτούς δὲ ἀσωμάτους. Οὐ γάρ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλὰ νοεροῖς ἐωρῶντο τοῖς προφήταις, καὶ οἷς ἀπεκαλύπτοντο· οὐ γάρ πᾶσιν ἐωρῶντο. Ἀπλῶ δὲ λόγῳ εἶπεν, δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων, ὧν οἶδομεν, νοοῦμεν δὲ ταῦτα καθὼς ὠράθη...» (P.G. 94 σελ. 1344 B C).

Ἐν προκειμένῳ οἱ πέντε κατὰ τὸν ἴδιον ὄρον τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ πολλοστήν φοράν, καθαιροῦνται καὶ ἀναθεματίζονται ὡς τολμήσαντες «εἶπεν σκολιῶς καὶ πανούργως, πρὸς τὸ ἀνατρέψαι ἐν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας», (Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 874/374) καὶ «Τοῖς μὴ ὀρθῶς τὰς τῶν Ἁγίων διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνάς ἐκλαμβανόμενοι, καὶ τὰ σαφῶς καὶ ἀριδῆλως ἐν αὐταῖς διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν τε καὶ περιστρέφειν πειρωμένους, ἀνάθεμα τρίς».

Πρέπει εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ ἐπισημάνωμεν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦ «παρερμηνεύειν καὶ περιστρέφειν» ὅλως «πανούργως καὶ σκολιῶς», «τὰ ὑπὸ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα» ἀπαντᾶται καὶ εἰς ὑποσημειώσεις τινὰς ἐν τῷ Πηδάλιῳ τοῦ Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου. Σημειώσεις ὅμως, ὡς αὐταί, ὁπόθεν δήποτε καὶ ἂν προέρχωνται, ἐφ' ὅσον δὲν συνάδουν ἀλλὰ καὶ εὐθέως κηρύσσουν ἀντίθετα πρὸς τὴν Καθολικὴν Ὀρθοδοξίαν ὄχι μόνον ἀπορρίπτονται ὡς «σκολιαὶ καὶ πανούργοι» ἀλλὰ καὶ καταδικάζονται.⁽¹⁾

---

(1) Αἱ ἐν τῷ πηδάλιῳ σημειώσεις δὲν εἶναι «θεόπνευστοι» καὶ ἐπομένως ἀλάνθαστοι, ὅπως τινὲς ἀμαθέστατοι φρονοῦν καὶ ὑποστηρίζουν καὶ δὲν δέχονται καὶ ἀντίρρησην! Θεόπνευστοι εἶναι μόνον οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν τοπικῶν Συνόδων καὶ Ἁγίων Πατέρων, τῶν ὁποίων οἱ Κανόνες ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐπεκυρώθησαν ἀπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Αὐτοὶ οἱ Κανόνες ἀποτελοῦν τὸ Ἱερόν Πηδάλιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ἡ κάθε σημείωσις ἢ καὶ ἐρμηνεῖα ἀκόμη ἐπ' αὐτῶν. Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ Πηδάλιον εἶναι θεόπνευστον ἐν τῷ συνόλω του ὅπως κυκλοφορεῖ διότι, ὡς λέγουν, ἐνεκρίθη δῆθεν ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κων/λεως, εἶναι καὶ αὐτὸς ὅλως ἐσφαλμένος. Ἡ Πατριαρχικὴ Σύνοδος τῆς Κων/λεως, οὐδὲν ἄλλο ἐποίησεν παρά μόνον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τῆς τὴν «καλὴν μαρτυρίαν» περὶ τῶν χειρογράφων τοῦ Νικοδήμου, τὴν ὁποίαν ἐισηγήθησαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος, ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος καὶ Ἁγίος Μακάριος Κορίνθου, καὶ ἐνέκρινε ταῦτα. Ἡ Σύνοδος τῆς Κων/λεως δὲν ἐνέκρινε τὸ ἐκδοθὲν πηδάλιον εἰς τὴν Λειψίαν τὸ 1800, τὴν ὁποίαν ἐκδοσὶν ἐπεμελήθη κάποιος Ἀρχ/της Θεοδώρητος. Εἰς τὸ ἴδιον τὸ πηδάλιον οἱ ἐκδοταὶ εἰς τὸν πρόλογόν τους σημειῶνουν τὰς κάτωθι ἱστορικὰς μαρτυρίας: «Μετ' οὐ πολὺ ἐδόθη πράγματι ἡ «καλὴ μαρτυρία» περὶ τοῦ ΠΗΔΑΛΙΟΥ... γενομένου ἐράνου μεταξὺ τῶν Ἁγιορείτων Πατέρων, ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικοδήμου πρὸς τὸν ἐν Λειψίᾳ φίλον του Θεοδώρητον, τὸν καὶ ἐπιστατήσαντα τῆς ἐκδόσεως.

Ἄλλ' ὅμως ἄλλα φρονῶν ὁ Θεοδώρητος, διάφορα τῶν τοῦ Νικοδήμου, προσέθεσε τινὰς ἀντορθοδόξους ὑποσημειώσεις, νοθεύσας οὕτω τὸ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὀρθόδοξον ἔργον τοῦ Ἁγίου Πατρός, ὅστις ἐλυπήθη τόσο, ὥστε εἶπεν ὅτι «εἶχεν κάλλιον νὰ τὸν ἐκτόπα κανεὶς πολλακίς εἰς τὴν καρδίαν μὲ τὸ μαχαίρι, παρά νὰ προσθήσῃ ἢ νὰ ἀφαιρέσῃ εἰς τὸ βιβλίον». Διὸ καὶ ἠναγκάσθη ὁ Πατριάρχης Νέοφυτος νὰ ἀπολύσῃ γράμμα, ἐν ᾧ ἀναφέρων καὶ καθορίζων τὰς προσθήκας καταδικάζει ταύτας καὶ συνιστᾷ πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ ὀρθόδοξον λαόν νὰ καλύψῃ διὰ χρώματος τὰς ἐπισημαινομένας κακοδοξίας». Δὲν ἔχομεν τὴν σειράν

Δέν ἔχομεν «συμβολικήν» ἀποκάλυψιν εἰς τήν Κ.Δ.

Ἐπίσης εἰς αὐτόν τόν ψευδοδόν οἱ πέντε «Ἀναθεματίζουσι» τοὺς «μὴ δεχομένους τὴν συμβολικὴν καὶ σχηματικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅποια ἔγινε εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκην, διότι ὅπως φλουροῦν, «ἡ συμβολικὴ εἰκόνισις τοῦ Θεοῦ, εἶναι μετοχὴ καὶ γνώση τῆς θείας οὐσίας ἔστω καὶ μέσω συμβόλων, ἢ ὅτι ἡ εἰκόνισις τῶν προφητικῶν ὁράσεων εἶναι καινοτομία καὶ ἐπιφέρει ἀνάθεμα ἢ ὅτι τὸ θεμέλιον ἐπάνω στό ὅποιο στηρίζεται ὀλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ» καὶ ἄλλας πλάνας, αἰρέσεις καὶ παράλογα πιστεύοντες καὶ μὴ δεχομένους τὴν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ εἰκόνισιν τοῦ Ἀοράτου μεταφυσικοῦ καὶ Πνευματικοῦ κόσμου». (Αὐτόφι σελ. 15).

Ἐσφαλμένη καὶ ἀπαράδεκτος ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως εἶναι καὶ ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις τῶν πέντε: «Μὴ δεχομένους τὴν συμβολικὴν καὶ σχηματικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ ἢ ὅποια ἔγινε εἰς τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην». Δυστυχῶς καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν των προκύπτει ὅτι κηρύσσουν αἵρεσιν διότι κηρύσσουν ὅτι καὶ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἔχομεν συμβολικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ! Δηλαδή ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ πράγματι Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι «Τύπος» καὶ «Σύμβολον»! Δηλαδή δέν ἔχομεν ἐν τῷ Χριστῷ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ! Δηλαδή πλανώμεθα! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Δέν εἶναι συμβολικὴ οὔτε τυπικὴ, οὔτε σχηματικὴ ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην. Ὅλοι οἱ τύποι, τὰ σύμβολα καὶ τὰ σχήματα τῆς Π.Δ., τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τοὺς Ἀγγέλους, τὰς ψυχὰς, τὰ Δαιμόνια κλπ. παραμένουν σύμβολα, τύποι καὶ σχήματα ἀνάλογα πρὸς τὴν ἰδικὴν μας ἀδυναμία. Ὅμως ὁ Θεός, ὅστις εἰς τὴν Π.Δ. λέγει: «Ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα, καὶ ἐν χερσὶ προφητῶν ὁμοιώθην» καὶ παρατηρεῖ Θεοδώρητος Κύρου: «Ὁμοιώθην εἶπεν οὐκ ὤφθην ὡς γὰρ βούλεται,

τῶν ἐκδόσεων τοῦ Πηδαλίου (Λειψίας 1800 Ἀθῆναι 1841, Ζάκυνθος 1864, Ἀθῆναι 1908, 1957, 1970) οὔτε τὸ Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου διὰ νὰ ἔχομεν περαιτέρω γνώμην. Δυστυχῶς ὅμως «αἱ κακόδοξοι προσθήκαι» ἢ δέν ἐπεσημάνθησαν ὅλα ἢ ἐπισημανθεῖσαι δέν ἐξηλειφθησαν, καὶ συνεχίζουσι ἔκτοτε νὰ μολύνουσι τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, διότι λέγει ὁ κάθε ἀμαθῆς, «τὸ λέγει τὸ Πηδάλιον», ἐνῶ ἀννοεῖ τί εἶναι καὶ τὴ σημαίνει Πηδάλιον. Πηδάλιον, ἐπαναλαμβάνομεν, δέν εἶναι κάθε ὑποσημείωσις ἢ ὅποια παρατεθεῖ εἰς τὴν ἐκδοσιν τοῦ 1800 καὶ εἰς ὅσας ἠκολούθησαν, ἀλλὰ μόνον οἱ Θεόπνευστοι Θεοὶ καὶ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Οἰκουμένων Συνόδων καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπικυρωθέντων.

Μιά ἀκόμη σχετικὴ μαρτυρία περὶ τοῦ «Πηδαλίου», κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὰς ὑποσημειώσεις του ὑπάρχουν πολλαὶ κακοδοξίαι. Πρόκειται περὶ τῆς μαρτυρίας τὴν ὁποίαν διετύπωσε, πρὶν 100 καὶ πλέον ἔτη, ὁ π. Παχώμιος, Πνευματικὸς Πατὴρ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος ἀντιδιαστέλλει πρὸς χάριν τῶν ἀπλῶν, ὅτι ἄλλο εἶναι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἄλλο αἱ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι εἰς καμμίαν περιπτώσιν δέν ἀποτελοῦν πηδάλιον. «Ἔσεἰς ἀδελφοὶ ὅπου λέγετε ταῦτα, δέν γνωρίζετε ἀκόμη ποῖον εἶναι τὸ πηδάλιον καὶ διὰ τοῦτο ἔχετε δίκαιον... Εἰ δὲ καὶ θέλετε νὰ μοῦ φέρετε μαρτυρίας ἀπὸ τὰς ἐπισημειώσεις τοῦ πατρὸς Νικοδήμου, ἄλλος ὁ λόγος: πρέπει λοιπὸν νὰ μοῦ εἰπῆτε ἔστι ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, δίδει γνώμην καὶ νὰ μὴ λέγετε τὸ Πηδάλιον καὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἐπειδὴ καὶ ἄλλος ὁ Νικόδημος καὶ ἄλλο τὸ Πηδάλιον... Ἀλλὰ μερικοὶ ἀμαθεῖς ἱερεῖς μας, νομίζουν τοῦ Νικοδήμου τὰς ἐπισημειώσεις πῶς εἶναι πηδάλιον... ἄλλοι οἱ Κανόνες φίλοι μοι τοῦ Πηδαλίου, καὶ ἄλλη ἡ ἐξήγησις καὶ ἐπισημείωσις τοῦ Νικοδήμου». (Παχώμιος † 1905 «Υπεράσπισις τῆς Ἀληθείας» Ἐκδοσις Ἀστέρος 1966 σ. 125-6).

σχηματίζειν τὰς ὄψεις» (P.G. Τόμος 81, σελ. 1421 C), εἰς τὴν Κ.Δ. οὔτε συμβολικῶς, οὔτε τυπικῶς, οὔτε σχηματικῶς «ὠμοιώθη», ὁ Θεὸς Λόγος, ἀλλὰ ἀπεκαλύφθη, ἐνανθρωπήσας πραγματικά, «ὁ εἰς τῆς Τριάδος». (Ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὄρα ἐμπροσθεν σελ. 50). Ἐάν ὅμως ἰσχυρισθοῦν ὅτι γράφουν περὶ τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «ἐν εἶδει περιστερᾶς», ἢ τὴν φωνὴν (ἐνέργειαν) τοῦ Πατρὸς, ἢ ὁποῖα ἠκούσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ταῦτα δὲν δίδουν τὸ δικαίωμα εἰς οὐδένα νὰ εἶπῃ ὅτι εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἔχομεν «*Συμβολικὴν καὶ σχηματικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ*» καὶ ἐπομένως ὁποῖος δὲν δέχεται τοῦτο, ὅπως λέγουν οἱ πέντε, νὰ ἔχῃ τὸ «Ἀνάθεμα (τρίς)».

Ἐάν κατὰ τὸ βλάσφημον φρόνημα τῶν πέντε ὁ Χριστὸς «*συμβολικῶς*» καὶ «*σχηματικῶς*» ἀπεκαλύφθη εἰς τὴν Κ.Δ., τότε δι' αὐτοὺς δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμη σωτηρία ἀλλὰ καὶ τελοῦσιν εἰσέτι «*ὑπὸ τὴν τοῦ νόμου Κατάραν*», τὸν τύπον καὶ τὴν σκιάν τοῦ Νόμου. Μῆπως οὕτω ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτοὶ φρονοῦσι τὰ τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι περιμένουν τὴν παρουσίαν τοῦ ψευδομεσσίου, ἦτοι τοῦ Ἀντιχρίστου; Οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι δαιμονίζονται ὅταν τοὺς λέγῃς ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τὴν Π.Δ. εἶναι ὁ Λόγος, ὁ Ὅποιος τῇ ἀληθείᾳ ἐνηνθρώπησεν, καὶ ὅτι ὁλος ὁ νόμος καὶ αἱ προφητεῖαι ἐπληρώθησαν ἐν τῷ Χριστῷ. Τί σύμπτωσις ὅμως νὰ ἐνοχλοῦνται καὶ οἱ πέντε καὶ ὁ μηχανισμὸς των ὁλόκληρος, διὰ τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς αἰτίαν;

Ζ'

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»

(Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 16)

Μέ τὸν ἑβδομον ψευδοόρον των ἀναφωνοῦν «Ἀνάθεμα (τρίς)» «*Εἰς τοὺς μὴ δεχομένους, νὰ εἰκονίζεται ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀντιθέτως πρὸς τὸν Εὐαγγ. Λουκᾶν ὅστις ἐξιστορεῖ, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὐρίσκοντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, «σὺν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ» (Πράξ. Α14) καὶ εἰς τοὺς ἐπιμένοντας νὰ εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις οὐχὶ μόνον δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶχε εἰσέτι βαπτισθῆ καὶ ἦτο διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, καὶ κατασκευάζοντας ἰδικὰ των αἰρετικὰ φρονήματα καὶ θεωρίας, πρὸς ὑποστήριξιν καὶ ἐδραΐωσιν τῆς πλάνης των».*

Καὶ μέ αὐτὸν τὸν ψευδοόρον τους, οἱ πέντε, δὲν ἀναθεματίζουν μόνον ὅλας τὰς Ἱεράς Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, αἱ ὁποῖαι δὲν περιλαμβάνουν τὸ πρόσωπον τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἢ περιλαμβάνουν καὶ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀλλὰ κηρύσσουν ἐν ταυτῷ ὅτι «ἐπλανήθη» ἡ Ἐκκλησία, ἢ ὁποῖα ἐδέχθη καὶ υἱοθέτησεν ὡς Ὁρθοδόξους αὐτάς τὰς Ἱεράς Εἰκόνας! Ἀνέμενε δὲ τοὺς πέντε βλασφήμους καὶ ἀλλοτρίους τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ τὴν διορθώσουν μετὰ ἀπὸ 2000 ἔτη!

Λέγουν λοιπὸν ὅτι εἶναι αἰρετικαὶ αἱ εἰκόνες τῆς Πεντηκοστῆς, ἂν εἰς αὐτάς εἰκονίζεται καὶ ὁ Ἁγ. Παῦλος ἢ ἂν δὲν ἔχουν μετὰ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ ἐπικαλοῦνται τὸ χωρίον τῶν

πράξεων (Α' 14) τὸ ὁποῖον λέγει «ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην (σ.σ. τῆς πεντηκοστῆς) εὕρισκοντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, «σύν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ». Τὸ χωρίον ὅμως αὐτὸ δέν ἀναφέρεται εἰς «τὴν ἡμέραν ἐκείνην» τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπως ἀνακριβῶς γράφουν εἰς τὸν ψευδοόρον τους οἱ πέντε, ἀλλὰ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Ἰδοὺ τί γράφει ὁ θεῖος Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς εἰς τὸ Α12-14: «Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλυομένου Ἐλαιῶνες, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλήμ, Σαββάτου ἔχον ὁδὸν· καὶ ὅτε εἰσηλθὸν ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶον οὐ ἦσαν καταμένοντες ὅτε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτῆς καὶ Ἰουδᾶς Ἰακώβου· οὗτοι πάντες ἦσαν προσκατεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει σύν γυναιξὶ καὶ Μαρίᾳ τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ σύν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ» (Πράξ. Α12-14). Τὸ ἀνωτέρω χωρίον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὅτε ἐπέστρεψαν ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου παρηκολούθησαν τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καὶ ὄχι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία συνέβη 10 ἡμέρας ἀργότερον. Ἰδοὺ διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς τί λέγει ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς: «Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό· καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὐ ἦσαν καθήμενοι καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου...» (Πράξ. Β 1- 4). Αὐτὸ τὸ χωρίον ἀναφέρεται εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ὄχι τὸ Α14 τὸ ὁποῖον ἐπικαλοῦνται οἱ πέντε, εἰς τὸν ὡς ἄνω ὄρον τους.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἦτο παροῦσα καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος, ὅπερ οὐδεὶς ἔχει λόγους νὰ τὸ ἀρνηθῆ, μήπως, κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν, ἐβαπτίσθη καὶ ἡ κυρία Θεοτόκος ἢ ἔλαβεν καὶ Αὐτῇ τὸ Ἀποστολικὸν Χάρισμα, ὅπως οἱ μαθηταὶ καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου; Μήπως «γλώσσα ὡσεὶ πυρός ἐκάθησε» καὶ ἐπὶ τῆς Παναγίας Κεφαλῆς τῆς Κυρίας Θεοτόκου; Ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶχεν δεχθεῖ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅλον τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, τὸν Θεὸν Λόγον, ὁ ὁποῖος ἐσαρκώθη ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἠξιώθη νὰ γίνῃ Θεοτόκος, ἀλλὰ Ἀπόστολος δέν προώρισται νὰ γίνῃ. Αὐτῇ, ἐνῶ ἠξιώθη νὰ γίνῃ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ οὕτω, διὰ τῆς ἀσπόρου συλλήψεως, καὶ τοῦ ἀδιαφθόρου τόκου, ἔλαβεν μέρος εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, κατέστη Θεοτόκος καὶ Παναγία, ἀνωτέρα τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξότερα τῶν Σεραφεείμ, ὅμως Ἀπόστολος δέν ἐγένεν, ὅπως ἐγέναν οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου. Αὐτοί, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ⁽¹⁾ ἐδέχθησαν τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος «ἐν πυρίναις γλώσσαις», κατεστάθησαν Ἀπόστολοι καὶ ἠξιώθησαν νὰ γίνουσι Οἰκονόμοι τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν θεῖαν Οἰκονομίαν ὄντες εἰς τύπον

(1) Πέραν τοῦ Καινοδιαθηκικοῦ βαπτίσματος δι' ὕδατος καὶ πνεύματος.

καί τόπον Χριστοῦ. Ὁ πράγματι ἀπὼν κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς Ἄπ. Παῦλος, ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀργότερον, ἐδέχθη ὁμως τὴν ἰδίαν χάριν τοῦ ἰδίου Ἁγίου Πνεύματος καί ἔζησεν ὁμοίαν ἄλλην Πεντηκοστήν, διό ἡ Ἐκκλησία τὸν συγκατε-
ρίθμησεν μετὰ τῶν Δώδεκα καί τὸν εἰκονίζει ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὴν Πεντηκοστήν ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων καί εἰς τὴν πρώτην θέσιν ἀπέναντι τοῦ Ἄπ. Πέτρου. Μήπως οἱ πέντε δὲν θεωροῦν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ἰσάξιον τῶν δώδεκα καί αὐτοῦ τοῦ πρωτοκορυφαίου Ἄπ. Πέτρου; Μήπως ἀπηχοῦν τὴν ἀποψιν ἢ ὅτι δὲν εἶναι ἰσάξια καί ἐνιαία καί ἡ «Πεντηκοστή» ἢ ὁποία ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸν Ἄπ. Παῦλον; Μήπως ἀποτελεῖ, διὰ τοὺς πέντε, ὄρον Ὁρθοδοξίας ἢ εἰκόνισις τῆς Κυρίας Θεοτόκου μετὰ τῶν Δώδεκα; Μήπως τὴν θεωροῦν Ἀπόστολον, μήπως Ἐπίσκοπον, ἢ τό «τέταρτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος»; Μήπως ὑπάρχει ὑπολανθάνουσα ἢ Δυτικὴ Μαριολατρεία; Ἡ μήπως ὑπάρχει ἀπλῶς παντελής σκοτισμός λόγω τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείψεως των; Ὅτι καί ἂν συμβαίη εἶναι σοβαρόν δι' αὐτοὺς. **Ἀπὸ δογματικῆς ἀπόψεως δὲν ἀποτελεῖ ὄρον ὀρθοδοξίας ἢ εἰκόνισις τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς τὴν Πεντηκοστήν, ἀλλ' ἀπλὴν ἱστορικὴν εἰκόνισιν.**

Ἡ Πεντηκοστή ὁμως δὲν εἶναι ἓνα ἀπλοῦν ἱστορικόν γεγονός. Εἶναι ἓνα μυστήριον πραγματικόν συνεχές καί διαχρονικόν. Ἡ ἴδια Χάρις τῆς Πεντηκοστῆς ἐπενήργησεν τότε εἰς τοὺς Ἄγ. Ἀποστόλους, ἢ ἴδια καί ὅταν Ἐκεῖνοι εἰς τὴν συνέχεια ἐχειροτόνουν τοὺς Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους καί ἀνεδεικνυον Διαδόχους των καί Οἰκονόμους τῆς Ἰδίας Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καί ἐκεῖνοι πάλιν ὅτε ἐχειροτόνουν τοὺς Διαδόχους των καί μέχρι τῶν σημερινῶν Διαδόχων Ἐκειῶν, δηλαδὴ τῶν συγχρόνων γνησίων Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων, ἐγένετο καί γίνεται ἡ αὐτὴ ἐπὶ μέρος Πεντηκοστή. Ἀλλὰ καί γενικῶς ἡ ἴδια ἢ Ἐκκλησία εἶναι μία συνεχῆς, ἀδιάκοπος καί ζῶσα Πεντηκοστή. Αὐτῆς τῆς Πεντηκοστῆς δὲν συμμετέχουν οἱ πέντε μετὰ τὰ αἰρετικά τους φρονήματα καί τό σχίσμα.

Ἀναθεματίζουν λοιπὸν Ἁγίας καί Ἱεράς Εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἢ μακραίων παράδοσις (2000 ἐτῶν) τῆς Ἐκκλησίας ἐβίωσεν καί ἐδέχθη ὡς ἀπολύτως Ὁρθοδόξους. Ἀφοῦ ἀνεθεμάτισαν τὰς ἀναριθμήτους ἁγίας Εἰκόνας τῆς Πεντηκοστῆς, αἱ ὁποῖαι φέρουν καί τὸν Ἄπ. Παῦλον ἢ παραλείπουν τὴν Κυρία Θεοτόκον, εὐνόητον εἶναι ὅτι ἀπομακρύνουν ἢ καί καταστρέφουν τὰς τοιαύτας εἰκόνας, ὡς δῆθεν «αἰρετικός». Αὐτὸ ὁμως εἶναι καθαρὰ καί πραγματικὴ ἀναβίωσις τῆς Εἰκονομαχίας. **Παρεχώρησεν ὁ Θεός νά πέσουν εἰς τὴν ἰδίαν αἴρεσιν, τὴν ὁποίαν κακοήθως συνέπλασαν καί ἐπροπαγάνδισαν καί μέ τὴν ὁποίαν ἠθέλησαν νά συκοφαντήσουν καί νά δολοφονήσουν Γνησίους Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Θεολόγους καί Χριστιανούς καί νά προκαλέσουν σχίσμα, διὰ νά πλήξουν τὴν Ἐκκλησία πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Μασωνισμοῦ, Παπισμοῦ, Σιωνισμοῦ.**

Η
ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΓΛΟΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 16)

Καί πάλιν λέγουν «'Ανάθεμα (τρῖς)», «*Εἰς τούς φρονούντας καί ἐπιμένοντας ὅτι εἰς τήν Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά εἰκονίζονται μαῖες καί λουτρόν, ...καθότι ταῦτα πάντα εἶναι δογματικῶς ἀπαράδεκτα καί αἰρετικά, ὡς προσβάλλοντα τά δόγματα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, (σ.σ. ἐδῶ ἀπηχεῖται μονοφυσιτισμός καί προηγουμένως δοκητισμός) καί περί τοῦ ἀειπαρθένου τῆς Θεοτόκου καί ὡς προερχόμενα ἀπό τά ἀπόκρυφα, νόθα καί ψευδεπίγραφα εὐαγγέλια, τά ὁποῖα ἔχουν καταδικασθῆ καί ἀναθεματισθῆ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας μέσω τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Ἄνάθεμα (τρῖς)».*

Σύμφωνα πάλιν μέ τόν ἀνωτέρω ψευδοόρον, κάθε εἰκὼν τῆς Γεννήσεως, εἰς τήν ὁποῖαν εἰκονίζεται λουτρόν καί μαῖα, εἶναι αἰρετική κατὰ τούς πέντε, διό τήν ἔχουν «ἀναθεματίσει» καθὼς καί ὄσους δέχονται αὐτάς τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας αὐτοὶ τὰς ἀπομακρύνουν καί τὰς καταστρέφουν, διότι, κατ' αὐτούς, «προσβάλλουν τό δόγμα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ», ἐνῶ ἀγνοοῦν ἢ ἀποσιωποῦν ὅτι ἡ ἴδια ὡς ἄνω διατύπωσις των κηρύσσει μονοφυσιτισμόν καί δοκητισμόν, διότι ὁ Χριστός δέν ἦτο μόνον Θεός ἀλλά καί ἄνθρωπος, ὅπερ κηρύσσεται καί διὰ τῆς ἐν λόγῳ εἰκονίσεως. Ἐκατομμύρια τοιχογραφίαι καί φορηταί εἰκόνες «ἀναθεματίσθησαν (τρῖς)», ἀλλά καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ συνόλῳ τους ἐδέχθησαν αὐτάς τὰς ἱεράς εἰκόνας, καί αὐτή ἡ Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία «ἀναθεματίσθη» ἀπό τούς πέντε σχισματοαἰρετικούς! Αὐτά εἶναι τὰ κατορθώματα τοῦ διαβόλου, ὅταν κανεῖς παραδοθῆ εἰς αὐτόν! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐφθασαν εἰς αὐτό τό ἀξιοθρήνητον κατάντημα, ὄχι τόσο ἀπό τήν ἀγραμματοσύνη τους, ὄχι ἀπό τήν ἀμάθειά τους, ἀλλά διότι ἠθέλησαν νά πολεμήσουν καί νά διώξουν τήν Ἐκκλησίαν! Διό ἐγκατελείφθησαν ἀπό τόν Θεόν καί σκοτισθέντες ἀπό βάραθρον εἰς βάραθρον πίπτουν.

Εἰς τὰς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως, ἀπ' ἀρχῆς ἀπαντῶνται καί λουτρά καί αἱ μαῖαι, ὄχι διότι ἠμφισβητήθη ποτέ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀλόχευτος τόκος τῆς Θεοτόκου ἢ ἡ Θεότης τοῦ Χριστοῦ, ὅπως παραπλανητικῶς πλὴν ὄλως ἀνοήτως οὔτοι ἰσχυρίζονται,⁽¹⁾ ἀλλά καταφανέστατα διὰ νά ὁμολογηθῆ καί διὰ τῆς εἰκόνας αὐτῆς ὅτι ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Παρθένου Χριστός εἶναι ὁ πράγματι σαρκωθείς Θεός Λόγος, δηλαδή διὰ νά δοθῆ ὀρθόδοξος ἀπάντησις εἰς τήν αἵρεσιν τοῦ Δοκητισμοῦ. Ὁ Δοκητισμός ὡς αἵρεσις ἐνεφανίσθη ἤδη ἀπὸ τόν πρῶτον χριστιανικόν αἰῶνα καί ἐδέχετο ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶχεν πραγματικόν σῶμα ἀλλά φαινομενικόν, κατὰ δόκησιν, καί ἐπομένως δέν ἐσαρκώθη πραγματικά ἐκ τῆς Παρθένου

(1) Δέν εἶναι οἱ πρῶτοι, αὐτῶν προηγήθησαν ἄλλοι εἰς τό παρελθόν ὁμοίως πεπλανημένοι, οἱ ὁποῖοι ἐσοβατίζαν τὰς τοιχογραφίας κλπ.

καί δέν ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου πραγματικός Θεάνθρωπος! Ἀπλῶς ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, ἐνῶ δέν ἦτο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ο θεολόγος καί Εὐαγγελιστής γράφει περὶ τῶν αἱρετικῶν δοκητῶν: «Πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τόν κόσμον μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστόν ἐρχόμενον ἐν σαρκί» (Β' Ἰωάνν. 7) καί ἄλλοῦ χαρακτηρίζει τοὺς «Δοκητάς» ὡς «πνεῦμα τοῦ Ἀντιχριστοῦ» (Α' Ἰωάνν. 8 3). Ὁ Δοκητισμός δέν ἐξέλειπεν ἀλλὰ συνεχίζεται καί κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας ὡς μονοφυσιτισμός καί συνδέεται καί μέ ἄλλας αἱρέσεις. Ἡ παρουσία τοῦ λουτροῦ καί τῆς γυναικός περιποιουμένης τόν Κύριον, ὡς θρέφους, ἐσημειώθησαν διὰ νά τονίζουσι ὅτι ὁ Θεός Λόγος ἐνηνθρώπησεν πραγματικά καί οὐχί κατὰ δόκησιν. Δέν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μέ τήν ἄσπορον σύλληψιν καί τόν ἀδιάφθορον καί ἀλόχευτον τόκον.

Τί εἶναι ὅμως καί τό δόγμα τοῦ ἀλοχεύτου τόκου; Ὁ ἀλόχευτος καί ἀδιάφθορος τόκος τῆς Παρθένου καί Θεοτόκου, στηρίζεται εἰς τήν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἄσπορον σύλληψιν. Αὐτό τό γεγονός τῆς ἀδιαφθόρου καί χωρὶς πόνους καί αἵμα (-ἀλόχευτος τόκος) γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἐνεθάρρυνε καί ἐνίσχυε τήν αἵρεσιν τοῦ Δοκητισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκήρυσσε ὅτι ὁ Κύριος μόνον κατὰ φαντασίαν ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος ἐνῶ δέν ἦτο. Διὰ νά τονισθῇ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός, ναί μέν συνελήφθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἀσπόρως καί ἐγεννήθη ἀδιαφθόρως καί ἀλοχεύτως, ἀλλά ἦτο καί πραγματικός ἄνθρωπος μέ ὅλα τά ἀδιάβλητα πάθη καί τάς φυσικάς ἀνάγκας τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, (δηλαδή ὠμοιώθη ἡμῖν κατὰ πάντα ὅπως λέγει ὁ Ἅπ. Παῦλος), διὰ τοῦτο τό θεῖον θρέφος ἐμφανίζεται, ὡς ὅλα τά θρέφη, νά δέχεται περιποιήσεις σωματικάς ὡς «Υἱός Ἀνθρώπου» καί ὄχι ὡς νεόσοφοι τινές ἀποδίδουν περιποιήσεις εἰς λοχείαν. Αὐτά εἶναι ἐπινοήματα τῶν ἀμαθῶν καί γνωσιομάχων συγχρόνων αἱρετικῶν.

Ἡ ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία εἶχεν ὑπ' ὄψιν τῆς αὐτῆς τῆς ἱεράς Εἰκόνας μέ τό λουτρόν καί μαῖας, δέν τῆς κατέκρινεν, ἀλλά κατέκρινε καί κατεδίκασεν τήν πλάνην - αἵρεσιν πολλῶν Χριστιανῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσυνήθιζον τήν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων νά κάμουν ἐκδηλώσεις διὰ τήν Θεοτόκον, ὁμοίας, μέ ἐκεῖνας, τῆς ὁποίας ἔκαμον διὰ ὅλας τῆς γυναῖκας, τά λεγόμενα «Ἐπιλόχια». Τούτη ἡ συνήθεια ἀπετέλει ἀτιμίαν καί βλασφημίαν διὰ τήν κυρίαν Θεοτόκον, ἡ ὁποία ἐγέννησεν τόν Θεάνθρωπον πλὴν ἀδιαφθόρως καί ἀλοχεύτως. Διό ὅπως ὁμολογοῦμεν τή σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔτσι καί τήν Γέννησιν ὁμολογοῦμεν ἀδιάφθορον καί ἄνευ λοχείας, δηλαδή πόνων καί αἱμάτων, τονίζει ἡ ΣΤ' Οἰκουμ. Σύνοδος καί ἀναθεματίζει ὅποιον θά συνεχίσῃ τά λεγόμενα «ἐπιλόχια» τῆς Θεοτόκου, ἐνῶ ἂν εἶναι κληρικός, διατάσσει νά καθαιρῆται. Δέν εἶπεν ἡ ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἀνάθεμα εἰς τῆς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως πού εἰκονίζονται λουτρόν καί μαῖαι, οὔτε ἀνάθεμα σ' αὐτούς πού δέχονται αὐτάς τῆς εἰκόνας, διότι αὐτάς τῆς

εικόνας είχεν καί ἡ ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδος καί ἡ Ζ' Οἰκουμενική καί ἤλθαν τώρα οἱ πέντε ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΑΡΧΑΙ νά τάς «ἀναθεματίσουν»!!!

Μή εἶπη κανεῖς ὅτι δέν ὑπῆρχον αἱ Ἱεραὶ αὐταὶ εἰκόνες, ὅτε συνεκροτήθη ἡ ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδος, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ὑπῆρχον, ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφέρει αὐτὰς τὰς εἰκόνας ὡς δεδομένας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν περίφημον «Ἀποδεικτικόν λόγον τοῦ περὶ τῶν Ἁγίων καὶ σεπτῶν εἰκόνων» τοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρει καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τὴν ὁποῖαν παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὴν περιγράφει ὡς ἐξῆς: *«Οὕτως γὰρ παρελάβομεν αὐτὴν (σ.σ. τὴν Ἐκκλησίαν) ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων κεκοσμημένην... τὴν γέννησιν, τὸ σπήλαιον, τὴν φάτιν, τὴν μαῖαν καὶ τὰ σπάργανα τὸν ἀστέρα, καὶ τοὺς μάγους, καὶ τὰ ἐξῆς...»* (P.G. Τόμος 95, σελ. 313 D). Ἐπισημαίνομεν καὶ τονίζομεν ὅτι τὰ σπάργανα καὶ αἱ μαῖαι ἢ τὸ λουτρόν⁽¹⁾ δέν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν ἀδιάφθορον καὶ ἀλόχευτον τόκον, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Θεανθρώπου.

Θ'

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»

(Κ.Ε.Ο. σελ. 16)

Μέ τὸν ἔνατον ψευδοόρον των λέγουν «Ἀνάθεμα (τρῖς)» *«Εἰς τοὺς φρονούντας... ὅτι ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς Ἁγίας Του Θεανδρικήσ μορφῆσ δέν χωρίζει τὴν σάρκα Του τῆσ Θεότητος» καὶ καταπατοῦντας οὕτω τὸν ὄρον τῆσ Ἁγίας Ζ' Οἴκουμ. Συνόδου ἢ ὁποῖα ἀποφαίνεται: «Ἀνωτέρα περιγραφῆσ ἐστί, καθὼς εἶπομεν ἡ Θεία φύσις ἢ δὲ ἀνθρωπίνη περιγεγραμμένη καὶ οὐδεῖς τῶν εὐ φρονούντων περιγραπτὴν λέγων τὴν ἀνθρωπίαν φύσιν, ταύτη συμπεριγράφει τὴν ἀπερίγραπτον οὐσαν».*

Τί λέγουν καὶ τί «ἀναθεματίζουν» πάλιν μὲ αὐτὸν τὸν ψευδοόρον; Πρῶτον κηρύσσουν Χριστολογικὴν αἵρεσιν! Κηρύσσουν ὅτι μὲ τὸ νά εἰκονίζεται ὁ Χριστός (κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν), χωρίζεται ἢ σάρκα (ἢ περιγεγραμμένη ἀνθρωπίνη φύσις) ἀπὸ τὴν Θεότητα, ὅπερ αἰρετικώτατον, διότι ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ, καίτοι ἡ θεία φύσις Αὐτοῦ δέν συμπεριγράφεται μετὰ τῆσ περιγεγραμμένησ ἀνθρωπίνης, ὅμως δέν νοεῖται καὶ κεχωρισμένη. Ὁ ὄρος τῆσ Ζ' Οἰκουμενικήσ τὸν ὁποῖον παραθέτουν, δέν λέγει ὅτι μὲ τὸ νά μὴν συμπεριγράφεται ἢ θεία φύσις χωρίζεται αὕτη τῆσ ἀνθρωπίνης, ὅπως φρονοῦν

---

(1) Μὴν ἐπικαλοσθῆ κανεῖς τὴν προσωπικὴν ἀποσι τοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, διότι ἡ γνώμη τοῦ πολυγραφωτάτου μοναχοῦ, ἂν βέβαια εἶναι ἰδικὴ του, ὅταν ἐρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἀφοῦ οὐδεῖς τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι ἀλάθητος, πολλῶ μᾶλλον ὁ Ἀγιορείτης Νικόδημος. Δέν θά θέσωμεν τὸν Νικόδημον, πάνω ἀπὸ τὸν Ἁγ. Δαμασκηνό καὶ πάνω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ΣΤ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ὅχι τοιοῦτου εἶδους βλασφημία. Πέραν ὅμως αὐτῶν, ποῖος δύναται νά βεβαιώσῃ ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐσφαλμένα σημειώσεις εἶναι τοῦ πολυγραφωτάτου Νικοδήμου καὶ ὄχι κάποιου ξένου δακτύλου; Τὸ θέμα χρήζει, ἐπαναλαμβάνομεν, συστηματικῆσ καὶ βαθείας ἐρεύνης. Ἡ πρώτη προσωπικὴ μας γνώμη εἶναι ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ σημειώσεις ἴσως δέν ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν ἱερόν Νικόδημον. Εἰς τὰ πολυπληθῆ συγγράμματά του πληροφοροῦμεθα, ὅτι δέν ἀπαντῶνται τοιαῦτα ἢ παραπλήσια ἀπόψεις.

καί κηρύσσουν καί καταλύουν τήν Ὑποστατικὴν ἔνωσιν τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων.

Τί λέγει πρῶτον ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Εἰς τὴν Γ' Πράξιν τῆς (Σελ. 766 τῶν πρακτικῶν ἔκδοσις Ἁγίου Ὅρους) ἀποφαίνεται: «...σὺν τούτοις δέ καί τὰς ἀγίας καί σεπτὰς εἰκόνας προσκυνοῦντες περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μορφὴν δούλου λαβόντος. Οὐ ἡ εἰκὼν καί τό ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος τῆς ἀδιασπάστως ἐνωθείσης τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ σαρκί φέρει τόν χαρακτήρα: ἀόρατος γάρ καί ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις, καί ἀσχημάτιστος. Θεόν γάρ οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· αὐτός ὁ μονογενὴς ἐξηγήσατο· ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουροῦντες τὴν εἰκόνα προσκυνοῦμεν... προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τὴν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀόρατου αὐτοῦ θεότητος; ἅπαγε· ἀλλ' ἠνωμένου ταύτῃ ἐξ ἄκρας συλλήψεως...» (Πράξις Γ' σελ. 766).

Εἶναι ρητὴ καί σαφὴς ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμ. Σύνοδος: α) Ἡ εἰκὼν τό ἐκτύπωμα τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τῆς θεότητος ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὁποίαν προσέλαβεν ἐξ ἄκρας συλλήψεως ἀδιασπάστως ἡ Θεότης. β) Προσκυνοῦμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ὡς εἰκονίζουσα τὴν ΜΙΑΝ Ὑπόστασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τί λέγει ὁμως καί ὁ ὀσιώτατος Χρυσόστομος κατὰ τοῦ ὁποίου φέρονται μέ αὐτόν τόν ψευδοὐρον τους; Ἴδου: «Ἡ γνώμη ἐξ ἄλλου τῆς 7ης Οἰκουμ. Συνόδου εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία καίτοι εἰκονίζει διὰ τῆς τέχνης τόν Κύριον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ του μορφῇ, ὁμως διὰ τῆς ἀπεικόνισεως δέν χωρίζει αὐτὴ τὴν σάρκα Του τῆς Θεότητος, ἥτις εἶναι ἐν αὐτῷ ἐνωμένη καί ὁμόθεος καί ὁμότιμος» (Περί εἰκονογραφίας, σελ. 8 τέλος καί 9).

Οὐδέν τό μεμπτόν εἰς τὴν ἀνωτέρω διατύπωσιν, ἀλλὰ σύμφωνος ἀπολύτως ἡ διατύπωσις καί τό νόημά της τό θεολογικόν πρὸς τόν ὄρον τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι περιγραφή τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί δέν συμπεριγράφει τὴν ἀόρατον θεϊαν φύσιν, ὁμως δέν καταλύει τό δόγμα τῆς Ὑποστατικῆς Ἐνώσεως. Θεώμενος καί προσκυνῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ δέν ἀσπάζομαι καί δέν τιμῶ ψιλόν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν ὁραθεῖσαν Θεανδρικήν μορφὴν, τὴν Μίαν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Δηλαδή κατὰ τούς πέντε, εἰκονίζοντες τόν Χριστόν, εἰκονίζομεν φυσικόν «ψιλόν» ἄνθρωπον; Ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσιν τοῦ Κυρίου εἰκονιζομένη διασπᾶ τό δόγμα τῆς Ὑποστατικῆς Ἐνώσεως; Δέν ὑποδηλοῦται ἐν τῇ ἀπεικόνισει τῆς σαρκός τό ἕνα Θεανδρικόν πρόσωπον, ἢ μία Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, περιγεγραμμένης μόνον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἢ ὁποία κατὰ τόν Ἱερόν Δαμασκηνό δέν ὑφίσταται μόνη της ἀλλὰ ἐν τῇ ὑποστάσει τοῦ Λόγου; (P.G. 94 σελ. 1097 Α καί Β). Δέν εἰκονίζομεν καί δέν συμπεριγράφομεν ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ τὴν θεϊαν φύσιν, ἀλλὰ τὴν μίαν Ὑπόστασιν Αὐτοῦ, ὡς αὕτη ὠράθη.

Ὁ π. Χρυσάφιος δὲν εἶπεν ὅτι ἐν τῇ εἰκόνι ζωγραφίζεται καὶ περιγράφεται καὶ ἡ θεία φύσις, ἀλλὰ ὅτι «Παρίσταται λοιπὸν ὁ Χριστὸς διὰ τῆς ὀρθοδόξου τέχνης ὡς θεάνθρωπος, τῆς Θεότητος ὑποδηλουμένης ἐν τῇ ἀπεικονίζει τῆς ἁγίας σαρκὸς Του». Αὐτόθι, σελ. 9). Ὁ μοναχὸς ψέγει τὴν δυτικὴν ἀνορθόδοξον αἰσθησιακὴν – κοσμοκεντρικὴν εἰκονογραφίαν, ἡ ὁποία καὶ διὰ τὴν εἰκόνισιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Κυρίας Θεοτόκου, χρησιμοποιεῖ ἀνθρώπινα ἐξιδα- νικευμένα πρότυπα – μοντέλα.

Διὰ νὰ μὴν ὑπάρξῃ ἡ παρά μικρὰ ἀμφιβολία ρίπτομεν ἄπλετον καὶ τό φῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει. «Παντὸς εἰκονιζόμενον, οὐχὶ ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται... Οὕτω καὶ ἐπὶ Χριστοῦ οὐ καθὸ ἀπλῶς ἀνθρώπος ἐστὶ μετὰ τοῦ εἶναι Θεός, εἰκονίζεσθαι πέφυκεν ἀλλὰ καθότι τοῖς ὑποστατικοῖς ἰδιώμασιν ἀπὸ πάντων ὁμοειδῶν ἀφοριζόμενος, ἐσταυρωμένος ἐστὶ καὶ τῷ εἶδει τοιῶς δε. Περιγραπτὸς ἄρα ὁ Χριστὸς καθ' ὑπόστασιν, κἂν τῇ Θεότητι ἀπερίγραπτος, ἀλλ' οὐκ ἐξ ὧν οὖν ἐτέθη φύσεων». (P.G. 99, 405 B-G).

Καὶ πάλιν ὁ ἴδιος Πατὴρ λέγει: «Τὸ δὲ ἐν εἰκόνι προσκυνεῖσθαι Χριστόν, τῆς οἰκονομίας, λόγος, ὅς εἰ καὶ πνεῦμά ἐστι, καθὸ Θεός, ἀλλὰ καὶ σὰρξ ἐστὶ καθότι ἀνθρώπος. Οὐ ἡ σωματοειδῆς εἰκὼν κἂν ἐν ὕλῃ ὁμοιωθῆ, ἀμέριστος ἐστὶ Χριστοῦ, ὥσπερ καὶ σκιά τοῦ οἰκείου σώματος καὶ προσκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονικὴ ὕλη, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονι- σθεὶς Χριστὸς ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον» (P.G. 99, 428 B). Μάλιστα ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ δὲν προσκυνεῖται μόνον ἡ μιὰ θεανδρική ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ διότι ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι **ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ**, συμπροσκυνεῖται, ἐν τῷ Χριστῷ, καὶ ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα! **Ἐν τῇ Εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ Προσκυνεῖται ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ ΤΡΙΑΣ**. Τούς ὑπεδείχθη ὅτι εἶναι ὀρθοδοξοτάτη καὶ ἡ μελέτη τοῦ Ὁσιωτάτου Μοναχοῦ Χρυσάφου, ἀλλ' οὗτοι οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι. Πιστεύουν ὅτι ὅσο περισσότερους «αι- ρητικούς» κηρύξουν, ὅσα περισσότερα «ἀναθέματα» ἐκφωνήσουν, τόσον «ὀρθόδοξοι» θά γίνουν! ἀντὶ ὅμως τούτου, κατέστησαν πραγματικοὶ Χρι- στομάχοι, Ἐκκλησιομάχοι, κατήνησαν... «ἀντίχριστοι» (Α' Ἰωάννου Β18), διὰ τοῦτο τούς χαρακτηρίζει καὶ ἡ ἀμετανοησία.

Γ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» (Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 17)

Με αὐτόν «Ἀναθεματίζουν (τρὶς)» τούς Ἀρχιερεῖς: α) Τόν Μακα- ριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνδρέαν, β) Τόν Μητροπολίτην Κιτίου Ἐπι- φάνιον, γ) Τόν Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Νήσων Νικόλαον καὶ δ) τόν Μητροπολίτην Ἀργολίδος Παχώμιον, διότι κατὰ τόν ψευδοδὸρον τῶν πέντε, *«ἀνέλαθον ὡς ἀρχηγοί, νά στηρίξουν καὶ νά προωθήσουν τὴν αἵρεσιν τῆς νεοεικονομαχίας, ἀνακαλῶντες τὴν ὑπογραφήν των, οἱ δύο πρῶτοι,*

ἐκ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου» καὶ διότι ἔτσι **«έβλασφήμησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»!**⁽¹⁾

«Αναθεματίζουν» τοὺς προαναφερθέντας γνησίους Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους, διότι μέ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, διεχώρισαν τὰς εὐθύνas των ἀπὸ τὴν καταχθόνιον καὶ αἰρετικὴν «β' ἐγκύκλιον» τῶν πέντε, καὶ οὕτω δέν «ἀνεθεμάτισαν» τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ δέν ἐβλασφήμησαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἀναθεματίζουν λοιπὸν τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους, διότι ἐγκαίρως διέγνωσαν ὅλας τὰς ἀπροκαλύπτους ἢ καὶ κεκαλυμμένας βλασφημίας τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου» των (23.2.1993) καὶ ἀπέσυραν τὰς ὑπογραφὰς των.⁽²⁾ «Αναθεματίζουν» τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους, διότι τοὺς ἠξίωσεν ὁ Θεὸς καὶ ἀνέλαβον τὰς εὐθύνas των καὶ ἐχάλασαν τὰ σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

«Αναθεμάτισαν» ἐπίσης τοὺς Κανονικοὺς καὶ Ὁρθοδόξους πιστοὺς Ἀρχιερεῖς, διότι εἶπον ὅτι «δέν ὑπάρχει εἰς τὴν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἰκονομαχία καὶ εἰκονομάχοι!» Ὅταν δέ τὴν 23.2.1993 ὁ μητροπολίτης Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος, παρὼν εἰς τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν συνεδρίαν, ἠρώτησεν τί εἶναι τέλος πάντων «εἰκονομαχία», οἱ πέντε ἀπήντησαν ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κιτίου εἶναι «εἰκονομάχος!» Ποῖοι ὅμως εἶχον τὴν εἰκονομαχίαν μέσα των καὶ ἄλλα βλάσφημα καὶ αἰρετικά, τὸ ἀπεκάλυψεν αὐτὴ ἡ ἀποκληθεῖσα ὑπὸ τῶν πέντε ὡς «β' ἐγκύκλιος» καὶ περισσότερο αὐτὴ τοῦ Ἰανουαρίου 1997 τὴν ὁποῖαν ἀναλύωμεν καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας γνωματεύομεν.

Εἶναι θλιβερόν, εἶναι πρὸς ταπεινώσιν μας ὅτι ἐκαυχόμεθα δι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, δι' αὐτοὺς τοὺς Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι ἀπέδειξαν ὅτι «ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν»! Δέν ὑπῆρξεν, καὶ δέν θα ὑπάρξῃ εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰκονομαχία. Αὕτη πλέον εἶναι θλιβερά πραγματικότης μόνον εἰς τὴν «πονηρὰν συναγωγὴν» τῶν πέντε, καὶ ὄχι μόνον εἰκονομαχία!

---

(1) Ποῖον «Ἅγιον Πνεῦμα»; Τὸ ἰδικὸ τους πονηρὸν πνεῦμα βίας καὶ ἀπάτης, μέ τὸ ὁποῖον προσῆλθον εἰς ἐκείνην τὴν συνεδρίαν τῆς 23.2.1993 καὶ ἀφοῦ ἐξήσκησαν ἐξουθενωτικὴν βίαν καὶ τρομακρατίαν ἀσύλληπτον ἀπὸ πρῶις μέχρις ἐσπέρας καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλήν: «ἢ ὑπογράφετε ἢ κηρύσσετε εἰκονομάχος, καὶ καθαιρεῖσθε!» καὶ ἐπομένως προκαλεῖται σχίσμα, καὶ οὕτω ἀπέσπασαν τὰς ὑπογραφὰς; Αὐτὸ εἶναι τὸ «Α...Π...» τῶν πέντε! Δέν ἐβλασφήμησαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μέ τὴν ἀνάκλησιν τῶν ὑπογραφῶν των οἱ ὀρθόδοξοὶ Ἀρχιερεῖς ἀλλὰ συνέτριψαν τὸν διάβολον, μέ τὸν ὁποῖον συνεμάχησαν οἱ πέντε διὰ νά ἐπιβάλουν τὸ σατανικὸν τους κείμενον τῆς λεγομένης «β' ἐγκυκλίου», καὶ ἐξ ἐκείνου ἐφθασαν εἰς αὐτὸ τῆς Γ' Ἐγκυκλίου των.

(2) Ὑπάρχει ἡ ἀποψις, ὅτι δέν ἔπρεπε κἀν νά ὑποχωρήσουν εἰς τοὺς ἐκβιασμούς καὶ νά θέσουν τὴν ὑπογραφὴν τους εἰς τὸ σχέδιον, διότι δέν χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς πίστεως, καὶ διτι οὕτω ἐκοινώνησαν τῶν βλασφημιῶν τῶν πέντε. Συμμεριζόμεθα τὴν ἀποψιν ἐκ πρώτης ὄψεως ἀλλὰ ἂν ὁ οἰοσθῆποτε μεταφερθῇ ἐν τῷ συγκεκριμένῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ, θά ἀντιμετωπίσῃ ὄχι τὸ δίλημμα ἀλλὰ τὴν εὐθύνῃ τῆς ὑπογραφῆς ἢ τὴν εὐθύνῃ τοῦ σχίσματος. Διὰ τοῦτο ὑπέγραψαν οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς ὑπὸ ὄρους τὸ σχέδιον, διὰ νά δοθῇ ἐκατέρωθεν ὁ χρόνος πρὸς νηφαλιωτέραν σκέψιν καὶ τοποθέτησιν. Ὅταν ὅμως τὸ ὑπογραφέν σχέδιον ἐξεδόθη ληστρικῶς ὡς «β' ἐγκύκλιος», τότε οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς ἀνεκάλεσαν τὰς ὑπογραφὰς των.

ΙΑ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Α' τόθι σελ. 17)

Μέ τόν ἐνδέκατον ψευδοόρον των, Ἐναθεματίζουν (τρῖς) «τούς ἀποτελοῦντας τόν Ἐκκλησιομάχον, Θεομάχον, ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος μέ σιωνιστικήν καί ἐβραϊκὴν τακτικήν καί μέθοδον ἐδημιούργησεν, ἀνεβίωσεν καί συστηματικῶς διέδωσεν, προφορικῶς καί ἐγγράφως τήν αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας... ὅστις μηχανισμός ἀποτελεῖται ἀπό τούς αἰρεσιάρχας πρωτεργάτας καί ἀρχηγούς Μάξιμον, Στέφανον, Νεόφυτον (τούς ἀδελφοὺς Τσακίρογλου), Κασσιανόν Μπράουν, Ἀμφιλόχιον Ταμπουράν, Χρυσάφιον Κουγιουμτζόγλου, Κήρικον Κοντογιάννην, Εὐστάθιον Τουρλήν, Ἐλευθέριον Γκουτζίδην, Δημήτριον Κάτσουραν καί τούς σὺν αὐτοῖς ὁμοφρονοῦντας καί ἀκολουθοῦντας».

Ἐνῶ οἱ πέντε μέ αὐτό τό ἐλεεινολόγημα ἐπεδίωξαν νά ἐξασφαλίσουν ἓνα ἰσχυρόν ἄλλοθι δι' ἑαυτούς, τῇ ἀληθείᾳ ὅμως ἐζωγράψισαν καί παρουσίασαν τήν ἰδικήν των, πραγματικήν εἰκόνα. Ὁ ὅρος αὐτός, ὡς χαρακτηρισμός εἶναι ὁ ἀπολύτως ἀληθῆς αὐτοχαρακτηρισμός των. Χωρίς νά τό θέλουν, οἱ πέντε, αὐτοχαρακτηρίζονται ἀντικειμενικῶς, ἀληθῶς καί δικαίως! «Ἀποτελοῦν, πράγματι, ἐκκλησιομάχον, θεομάχον, ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος (τῷ ὄντι) μέ σιωνιστικήν καί ἐβραϊκὴν τακτικήν καί μέθοδον ἐδημιούργησεν, ἀνεβίωσεν καί συστηματικῶς διέδωσεν προφορικῶς καί ἐγγράφως τήν αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας». Ἐάν οἱ πέντε, δέν ἀποτελοῦν, κατά τήν ἴδιαν αὐτῶν ἔκφρασιν, «Ἐκκλησιομάχον, Θεομάχον, ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν», ἀλλ' εἶναι καί ἀγγελομορφοὶ ἄνθρωποι, τί ἔκαναν δι' ἡμᾶς τούς κακοὺς ἀνθρώπους; Τό σχῆμα διατί τό ἔκαναν; Δέν μπορούσαν ὠρισμένους ἀνθρώπους, ὅσον «ὕψηλά» καί ἂν ἦσαν, νά τούς ἀπεμάκρυνον μέ τήν κανονικήν Ἐκκλησιαστικήν καί δικαίαν Ὁρθόδοξον διαδικασίαν καί οὕτω νά «ἀπήλλασον» τήν Ἐκκλησίαν ἀπ' αὐτούς; Ὅταν μάλιστα, αὐτοὶ ἦσαν πέντε καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος μόνος του μέ δύο μόνον Κανονικοὺς Ἀρχιερεῖς;!

Διατί, ὡς ἀπερίτμητοι καί σκληροτράχηλοι, ἠρνήθησαν νά διαλεχθοῦν ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ, ὥστε τό καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων σχῆμα των νά μὴ γίνη; Τό σχῆμα ποῖον ὠφέλησε καί ποῖον ὠφελεῖ; Τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., τούς πιστοὺς ὡς άτομα, ὡς ψυχὰς ἀθανάτους ἢ τόν Σιωνισμόν, τὴν Μασωνίαν, τό Βατικόν καί τόν Οἰκουμενισμόν - Νεοημερολογιτισμόν; Ποῖοι ἐκ τῶν ἔργων των προκύπτει ὅτι κατεστάθησαν ὄργανα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, καί ἐπετέλεσαν ἔργον Ἀντιχριστοῦ;

Διατί αὐτοὶ οἱ «Ζηλωταί», οἱ «Ἅγιοι» ἠρνήθησαν καί μετὰ τό σχῆμα νά διαλεχθοῦν μέ τήν ἀγάπῃ καί μέ τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως, ὥστε νά θεραπευθῇ ἐν τῇ γενέσει του τό σχῆμα τοῦ Μαΐου τοῦ 1995, καί νά προφυλαχθοῦν ἀπὸ περαιτέρω θλασφημίας καί αἵρέσεις των καί νά δοξασθῇ ὁ Χριστὸς καί ἡ Ἐκκλησία Του;

Τά ἀνόητα, ἀλλὰ καταστρεπτικά διὰ τούς ἰδίους ἀναθέματά των, αἱ κακοδοξίαι των, αἱ περιστροφαί, διαστροφαί, περερμηνεῖται, τὰ ψεῦδη, αἱ συκοφαντίαι, ἡ μισαλοδοξία, οἰκοδομοῦν ἐν Χριστῷ τούς ὀπαδοὺς των; Τί τό κοινόν δύναται νά παρουσιάσῃ καί τό ἦθος τῶν πέντε μισαλλοδόξων Ἐκκλησιομάχων - Σχισματοαιρετικῶν πρὸς τό ἀληθές Χριστιανικόν ἦθος;

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Έλαβομεν ὑπ' ὄψιν μας τὰς κάτωθι συγκεκριμένας ἐνεργείας τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν (κ.κ. Γρηγορίου, Μαθαίου, Θεοδοσίου, Τίτου καί Χρυσοστόμου), ὅπως αὐταὶ προκύπτουν ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἐγγράφων τῶν:

α) Τό ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 95/10.5.1995 ἐγγραφόν τῶν, τό ὅποῖον, ἐκκινεῖ ὡς Ἐπιστολή, ἡ ὁποία εἰς τήν συνέχεια ἐξελίσσεται εἰς συμπεπλασμένον κατηγορητήριον κατά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Ἀνδρέου καί εἰς τό τρίτον μέρος καταλήγει εἰς «δικαστικήν ἀπόφασιν»!

β) Τήν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 4/7.6.1995 «Ἀπόφασιν - Ἀνακοίνωσιν» τῶν, καθὼς καί τὰς σχετικὰς ὑπ' ἀριθμ. 5/16.6.1995 «Γνωστοποίησιν» καί ὑπ' ἀριθμ. 6/16/29.6.95 «Ἀνακοίνωσιν» τῶν.

γ) Τήν ὑπ' ἀριθμ. 10/25.6.1995 (8.7.1995) «Ἀπόφασιν» τῶν πέντε, ἡ ὁποία φέρεται ὡς «Ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν».

Τὰ ἀνωτέρω ἐξεταζόμενα ὑπό τό φῶς τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἀποκλειστικά ρυθμίζουν τήν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας καί τό Ἐκκλησιαστικόν Αὐτῆς Δίκαιον, ἀναλύονται καί κρίνονται ὡς κατωτέρω:

1. ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 95/10.5.1995 ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ὡς προκύπτει ἀπό τό ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 95/10.5.1995 ἐγγραφον, πέντε Ἐπίσκοποι, ἦτοι, οἱ Μεσσηνίας **Γρηγόριος**, Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος **Μαθαῖος**, Φθιώτιδος **Θεοδοσίος**, Σερβίων καί Κοζάνης **Τίτος** καί Θεσσαλονίκης **Χρυσόστομος**, ἀνήκοντες εἰς τό Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἐν ἀγνοία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καί Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀνδρέου, καθὼς καί ἐν ἀγνοία τῶν Σεβ/των Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καί Νήσων Νικολάου καί Ἀργολίδος Παχωμίου, καθὼς καί τοῦ Ἀρχιγραμματέως Αὐτῆς συνηθροίσθησαν λάθρα εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος, ὁδός Θηβῶν «οἶκος Ἁγίας Σκέπης». Οὗτοι κατά τήν ἐν λόγῳ συνεδρίασίν τῶν, ὑπέγραψαν ὡς «**Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας**» ἐγγραφον, τό ὅποῖον ἐνῶ ἐκκινεῖ ὡς ἐπιστολή, τήν ὁποίαν ἀπευθύνουν «**πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ἀνδρέαν**» ἀκολουθῶς ἐξελίσσεται εἰς συμπεπλασμένον κατηγορητήριον κατ' Αὐτοῦ, καί ἐν τέλει καταλήγει εἰς δικαστικήν ἀπόφασιν τήν ὁποίαν πλέον ὑπογράφουν: ὡς «**Οἱ⁽¹⁾ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος**», καί ἡ ὁποία λέγει:

(1) Δηλαδή αὐτοί εἶναι «οἱ Μητροπολίται» τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ὑπάρχουν ἄλλοι Μητροπολίται ἢ Ἀρχιεπίσκοποι!!!

«.....

Κοινή απόφασι καὶ διαγνώμη ἡμῶν

α) Ἀπαλλάσομεν ὑμᾶς τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν σας καθηκόντων.

β) Θέτομεν ὑμᾶς ἐπ' ἀόριστον εἰς ἀργίαν ἀπὸ πάσης Ἱεροπραξίας, μέχρις ἐκδικάσεως τῶν ἀνωτέρω ἀντικανονικῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν σας.

γ) Καλοῦμεν ὑμᾶς, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνδρέαν, ὅπως προσέλθῃτε αὐτοπροσώπως, ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ παράσχητε ἐξηγήσεις ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω...

Ἡ παροῦσα ἀπόφασις κοινοποιεῖται πρὸς τοὺς:

α) Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Νικόλαον.

β) Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀργολίδος κ. Παχώμιον.

Καθῆκοντα προσωρινοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν μέχρις ἐκδικάσεως τῆς ὑποθέσεως ἀνατίθενται εἰς τὸν ἔχοντα τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μεσσηνίας κ. Γρηγόριον...

Διατελοῦμεν, ἀναμένοντες, μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀγάπης,

Ἐν Μάνδρα τῇ 10/23 Μαΐου 1995

Οἱ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

† Ὁ Μητροπολίτης Μεσσηνίας ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης ΤΙΤΟΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀπὸ τὴν ὡς ἄνω ἐνέργεια προκύπτουν καὶ στοιχειοθετοῦνται Κανονικά, τὰ κάτωθι ἀδικήματα:

1) Οἱ πέντε Μητροπολίται συνεννοοῦνται κρυφίως μεταξύ των, καὶ συναντῶνται τὴν 10.5.1995 εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, χωρὶς τὴν γνώμην ἢ γνώσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Ἀνδρέου καὶ τῶν Μητροπολιτῶν, Πειραιῶς καὶ Νήσων Νικολάου καὶ Ἀργολίδος Παχωμίου καὶ τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τότε Παν/του Ἀρχιμανδρίτου Κηρύκου. Δέν φαίνεται πουθενά ποῖος ἐκάλεσε αὐτὴν τὴν συνωμοτικὴν συνάθροισιν ἢ ἂν ὑπῆρξε πρόσκλησις. Συναντῶνται ὡς πατριαστικὴ ὁμάδα καὶ δέν ὑπογράφουν οὔτε ἀπλῆν ἐπιστολὴν, οὔτε ὑποβάλλουν Κανονικὴν καταγγελίαν, τὴν ὅποιαν εἶχον δικαίωμα νά ὑπογράψουν ἀπὸ κοινοῦ κανονικῶς, καὶ κατὰ τὸν ΣΤ Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ νά τὴν ὑποβάλουν εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλὰ συντάσσουν συμπεπλασμένον ψευδὲς κατηγορητήριον, δικάζουν ληστρικώτατα, οἱ ἴδιοι οἱ «καταγγέλλοντες» ἐρήμην, καὶ

χωρίς νά ἔχει προηγηθεῖ ἀρμοδίως παραπομπή, καταδικάζουν οἱ ἴδιοι οἱ κατήγοροι καί μετὰ καλοῦν εἰς ἀπολογίαν ὄχι πλέον τόν «κατηγορούμενον», ἀλλά τόν ἤδη «καταδικασθέντα» μέ δύο καταδικας, ἐνῶ ἔχουν ὀρίσει καί «τοποτηρητήν», τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου!

Τί συνεπάγεται εἰδικώτερον ἀπό κανονικῆς ἀπόψεως ἡ συγκεκριμένη ἐνέργεια τῶν πέντε, καί πρῶτον τί συγκροτοῦν οἱ πέντε Μητροπολίται, ὅτε συνηθοίσθησαν εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς, τήν 10.5.1995;

Ἐνῶ κατά τήν ἰδικήν των ἀρχικήν ὁμολογίαν ἀπλῶς εἶναι ὠρισμένοι **«Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»**, ἐν τέλει ὁμως ὑπογράφουν ὡς **«Οἱ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»**. Δηλαδή ὑπογράφοντες μέ τήν πρόθεσιν τοῦ ἄρθρου **«Οἱ»** δηλώνουν ὅτι οἱ πέντε ἀποτελοῦν τό ὅλον, ἀγνοοῦντες οὕτω τόσον τόν μακαριώτατον Πρόεδρον, ὅσον καί τούς δύο ἄλλους Μητροπολίτας καθῶς καί τόν Ἀρχιγραμματέα τῆς Συνόδου.

Ἀσχέτως ὁμως μέ τό τί οἱ ἴδιοι δηλώνουν, ἀληθές εἶναι ὅτι οἱ πέντε οὔτοι Ἐπίσκοποι, ὅταν τήν 10.5.1995 συνηθοίσθησαν εἰς τήν Μάνδρα Ἀττικῆς καί συνεδρίασαν, δέν ἀπετελοῦν κανονικόν ἐκκλησιαστικόν ὄργανον, ἀλλά σαφῶς **στασιαστικήν φατριαστικήν ὁμάδα**, ἡ ὁποία **καταφανῶς στασιάζει καί συνωμοτεῖ κατά τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς των Ἀρχῆς**, ἥτοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καταπατοῦντες συλλήβδην κάθε ἔννοϊαν κανονικῆς τάξεως.

Μέ τήν ἐνέργειάν των αὐτή οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς κατεπάτησαν πρῶτιστα τούς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ὀρίζουν νά μήν πράττουν τίποτε οἱ Ἐπίσκοποι χωρίς τήν γνώμην τοῦ πρῶτου, δηλαδή ἐν προκειμένῳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου: **«Τούς Ἐπισκόπους ἐκάστου ἔθνους, εἰδέναι χρῆν τόν ἑαυτοῖς πρῶτον, καί ἠγεισθαι αὐτόν ὡς κεφαλὴν, καί μηδέν τί πράττειν περιττόν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης· μόνα δέ πράττειν ἕκαστον, ὅσα τῇ αὐτοῦ παροικία ἐπιβάλλει, καί ταῖς ὑπ' αὐτήν χώραις. Ἀλλά μηδέ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιεῖται τί. Οὕτω γάρ ὁμόνοια ἔσται, καί δοξασθήσεται ὁ Θεός, διὰ Κυρίου ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα»** (ΛΔ' Ἀγίων Ἀποστόλων).

Κατά τόν ὡς ἄνω Ἀποστολικόν Κανόνα, ἀλλά καί τούς θ', στ' καί κ' τῆς Ἀντιοχείας, καί δ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς καί λ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς εἶναι ἄκυρος ἐκείνη ἡ Σύνοδος, εἰς τήν ὁποίαν δέν συμμετέχει ὁ Πρῶτος. Ἐνταῦθα ὁμως δέν πρόκειται κἂν περί Συνόδου ἀλλά περί φατριαστικῆς – Συνωμοτικῆς ὁμάδος Ἐπισκόπων ἡ ὁποία στασιάζει κατά τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Διότι α) Ἀπουσιάζει ὁ Πρῶτος καί διότι συνεδριάξουν λάθρα αὐτοῦ. β) Ἀπουσιάζουν οἱ ὑπόλοιποι Κανονικοί Μητροπολίται καί ὁ Ἀρχιγραμματεὺς, οἱ ὁποῖοι καί αὐτοὶ δέν προσεκλήθησαν, ἀλλά καί παντελῶς ἠγνόουν τήν συνάθροισιν τῶν πέντε Ἐπισκόπων. γ) Συνηθοίσθησαν ἐκτός τῆς Συνοδικῆς αἰθούσης εἰς ἄλλον τόπον (εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς) κρυφίως καί λάθρα. Δηλαδή εἶναι τετελεσμένον τό

ἀδίκημα τῆς συνωμοσίας, φατρίας καί τυρείας, διὰ τό ὅποῖον ὁ ἱγ' Κανών τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει: «Τό τῆς συνωμοσίας, ἡ φατρίας ἔγκλημα, καί παρά τῶν ἔξω νόμων πάντη κεκώλυται, πολλῶ δὴ μάλλον ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ τοῦτο γενέσθαι ἀπογορεύειν προσήκει. Εἴ τινες Κληρικοί ἢ Μονάζοντες εὐρεθίειν, ἢ συνωμνύμενοι, ἢ φατριάζοντες, ἢ κατασκευάς τυρεύοντες Ἐπισκόποις ἢ Συγκληρικοῖς ἐκπιπέτωσαν πάντες τοῦ οἰκείου βαθμοῦ». Ὅρα καί τόν λδ' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς ὁ ὅποιος ἐπαναλαμβάνει τόν ἀνωτέρω κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς.

Οἱ πέντε εἶχον τό Κανονικόν δικαίωμα, ἀλλά καί καθῆκον, ἐάν πράγματι ἠδύναντο νά στοιχειοθετήσουν οἰοδηποτε ἀληθές κατηγορητήριον κατά τοῦ Πρώτου, νά ἐνεργήσουν Κανονικά. Ἦτοι νά ὑποβάλουν κοινήν καταγγελίαν πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὑπογράφοντες ἐν ταυτῷ καί τήν προβλεπομένην ὑπό τοῦ ΣΤ' Κανόνος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ΔΗΛΩΣΙΝ ΤΑΥΤΟΠΑΘΕΙΑΣ καί νά διεκδικήσουν τήν κανονικὴν καί ἄμεσον διαδικασίαν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς καταγγελίας των, ἐφ' ὅσον, ἐννοεῖται, αὕτη ἐξητάζετο ἀρμοδίως ὑπό τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί δέν ἀπερρίπτετο. Τήν κανονικὴν ταύτην ὁδὸν οὐδόλως ἠκολούθησαν, προετίμησαν δέ τήν ἐκ διαμέτρου ὄλως ἀντίθετον πρὸς πᾶσαν Κανονικὴν ἐννοίαν καί Δίκαιον μέθοδον, διότι αἱ προβελλόμεναι ὑπό τῶν πέντε, πάσης φύσεως, κατηγορίαι εἰς βάρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἦσαν πάντη ἀνυπόστατοι καί ἀπετέλουν καθαρὰν σύμπλασιν ὑπό τῶν συνωμοτησάντων φατριαστῶν Ἐπισκόπων.

Ἐπομένως οἱ πέντε, συναθροισθέντες τὴν 10.5.1995 εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀττικῆς.

α) Δέν ἀποτελοῦν οὔτε Ἱεράν Σύνοδον, οὔτε ἄλλο Κανονικόν Ἐκκλησιαστικόν Ὅργανον, ἀλλὰ στασιαστικὴν, φατριαστικὴν καί συνωμοτικὴν ὁμάδα,⁽¹⁾ ἡ ὁποία στασιάζει κατὰ τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἦτοι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλὰ καί κατ' αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Κανονικῆς Τάξεως. Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς αἱ ἀποφάσεις των εἶναι παντελῶς ἄκυροι καί ἀνυπόστατοι λογίζονται.

β) Συνέπλασαν ψευδὲς κατηγορητήριον κατὰ τοῦ Πρώτου, τό ὅποῖον δέν ὑπέβαλον κανονικῶς εἰς τό ἀρμόδιον Κανονικόν Ἐκκλησιαστικόν ὄργανον, δηλαδὴ δέν ὑπῆρξεν κἄν καταγγελία, οὔτε παραπομπή τοῦ «κατηγορουμένου», ἀλλὰ οἱ ἴδιοι, κατὰ τὴν ἰδίαν συνωμοτικὴν των συνάθροισιν συνέπλασαν ψευδὲς κατηγορητήριον, «ἐδίκασαν» καί «κα-

---

(1) Ἦδη οἱ πέντε ἐνεργοῦν ὡς ὁμάδα, φατριάζοντες ἐμφανῶς, τουλάχιστον ἀπὸ τό 1993 ὅτε 1) ὁμαδικῶς ἤρξαντο μὴ ὑπογράφοντες τὰ πρακτικά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, 2) συνεδριάζουν ὡς ὁμάδα καί συντάσσουν καί ἀποστέλλουν ἐγγραφα ὡς τὴν ἀπὸ 14.7.1994 «Διευκρίνισιν». 3) Ἡρνήθησαν τὴν 25.1.1994, ὁ τότε Μεσσηνιας Γρηγόριος, καί τὴν 11.1.1995 ὁ τότε Φθιώτιδος Θεοδοσίος, τὴν μετὰ τῶν Κληρικῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου συλλειτουργίαν. 4) Δέν προσήλθον ὁμαδικῶς εἰς τό Συνοδικόν Συλλεῖτουργον 21.4.1994 κλπ.

τεδίκασαν» τόν Πρῶτον, κατά καθαρά συνωμοτικόν - ληστρικόν, φασιστικόν τρόπον.

γ) Παρέκλει επομένως νά ὑπομνησθῆ καί τό ὅτι δέν ὑπέγραψαν τήν ὑπό τοῦ ΣΤ' Κανονοῦ τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου προβλεπομένην Δήλωσιν Ταυτοπαθείας.

δ) Δέν ἔλαβεν γνώσιν τοῦ κατηγορητηρίου ὁ κατηγορούμενος, δέν ἐκλητεύθη καί δέν ἀπελογήθη.

ε) Κατά τήν ἴδιαν αὐτῶν ὁμολογίαν, οἱ πέντε, ἐκκινοῦν ὡς «Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου» καί καταλήγουν «Οἱ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.»! Δηλαδή βλασφῆμως ἀντιποιοῦνται τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐνῶ γελοιοποιοῦν κάθε θεσμόν Ἐκκλησιαστικόν.

στ) Ὅλον τοῦτο ἀπετέλεσεν πραγματικήν ἀπόπειραν Ἀνατροπῆς τοῦ νομίμου καί Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καταπάτησιν τοῦ ὑψίστου Ἐκκλησιαστικοῦ θεσμοῦ ἦτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί τῆς ὅλης Κανονικῆς Τάξεως.

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν, ἡ συγκεκριμένη πράξις τῶν πέντε Ἐπισκόπων ἀναμφισβητήτως καί ἐξ ἀντικειμένου, ἐστοιχειοθέτησεν εἰς βάρος των τό τετελεσμένον ἀδίκημα τοῦ στασιασμοῦ κατά τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς φατρίας, τυρείας καί συνωμοσίας, τό ὁποῖον ὑπό τοῦ ἱε' Κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τῶν συναφῶν τιμωρεῖται μέ Καθαίρεσιν.

Τῆς ἐν λόγω «ἀποφάσεως» τῶν πέντε, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔλαβεν γνώσιν τήν 9.6.1995 (Ν.Η.) μεθ' ὃ τήν 15.6.1995 (ἢ 3.6.1995 Π.Η.) συνήλθεν Κανονικῶς καί διά Κανονικῆς Πράξεως - Ἀποφάσεως, ἐπέβαλεν αὐτοῖς τήν ποινήν τῆς ἀργίας, ἐνῶ τούς κατέστησεν καί ἐκπτώτους ἐκ τῶν θρόνων των.

2. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. (ΝΕΟ) ΠΡΩΤ. 4/7.6.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ»

Τήν 7.6.1995, πάλιν κατά τόν ἴδιον ἀπολύτως τρόπον, συναθροίζονται εἰς τήν Μητρόπολιν Ἀττικῆς καί ἀποφασίζουσι τά κάτωθι.

α) Ἀποκαλοῦν τήν φατριαστικήν των ὁμάδα «Ἱεράν Σύνοδον», ἀντιποιοῦνται τήν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἀποκαλοῦν τό κίνημά των «Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.».

β) Ἐγκρίνουσι καί ἐπικυρώνουσι, «ἀναδρομικῶς», τήν προηγουμένην Ἀπόφασίν των 95/10.5.1995, τήν ὁποίαν ἀπεγνωσμένως σπεύδουσι νά τήν χαρακτηρίσουσι ὡς «Συνοδικήν, Νόμιμον καί Κανονικήν».

γ) Κηρύσσουν «ἐκπτώτους ἐκ τῶν ἐπισκοπικῶν των θρόνων τούς δύο πραξικοπηματίας Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς κ. Νικόλαον καί Ἀργολίδος κ. Παχώμιον καί ἐπιβάλλουσι εἰς αὐτούς τήν ποινήν τῆς ἐπ' ἀόριστον ἀργίας...».

δ) Ἐπιβάλλουσι τήν ποινήν τῆς ἀργίας εἰς ἄλλους 6 κληρικούς καί τήν ποινήν τοῦ ἀφορισμοῦ σέ μοναχοῦς καί λαϊκοῦς κλπ.

Ἀπό κανονικῆς ἀπόψεως, ἡ ἀνωτέρω «Ἀπόφασις Ἀνακοινώσεις» τῶν πέντε Ἐπισκόπων ὑπερβάλλει εἰς ἀντικανονικότητα τὴν πρώτην, διότι τὴν νέαν αὐτὴν συνάθροισιν των ὀνομάζουν «Ἱερὰν Σύνοδον»! Διὰ τοὺς ἔχοντας στοιχειώδη Ἐκκλησιαστικὴν συνειδησιν καὶ εἰδικῶς συνειδησιν τοῦ ὑψίστου Συνοδικοῦ Θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ποτέ μιά ομάδα πατριαζόντων Ἐπισκόπων, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἀριθμητικῶς, δέν ἐξελίσσεται εἰς «Ἱερὰν Σύνοδον», οὔτε ἓνα κίνημα εἰς Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἐς ἀεί παραμένει μόνον μίᾳ σχισματικῇ κοινότητι, παρασυναγωγή, ἡ ὁποία ἀντι-συνάγει ἐν τῷ πονηρῷ.

Ἐπὶ τούτοις, τὸ γεγονός ὅτι καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην συνάθροισιν των οἱ πέντε Ἐπίσκοποι:

α) Ὅριζον ὡς ἔδρα τῆς «ἐκκλησίας» των καὶ τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου» των τὴν Μάνδρα Ἀττικῆς, ὁδὸς Αἰσχύλου 19, Τ.Κ. 196 66.

β) Ἀνοίγουν νέον πρωτόκολλον καὶ ἐκδίδουν νέαν σφραγίδα.

Πιστοποιεῖ καὶ θεθαιοῖ ἐπίσημως τὴν ὑπὸ τῶν πέντε Ἐπισκόπων ἴδρυσιν σχισματικῆς θρησκευτικῆς κοινωνίας, παρασυναγωγῆς, ἡ ὁποία δέν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Τὰ ἀνωτέρω ὁμοῦ στοιχειοθετοῦν τὸ μέγιστον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀδίκημα τοῦ σχίσματος.

Ἐνεργήσαντες οὕτω οἱ πέντε Ἐπίσκοποι, παρεβίασαν τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας ἰδ', ἰθ' καὶ κ' τῆς Ἀντιοχείας, οστ' τῆς Καρθαγένης, ἰθ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ η' τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἵτινες ὀρίζουν τὰ τῆς συγκλήσεως τῆς Κανονικῆς Συνόδου, ἤτοι δίδουν τὸ δικαίωμα εἰς τὸν πρῶτον νά συγκαλῆ κανονικῶς τὴν Σύνοδον. Κατὰ τὸν στ' δὲ Κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δέν εἶναι ἀπλῶς ἀπαραίτητος ἡ παρουσία τοῦ πρώτου εἰς τὴν Σύνοδον ἀλλὰ προϋποθέτει καὶ τὴν σύμφωνον γνώμην του. Τοῦτο γίνεται σαφέστερον ἀπὸ τὴν διατύπωσιν τοῦ λδ' Ἀποστολικοῦ.

Καὶ μὲ τὴν δευτέραν αὐτὴν ὁμαδικὴν συνεδρίασιν των, οἱ πέντε Ἐπίσκοποι, δέν ἀποτελοῦν καμμίαν μορφήν ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου, ἐνῶ καταπατοῦν καὶ στραγγαλίζουν κάθε ἔννοιαν Κανονικῆς τάξεως καὶ Δικαίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὸ ἀδίκημα ὁμῶς τοῦ σχίσματος κολάζεται μὲ τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως διὰ τοὺς Κληρικούς καὶ τοῦ μεγάλου ἀφορισμοῦ (ἀναθέματος) διὰ τοὺς Λαϊκοὺς. Πρέπει νά τονίσωμεν ὅτι ἐν προκειμένῳ, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πέντε, ἡ πράξις τῆς καθαιρέσεως δέν ἔχει πλέον διαγνωστικὸν χαρακτῆρα ἀλλὰ διαπιστωτικὸν καὶ σκοπὸν καθαρὰ ποιμαντικόν. Ἰδιαιτέρως σαφῆς ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ ἰδ' κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρως Συνόδου, κατὰ τὸν ὅποιον, Ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος θά διακόψῃ τὴν κανονικὴν πνευματικὴν κοινωσίαν ἀπὸ τὸν οἰκεῖο Μητροπολίτη (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ μητροπολίτης τελεῖ ὑπὸ κατηγορίαν) πρὶν αὐτὸς δικασθῆ, θεωρεῖται καθηρημένος, ὡς διαπράξας τὸ κανονικὸν ἀδίκημα τοῦ σχίσματος: «Εἴ τις ἐπίσκοπος ἐγκλήματος πρόφασιν

ποιούμενος τοῦ οἰκείου μητροπολίτου, πρό συνοδικῆς διαγνώσεως ἀποστήσει ἑαυτὸν τῆς πρὸς αὐτὸν κοινωνίας καὶ μὴ ἀναφέρει τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατὰ τὸ εἰθισμένον ἐν τῇ θεῖα μυσταγωγίᾳ, τοῦτον ὥρισεν ἡ ἁγία Σύνοδος καθηρημένον εἶναι, εἰ μόνον ἀποστάς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, σχίσμα ποιήσει· δεῖ γάρ ἕκαστον τὰ οἰκεία μέτρα γινώσκειν, καὶ μῆτε τὸν Πρεσβύτερον καταφρονεῖν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου, μῆτε Ἐπισκόπου τοῦ ἰδίου Μητροπολίτου».

Ἐν προκειμένῳ δὲν πρόκειται ἀπλῶς περὶ ἑνὸς ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἀντικανονικῶς διέκοψεν τὸ μνημόσυον, δὲν πρόκειται περὶ ἀπλῆς διακοπῆς μνημοσύου, ἀλλὰ περὶ συνειδητῆς καὶ ὀργανωμένης ἀντεκκλησιαστικῆς ὁμάδος, ἡ ὁποία ἐκ προθέσεως καὶ ἐκ προμελέτης καὶ βάσει σχεδίου, διασαλεύει τὴν Κανονικὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ἀποστατεῖ ἀπὸ τῆς νομίμου καὶ Κανονικῆς Ἀρχῆς, ἥτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, στασιάζει κατ' Αὐτῆς, καὶ αὐτονομάζεται «Ἱερά Σύνοδος» καὶ «Ἐκκλησία». Κατόπιν τούτων μόνον ὡς συνέδριον «ἀποστασίας» χαρακτηρίζεται ἡ συγκεκριμένη συνάθροισις τῶν πέντε, κατὰ δὲ τὸν α' κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου πρέπει νὰ τιμωρηθοῦν μέ καθαίρεσιν: «... εἰ τις Μητροπολίτης τῆς Ἐπαρχίας ἀποστατήσας τῆς ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου προσετέθη τῷ τῆς ἀποστασίας συνεδρίῳ ἢ μετὰ τοῦτο προστεθεῖη... πάσης Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας ἐντεῦθεν ἤδη ἀπὸ τῆς Συνόδου ἐκβεβηλεμένος καὶ ἀνεέργητος ὑπάρχων. Ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς τῆς Ἐπαρχίας Ἐπισκόποις, καὶ τοῖς πέριξ Μητροπολίταις τοῖς τὰ τῆς ὀρθοδοξίας φρονοῦσι ὑποκείσεται, εἰς τὸ πάντη, καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς ἐκβληθῆναι». (α' κανὼν τῆς Γ' Οἰκ. Συνόδου).

Περὶ τὸν νά σημειωθῆ ὅτι ὅσα περὶ τῶν μελῶν τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καθὼς καὶ περὶ Κληρικῶν, Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν «ἀπεφάσισεν» τὸ συνέδριον τοῦτο τῆς ἀποστασίας, εἶναι παντελῶς ἄκυρα καὶ ὡς ἀνυπόστατα λογίζονται.

3) Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 10/25.6.1995/8.7.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ»

Μὲ τὴν νεωτέρα αὐτῇ πρᾶξι των, τὴν ὑπ' ἀριθμ. 10 (νέου) πρωτοκόλλου ἀπὸ 25.6/8.7.1995, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὡς «Ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου», οἱ πέντε Ἀρχιερεῖς προέβησαν εἰς «καθαίρεσιν» τῶν κανονικῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ «καθῆρεσαν» καὶ αὐτοὺς πού θά χειροτονηθοῦν εἰς τὸ μέλλον (!) ἐνῶ «ἀναθεμάτισαν» μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς μέ τὴν κατηγορία τοῦ «αἰρετικοῦ» καὶ «εἰκονομάχου».

Ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, οἱ πέντε καὶ πάλιν δὲν συγκροτοῦν κανένα ἀπολύτως ἐκκλησιαστικόν ὄργανον. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ στασιαστικὴ, συνωμοτικὴ καὶ σχισματικὴ ἀντεκκλησιαστικὴ ὁμάδα ἐπισκόπων, ἡ ὁποία τὴν 10.5.1995 στασιάζει, φατριάζει, τυρεύει καὶ συνωμοτεῖ διασαλεύουσα τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Κανονικὴν Τάξιν καὶ τὴν ἐνότητα. Εἶναι ἡ ἴδια, ἡ ὁποία τὴν 7.6.1995 αὐτοαποκαλεῖται «Ἱερά Σύνοδος», ἀντιποιεῖται τὴν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καὶ

στιχοχειθετεῖ ἐξ ἀντικειμένου τό μέγιστον κατά τῆς Ἐκκλησίας ἀδίκημα τοῦ σχίσματος.

Καί ἡ ἐν λόγῳ «ἀπόφασις», ὡς μή προερχομένη ἐξ ἐγκύρου καί κανονικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου, δέν παράγει οὐδέν ἔννομον καί κανονικόν καί ἐπομένως οὐσιαστικόν ἀποτέλεσμα διὰ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Περιττόν νά σημειωθῆ ὅτι καί ἂν ἀκόμη ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις προήρχετο ἀπό Κανονικόν Ἐκκλησιαστικόν ὄργανον, αὕτη καί πάλιν θά ἦτο παντελῶς ἄκυρος, διότι καμμιά ἀπολύτως Κανονική διαδικασία δέν ἐφηρμόσθη, ἐνῶ κατελύθη κάθε ἔννοια Κανονικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου.⁽¹⁾

κατόπιν ὅλων αὐτῶν

Προκύπτει ὅτι οἱ πέντε ἐνσυνειδήτως ἐνήργησαν καί ἐπληξαν τήν Κανονικήν Τάξιν καί τήν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας πρὸς μεγίστην ἱκανοποίησιν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τὰς ὁποίας ἀποκλειστικῶς ὠφέλησεν τό σχῆμα των.

Τό σχῆμα εἰς θάρος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ τήν πρώτην καί μείζονα βλασφημίαν κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τό σχῆμα δέν εἶναι μόνον παράβασις Κανονική, δέν ἀποτελεῖ μόνο πλήγμα εἰς τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ἀρνεῖται καί προσβάλλει ὅλην τήν θείαν Οἰκονομίαν, ἡ ὁποία διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, συντελεῖται ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἐν Αὐτῇ διὰ τῶν οἰκονόμων τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, οἵτινες εἶναι οἱ Κανονικοί, ὀρθόδοξοι καί γνήσιοι διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἐπίσκοποι καί Πρεσβύτεροι. Τό σχῆμα ἔχει Χριστολογικήν καί Σωτηριολογικήν προέκτασιν, καί εὐθέως Ἐκκλησιολογικήν, διότι οἱ σχιζόμενοι, οὐσιαστικά ἀρνοῦνται τήν ὑπακοήν, ἐνότητα καί κοινωνίαν μετά τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Κεφαλῆς της, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστός. Οὕτω ἡ σωτηρία καί λύτρωσις, ἡ ὁποία συντελεῖται μόνον διὰ τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος μετά τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς συμμετοχῆς εἰς τήν ζωήν καί Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπώλται εἰς τοὺς σχισματικούς, ἐνῶ διὰ τοῦ ἰδίου τοῦ σχίσματος, βλασφημεῖται ἡ Ἐκκλησία! Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν σχισματικῶν δέν ἀποστεροῦν μόνον τόν ἑαυτὸν των αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ἀλλά καί ὅσους παρασύρουν εἰς τό σχῆμα τους. **Τό σχῆμα ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει ἀποτελεῖ ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί ὅλης τῆς θείας Οἰκονομίας.** εἶναι συγκεκριμένη μορφή Ἀντιχριστοῦ ἔργου, ἐξερχόμενον τῶν ὁρίων ἐνός ἀπλοῦ Κανονικοῦ ἀδικήματος.

(1) Ὁρᾶτε: Σεβ/του Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κηρύκου «ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ πρὸς τοὺς πέντε ἐκπεσόντας Ἀρχιερεῖς» Β' ἔκδοσις Ἀθήναι 1997.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Διά νά ἐρμηνευθῆ καί κατανοηθῆ τό ἀσύλληπτον κατά τε τό μέγεθος καί τήν ποιότητα Ἐκκλησιομάχον κίνημα τῶν πέντε, πρώην Μητροπολιτῶν πρέπει νά ἐπισημανθοῦν καί κατανοηθοῦν βασικά τινα ἐπί μέρους φαινόμενα - γεγονότα.

1. Θρησκευτικοί τύποι ὄχι ὅμως ἀληθεῖς Χριστιανοί

Θρησκεία εἶναι κάθε σχετική δημιουργία ἀνθρώπινη, ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ἐνδογενοῦς καί ἐμφύτου ἀναζητήσεως τοῦ θείου. Ἔτσι μέσα στή μακροαίωνα ἱστορία, ὁ ἀνθρώπος ἐδημιούργησε χιλιάδες θρησκείες, ἐπενόησεν ἑκατομμύρια «Θεούς» καί «Θεάς», «ἐθεολόγησε» ἀνθρωποκεντρικά, καί ἀναμφισβήτητα ἡ «θεολογία» του αὐτή δέν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰς τήν πραγματικότητα παρά μία ἀνθρωπολογία. Εἶναι ἄλλοτε μῦθος καί ἄλλοτε φιλοσοφικός στοχασμός.

Καί εἰς τās διαφόρους θρησκείας ἀπαντᾶται ἕνα σύστημα λατρείας, ἕνα σύστημα ἠθικῆς, ὅλα ὅμως εἶναι φυσικά δημιουργήματα πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἐμφύτου θρησκευτικότητος. Εἰς τās θρησκείας δέν ὑπάρχει ὁ ἐξ ἀντικειμένου προσωπικός ἀληθῆς Θεός, ἀλλά τό δημιουργηθέν εἶδωλον, ἡ ἡ ἀφηρημένη ἰδέα. Ἐξ αὐτῶν τῶν Θεῶν - εἰδώλων δέν ἀπορρέει καμμία ἀπολύτως χάρις, καμμία λύτρωσις καί σωτηρία καί καμμία σχέσις ἐνότητος, καί κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετ' αὐτῶν.

Ὁ Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἐκκλησία Χριστοῦ, καί ὄχι θρησκευτικόν σύστημα, εἶναι πρῶτιστα κοινωνία, εἶναι ἐνότης καί σχέσις τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ ἐξ ἀντικειμένου προσωπικοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, εἶναι περαιτέρω χαρίτωσις καί θέωσις, εἶναι μεταμόρφωσις καί ἀναδημιουργία τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου εἰς νέον ἐν Χριστῷ. Αὐτό τό γεγονός δέν ἐπέρχεται μηχανικά, ἀλλά εἶναι καρπός τῆς ἐλευθέρας οἰκειώσεως τῆς θείας Χάριτος μέσα ἀπό τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, καί δι' Αὐτοῦ. Καί ἐδῶ ὅμως δέν ἐπιτυγ-

χάνεται από όλους μας, διότι λείπει ή έξ υποκειμένου (έκ μέρους μας) έλευθέρα θέλησις - προσπάθεια νά οικειοποιηθώμεν τήν προσφερομένην έν τή Έκκλησία, λύτρωσιν καί σωτηρίαν.

Δέν χωρεΐ άμφισβήτησιν ότι οί πέντε, χαρακτηρίζονται από μία έντονον θρησκευτικότητα, από ένα έντονον θρησκευτικόν ζήλον, χωρίς όμως αυτός νά εΐναι κατ' επίγνωσιν Χριστιανικός ζήλος. Μεταξύ του άληθούς ζηλωτου Χριστιανου καί του θρησκευτικού ζηλωτικού τύπου, υπάρχει τόση διαφορά όση διαφορά υπάρχει μεταξύ θρησκείας καί Χριστιανισμού.

Ό άληθής Χριστιανός, διακρίνεται καί εκ τής έσωτερικής αυτού ποιότητος, ή όποία εΐναι άποτέλεσμα τής μυστικής πνευματικής σχέσεως του μετά του Χριστου καί ή όποία έξωτερικεύεται μέ άσύλληπτον λεπτότητα ως ήθος καί ως χριστιανικός τρόπος ζωής.

Άντίθετα ό θρησκευτικός ζηλωτισμός, ό όποιος άπαντάται εις όπαδούς των διαφόρων θρησκειών (Π.χ. Ίσλάμ, Ίνδουισμόν κλπ.) εκδηλώνεται ως φανατισμός, ως σκοταδισμός, ως μισαλλοδοξία. Όσοι καί εκ των «Χριστιανών» μετατρέπουν τόν Χριστιανισμόν εις θρησκείαν, παρουσιάζουν αυτά τά φαινόμενα, του ου κατ' επίγνωσιν ζήλου, του φανατισμου, τής μισαλλοδοξίας, καί μέ ένα λόγο του σκοταδισμού. Αυτό τό φαινόμενο δέν έλλειψε καί μεταξύ των Γ.Ο.Χ.! Οί πέντε, μάς επιτρέπουν νά πιστεύωμεν ότι καταφανώς εΐναι θρησκευτικοί τύποι, έχουν θρησκευτικόν ζηλωτισμόν, αλλά άληθεΐς Όρθόδοξοι, Χριστιανοί, Έπίσκοποι, ως καθ' ήμάς άπεδείχθη, δέν εΐναι καί ίσως δέν υπήρξαν ποτέ, παρά τό γεγονός ότι όλοι σχεδόν παιδιόθεν άνετράφησαν εις τόν Χριστιανισμόν καί έλαβον ιερατικά αξιώματα έν τή Έκκλησία!

Καί πάλιν όμως θά διερωτηθΐ καί θά άπορήση ένας σοβαρός μελετητής του φαινομένου των πέντε. Ό αίρετικός οΐστρος πώς δικαιολογεΐται; Τόσοι κληρικοί, μοναχοί καί μοναχαί καί λαός, πώς δικαιολογεΐται νά έχουν τόσα καί τοιαύτα αίρετικά φρονήματα καί νά σύρωνται όπίσω του σχίσματος των πέντε;

Παρ' όλα όσα προηγήθησαν δέν δικαιολογεΐται πλήρως ή όλως άδίστακτος καί χωρίς καμμίαν άναστολήν, συμπεριφορά των πέντε, τόσον επί του Κανονικού όσον καί επί του Δογματικού πεδίου καί έν ένί λόγω ή συμπεριφορά των κατά τής Έκκλησίας. Τό φαινόμενον τουτο κατανοεΐται εάν τεθΐ υπό τό φώς καί άλλης μεΐζονος Ιστορικής πραγματικότητος, ή όποία έσημειώθη από τινων αίωνων καί ύφίσταται μέχρι σήμερα.

Έπηρεασμένοι καί έμποτισμένοι υπό τής όρθολογιστικής καί αίρεσιοβριθούς Δύσεως

Οί πέντε, καθ' ήμάς, δέν κατεστάθησαν αίρετικοί καί εκκλησιόμαχοι τυχαίως κατά τήν μετά τό 1990 περίοδον. Εΐχον πάντοτε τά αίρετικά φρονήματα καί τό ήθος που άπεκάλυψαν, αλλά μέχρι τό

1990, δέν ὑπῆρξεν ὁ λόγος νά τά ἐξωτερικεύσουν, νά τά κηρύξουν «γυμνή τῇ κεφαλῇ» καί νά θελήσουν νά τά ἐπιβάλουν. Ὅταν ὁμως προέκυψαν αἱ σκοπιμότητες, τάς ὁποίας ἐξεθέσαμεν, τότε καί ἡ ἀφορμή εὐρέθη⁽¹⁾ καί ὁ αἰρετικός οἶστρος ἐξωτερικεύθη καί ἀπεδειχθῆ ἀνεξελέγκτος.

Τό πρόβλημα πάντως δέν εἶναι σημερινόν. Οἱ πέντε ὅπως καί χιλιάδες ἄλλοι «Ὁρθόδοξοι», εἶναι ἐπηρεασμένοι καί ἐμποτισμένοι ἀπό τήν δυτικήν Θεολογίαν καί ἀπό τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν.⁽²⁾

Κατά τούς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας, ἀλλά καί κατ' αὐτούς τούς μετὰ τήν ἀπελευθέρωσιν, δηλαδή κατὰ τόν 10^ο αἰῶνα, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολή, ἐδέχθη πολλάς δυτικές ἐπιδράσεις μέ ἀποτέλεσμα νά γίνεταί λόγος περί νοθείας τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος ἀλλά καί τοῦ ἥθους. Ὁ Παπισμός μετὰ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἀλλά καί τοῦ κινήματος τοῦ Διαφωτισμοῦ, εἶναι αἱ μολυσμέναί πηγαί, αἱ ὁποῖαι ἀβιάστως καί μακροχρονίως ἐχύθησαν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν καί προεκάλεσαν αὐτήν τήν νοθείαν.

Εἶναι γνωστός ὁ Παπικός προσηλυτισμός κατὰ τήν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας καί τῆς **φυγῆς πολλῶν Ἑλλήνων εἰς τήν Δύσιν ἐκ τῶν ὁποίων πολλοί, χωρίς νά τό ἀντιληφθοῦν ἤ νά τό ἐπιδιώξουν, ἐγένοντο δέκται καί κατόπιν φορεῖς τοῦ δυτικοῦ πνεύματος.** Ἀφ' ἐτέρου, οἱ ὀλίγοι λόγιοι εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί οἱ Θεολόγοι, οἱ περισσότεροι ἦσαν αὐτοδιδάκτοι ἤ τό χειρότερον προήρχοντο ἀπό δυτικά πανεπιστήμια, κυρίως Ἰταλικά ἀλλά καί ἄλλων χωρῶν Προτεσταντικῶν. «Ἐκεῖ εἶχαν διαποτιστεῖ ἀσυναίσθητα ἀπό τό δυτικό σχολαστικό πνεῦμα, πού σιγά - σιγά εἶχε ἐπηρεάσει καί ὅσους δέν εἶχαν φοιτήσῃ σέ δυτικά σχολεῖα. Ἔτσι, οἱ τότε Θεολόγοι δέν κατόρθωναν νά δίνουν τήν ὀρθόδοξον μαρτυρία τελείως ἀνόθευτη. Μιλοῦσαν, σκέφτονταν, ἔγραφαν μέ τή μέθοδο τῶν σχολαστικῶν. Δέν μπορούσαν νά διακρίνουν πάντοτε τί ἦταν ὀρθόδοξο καί τί ὄχι... Σέ θεολογικά βιβλία τῆς ἐποχῆς αὐτῆς συναντοῦμε δυτικές διδασκαλίες, πού περνοῦσαν ἀνετα σάν ὀρθόδοξες καί τροφοδοτοῦσαν τόσο τό κήρυγμα ὅσο καί τά θρησκευτικά βιβλία τῶν σχολείων καί ἴσως ἐπιβιώνουν καί μέχρι σήμερα. Ἀκόμη καί στίς λεγόμενες «Ὁρθόδοξες Ὁμολογίες Πίστewς» πού κυκλοφόρησαν τότε... διαπιστώνουν οἱ μελετητές σήμερα θραυτικές θεολογικές ἐπιδράσεις... Τέτοιες ὁμολογίες εἶναι: α) Μητροφάνη Κριτοπούλου, Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας (1625), β) Κυρίλλου Λούκαρη, Πατριάρχῃ Κων/λεως (1624), γ) Πέτρου Μογγίλα, Ἀρχιεπ. Κιέβου (1645), δ) Δοσιθέου, Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων (1672). Οἱ δύο πρώτες ἔχουν προτεσταν-

---

(1) Πρέπει νά ὑπογραμμίσωμεν τήν ἐπιφύλαξιν μήπως τά ἴδια φρονήματα («πιστεύω») ὑπάρχουν ὑπολανθάνοντα καί εἰς ἄλλους κληρικούς καί μοναχοῦς καί λαϊκοῦς, ἐκτός τοῦ σχίσματος τῶν πέντε.

(2) Ὁρᾶτε σχετικῶς καί Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς «Ὁρθοδοξία καί αἵρεσις» Ἀθήναι 1998. Ὡσαύτως Ἀντωνίου Μάρκου: «Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, φορεῦς τοῦ γησίου Ἐκκλησιαστικοῦ Πνεύματος» Ἀθήναι 1998.

τικές επιδράσεις, οι δύο τελευταίες έχουν παπικές σχολαστικές επιδράσεις... Είναι φανερό ότι δεν άρκούσαν οι καλές προθέσεις. Χρειαζόταν ρήξη των δεσμών με τη δυτική Θεολογία, και αναβαπτισμός στη θεολογία των Πατέρων της Έκκλησίας». Σημειώνομεν ότι όλα τα άνωτέρω δεν τα λέγομεν ημείς αλλά τα γράφουν Νεοσημερολογίται Θεολόγοι, και εύτυχως ακόμη αυτά τα διδάσκομεν εις τα σχολεία.

Η επίδρασις λοιπόν της Δύσεως επί του Θεολογικού, επί της ὀρθοδόξου μουσικῆς, εἰκονογραφίας, σκέψεως καί ἤθους, Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, εἶναι ἀναμφισβήτητος, ὅπως καί τό γεγονός, ὅτι αὐτή τήν ἐπίδρασιν ἐδέχθησαν καί ἐξέφρασαν οἱ πέντε μέ τό ἦθος των, τήν σκέψιν, τήν «θεολογίαν» των καί τήν Εἰκονογραφίαν.

Μέ τα άνωτέρω δέν ἐξαντλεῖται τό θέμα, ἀφοῦ ὅσα ἐσημειώσαμεν, οὔτε ὡς προοίμιον δύνανται νά χαρακτηρισθοῦν.

Ἡ δυτική διείδυσις ἐγινε τόσο ἀθόρυβα,⁽¹⁾ ὥστε δέν ἐγινε κἀν ἀντιληπτή διό καί δέν ὑπῆρξαν ἀντιρρήσεις ἢ ἐπιφυλάξεις ἀλλά ἐβιώθη (ἢ αἰρετική διεισδυσις) καί ὡς «Ὁρθόδοξος», μέ ἀποτέλεσμα τά σύγχρονα φαινόμενα εις τόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.! Οἱ πέντε δέν θεωροῦν ἀπλῶς ὡς δῆθεν ὀρθοδόξους τās δυτικές ἐπιδράσεις, ἀλλά θεωροῦν καί ὡς κακοδοξίαν τήν Ὁρθοδοξίαν διό καί τήν ἀναθεματίζουν. Μία ἀκόμη σοβαράν μαρτυρίαν θά παραθέσωμεν, διὰ νά κατανοηθῆ καί ἐρμηνευθῆ τό φαινόμενον τοῦ αἰρετικοῦ οἴστρου τῶν πέντε, τόν ὁποῖον ἐπιυροδότησαν ἄλλαι σκοπιμότητες τās ὁποίας ἀναλύσαμεν.

Ὁ Καθηγητής κ. Χρήστος Γιανναρᾶς στό βιβλίον του: «Ὁρθοδοξία καί Δύση στή νεώτερη Ἑλλάδα» (1996 σελ. 260), λέγει ὅτι οὔτε εις τήν Ρωσία οὔτε εις τήν Ἑλλάδα ἀλλά οὔτε ἀκόμη καί εις τό Ἅγιον Ὅρος, ὑπῆρξαν ἀντίδρασις εις τήν εἴσοδον τῆς δυτικῆς Θεολογίας εις τόν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Συγκεκριμένα ὁ Καθηγητής γράφει: «Δέν ἐμφανίζεται ἡ παραμικρή ἀντίρρηση ἢ ἐπιφύλαξη γιά τήν ἐπιβολή τοῦ νεοκλασσικοῦ ρυθμοῦ στήν Ἐκκλησιαστική ἀρχιτεκτονική, ὅπως δέν εἶχε ἐμφανιστεῖ καμμία ἀντίδραση καί στήν Ὁρθόδοξη Ρωσία, μερικές δεκαετίες νωρίτερα. Καθαρά διακοσμητικός αὐτός ὁ ρυθμός... ἦταν ὀλότελα ἄσχετος μέ τήν ἐμπειρία καί μαρτυρία τῶν

---

(1) Ἐνταῦθα ὑπενθυμίζομεν καί ὅσα ἐλάχιστα ἐσημειώσαμε ἐμπροσθεν σχετικῶς μέ τās δυτικές διεισδύσεις καί εις αὐτό τό Πηδάλιον, αἱ ὁποῖαι προβάλλονται καί ὡς «θεόπνευστοι», ὥστε νά «μῆ δύναται» οὐδεὶς νά τās θίξη, ἀλλά καί νά τās ἐφαρμῶζῃ ὡς δογματικῆς ἀληθείας! Τό ἐν λόγω βιβλίον περιέχει μέν τό σύνολον τῶν θεοπνεύστων Ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων ἐπτὰ Οἰκουμεικῶν Συνόδων, καθώς καί τῶν κεκυρωμένων Τοπικῶν Συνόδων καί Ἁγ. Πατέρων, ἀλλά περιέχει καί ἓνα ἀνεξέλεγκτον, μέχρι σῆμερον, ἀριθμόν ὑποσημειώσεων, αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ συνόλῳ των ἀποδίδονται εις τόν Ἱερόν Νικόδημον καί θεωροῦνται καί αὐταί, ὑπό πλείστων ἀφελῶν χριστιανῶν (κληρικῶν καί λαϊκῶν) ὡς «θεόπνευστοι» (!) καί τίθενται ἐν παραλλήλῳ πρός τοῦς θεοπνεύστους Κανόνας! Ἀπό τό 1800 ὁ παπικός δάκτυλος πέρασε μέσα εις τό λόγῳμενον Πηδάλιον, ψεύδη καί αἰρετικά φρονήματα τῆς Δύσεως. (Σημ. 1 εις τόν Ζ' Ἀποστολικόν σελ. 8 καί σημ. 1 εις τὰ προλεγόμενα τῆς Ζ' Οἰκουμεικῆς Συνόδου σελ. 317 κ.ἐ. Ὅρατε καί σχετικῶς ἐμπροσθεν ἐν σελίδι 78 τοῦ παρόντος).

τελουμένων στο χώρο. Ἄσχετος μέ τόν κόσμο τῆς λατρείας, ἀφοροῦσε μόνο τόν διάκοσμο.

Γιά ἑκατό περίπου χρόνια ἀπό τή Βαυαροκρατία, ἡ Ἐκκλησιαστική ἀρχιτεκτονική στήν Ἑλλάδα, ἀναπαράγει ἀδιάκοπα τή σύγχυσι καί τή νοθεία τοῦ νεοκλασικισμοῦ. Ἡ ἀθεολόγητη καί ἀπλῶς διακοσμητική αὐτή ἀρχιτεκτονική, συμπληρώνεται ἀπό μιά ἰδίον τύπου εἰκονογράφηση: Τήν κακή ἀντιγραφή πινάκων συναισθηματικοῦ νατουραλισμοῦ, κυρίως Ἰταλῶν καί Ἰσπανῶν θρησκευτικῶν ζωγράφων. Ἡ μακραίωνη θεολογική παράδοση τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς εἰκονογραφίας, ἡ θεολογία καί τέχνη τῶν εἰκόνων, διακόπτεται, περιφρονεῖται καί λησμονεῖται στό καινούργιο ἑλληνικό κρατίδιο. Ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνισμός εἶναι τόσο καθολικά ἀνυποψίαστος γιά τήν θεολογία τῶν εἰκόνων, ὥστε ἀκόμη καί στό Ἅγιο Ὅρος οἱ ἀγιογράφοι μοναχοί ἔχουν ἐγκαταλείψει τήν βυζαντινὴ ἀγιογραφική παράδοση καί ἀκολουθοῦν τήν «ρωσική μανιέρα» δηλαδή τήν ἀπό δεύτερο χέρι ἀντιγραφή τῶν Ἰταλικῶν καί Ἰσπανικῶν προτύπων.

Εἰδικοὶ λόγοι

Αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, βεβαίως δέν ἐξηρέθημεν, ἐν πολλοῖς, καί οἱ Γ.Ο.Χ. Τό φαινόμενον ὅμως τῶν πέντε, ὅσον καί ἂν ἐρμηνεύεται ἀπό ὅσα παρεθέσαμεν, κατανοεῖται πλήρως ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καί οἱ εἰδικοί λόγοι πού τό καλλιέργησαν καί τό ἔφεραν εἰς αὐτήν τήν ἀκραίαν μορφήν. Οἱ εἰδικοί αὐτοὶ λόγοι, ἀποδεδειγμένως δι' ἡμᾶς, εἶναι οἱ κάτωθι:

1. Ἡ πλεονάζουσα ἀμάθεια ἢ ἡμιμάθεια καί ἡ πλήρης ἱκανοποίησις, ἡ ὁποία ἐπροχώρησε καί ἔφθασε καί μέχρι τῆς ψευδαισθήσεως τῆς πνευματικῆς καί Θεολογικῆς αὐταρκειας, καί ἐκεῖθεν καί εἰς τόν σκοταδισμόν καί τήν γνωσιομαχίαν! Ταῦτα καί προκειμένου, νά μὴν σαλευθῇ ἡ προπαγάνδα περί «νεοοικονομαχίας», ὄχι μόνον ἀπηγορεύετο ἡ ἀντλησις γνώσεων - βιωμάτων ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλά καί ὅ,τι ἐξ αὐτῶν ἐτόλμα κανεῖς νά προβάλῃ, παρερμηνεύετο καί διεστρέφετο πρὸς χάριν τῆς προπαγάνδας, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐδῶκετο ὡς «οἰκονομάχος»!!!

2. Ἡ προπαγάνδα περί «νεοοικονομαχίας» ἦτο καί παραμένει αὐτοσκοπός, διότι δι' αὐτῆς καθισταμένης, οὕτως εἰπεῖν, εἶδος «κανόνος» πίστεως, θά περιθωριοποιοῦντο ἢ θά «ἐδολοφονοῦντο» ἠθικῶς - πνευματικῶς, ὅλοι οἱ ἀνθιστάμενοι εἰς τὰ σχέδια τοῦ κινήματος καί πρό πάντων οἱ ὑπεραμυνόμενοι τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

3. Ἡ πλεονάζουσα θρησκευτικὴ μισαλλοδοξία ἐξυπηρέτησεν ὡς σιδηροῦν πλέγμα διὰ νά γίνῃ «ἄθραυστον μετόν» ἡ προπαγάνδα τῆς «οἰκονομαχίας», ἀφοῦ δι' αὐτῆς ἐξηφανίζετο κάθε ἶχνος χριστιανικῆς ἀγάπης, προωθεῖτο ἡ ἀλλοτρίωσις καί τό μῖσος καί ἡ ἀναληγισία, ἐνῶ κάθε διαπραττόμενον πνευματικόν - Κανονικόν - Ἐκ-

κλησιαστικόν ἀδίκημα ἐθεωρεῖτο κατόρθωμα, τρόπαιον «πίστεως», πλὴν ἀλλοτρίας.

4. Ὅλα αὐτὰ ἐξυπηρέτησαν τὸν ἓνα καὶ μοναδικὸν σκοπὸν τοῦ κινήματος τῶν πέντε, τὸν ὁποῖον σκοπὸν οὔτε καὶ σήμερα οἱ περισσότεροι τοῦ κινήματος, ὅσο καὶ ἂν οὗτος ἐγινε καταφανής, τὸν ἀντιλαμβάνονται. Δηλαδή, ἀφοῦ δὲν κατωρθώθη σ' αὐτὸ τὸ στάδιο ἡ ὑπαγωγή τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν, παρά τὸ δέλεαρ τῆς ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀναγνωρίσεως καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς «ὠφελειῶν» καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν νὰ λάβῃ «ὑπόστασιν» ἡ ἀνυπόστατος χειροθεσία, ἀφοῦ δὲν ἀνετράπη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δὲν ἐξουδετερώθησαν ἢ δὲν περιθωριοποιήθησαν οἱ θεολόγοι, δὲν περιήλθον αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ κ. Ματθαίου, τότε κατωρθώθη τὸ δεύτερον! Ἦτοι νὰ κλυδωνισθῇ, δυσφημισθῇ καὶ νὰ εὐτελισθῇ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., μέ τὰς ἀκατασχέτους αἰρεσιολογίας, νὰ νεκρωθῇ κάθε μορφή ἀντιδράσεως – ἀγῶνος ἐν ὄψει τῶν καιρῶν, καὶ τέλος νὰ προκληθῇ σχίσμα, πρὸς μέγιστον καὶ ἀποκλειστικὸν ὄφελος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ – Οἰκουμενισμοῦ.

Οὕτω δικαιολογεῖται καὶ ἐρμηνεύεται, καθ' ἡμᾶς, τὸ κίνημα τῶν πέντε Μητροπολιτῶν. Ἔτσι κατανοεῖται πλήρως ἡ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀναστολῆς τὸ κίνημα εἰς ὅλας τὰς πτυχὰς του Κανονικῆς, Δογματικῆς καὶ ἠθους καὶ ἐν τῷ συνόλω του.

Κατόπιν ὄλων ὅσων προέκυψαν κατὰ τὴν διαδρομὴν τῆς παρουσίας Θεολογικῆς καὶ Κανονικῆς Γνωματεύσεως, προκύπτει, καθ' ἡμᾶς, ἄμεσον καὶ ἐπιβεβλημένον τὸ καθήκον εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον νὰ ἐνεργήσῃ ὅ,τι ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας καὶ τῆς Κανονικῆς Τάξεως, ἀφοῦ ἐν ἀγάπῃ ἐμακριθύμηνεν, ἐνήργησεν τὴν φιλαδελφίαν, τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἐπιείκτιαν. Ἡ περαιτέρω μακροθυμία δὲν θὰ εἶναι, καθ' ἡμᾶς, χριστιανικὴ ἀρετὴ, δὲν θὰ ὑπηρετήσῃ τὸ καλῶς νοούμενον Ἐκκλησιαστικὸν συμφέρον, ἀλλὰ παράλειψιν βασικοῦ καθήκοντος, καὶ ἐνθάρρυνσιν, ἵνα πορευθοῦν οἱ πέντε πρὸς τὰ χεῖρω. Καθ' ἡμᾶς ἡ περαιτέρω μακροθυμία, θὰ λογισθῇ ὡς ἀδικαιολόγητος ἀδράνεια, ἡ ὁποία θὰ ἐξη πολλαπλᾶς συνεπειάς.

Ἡ ἀναγκαιοτάτη πρᾶξις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οὐσιαστικά θὰ ἀποτελέσῃ τὴν τελευταίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, διότι οἱ πέντε ὄντες «νεκροί» πνευματικῶς, ἔχουν τὴν ψευδαίσθησιν ὅτι ζοῦν. Ἡ ἴδια πρᾶξις ὅμως θὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς πλανηθέντας ὀπίσω αὐτῶν. Ταῦτα, καὶ μέ τὸ δεδομένον ὅτι καθ' ὅλον τὸ μακρὸν διάστημα ἀπὸ τὸ 1995 ἔχουν τεθεῖ εἰς ἐντυπωσιακὴν ἀπραγίαν, ἡ ὁποία δικαιολογεῖται, ἀφοῦ τὸν νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας σχῆμα («παλαιοημερολογιτικόν») παρουσιάζει δυστοκίαν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Πρός χάριν τῶν ἀναγνωστῶν, καί τοῦ ἱστορικοῦ καί τοῦ Θεολόγου ἐρευνητοῦ τοῦ μέλλοντος (διατί ὄχι καί τοῦ σήμερον), παραθέτομεν ἐν τῷ συνόλω του τό μνημειῶδες αἰρετικόν κείμενον τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, τό ὁποῖον ἐν εἶδει «ἕρου πίστεως» αὐτῶν, περιέλαβον εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 35/19.2.1997 «γ' ἐγκύκλιόν» των. (Κ.Ε.Ο. Α.Τ. 5, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997).

Οἱ πρώην Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀμέσως μετά τό σχίσμα των, Ἰούνιος 1995. Διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1) ὁ πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, 2) ὁ πρώην Ἀττικῆς Ματθαῖος, 3) ὁ πρώην Μεσσηνίας Γρηγόριος, 4) ὁ πρώην Φθιώτιδος Θεοδοσίος καί 5) ὁ πρώην Κοζάνης Τίτος.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ παρατίθενται φωτογραφικά ντοκουμέντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεθανάτισαν τήν «καῦσιν τῶν αἰρετικῶν συγραμμάτων» καί ἁγίων Εἰκόνων, καί βάσει τῆς γ' ἐγκυκλίου των τήν παράδοσιν αὐτῶν εἰς τό «αἰώνιον ἀνάθεμα»!

Δηλαδή τήν 3ην Μαρτίου 1997, Κυριακή τῆς ὀρθοδοξίας, οἱ πέντε παρέδωσαν, εἰς τό «πύρ» καί τό «αἰώνιον ἀνάθεμα» τήν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ καί ὄλους τοὺς Ἁγίους Πατέρας, καθὼς καί τὰς Βυζαντινάς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ὁποίας εἰκονίζεται μαῖα ἢ λουτρόν, καί τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς εἰς τὰς ὁποίας εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἢ δέν εἰκονίζεται καί ἡ Κυρία Θεοτόκος, δηλαδή ὅλας τὰς ὀρθοδόξους Εἰκόνας ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι σήμερον, ἐκτός αὐτῶν τῶν λεγομένων «Κλασσικῶν» ἢ ἄλλως δυτικῶν.

Ὁ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΣ ΔΥΤΙΚΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑ εἰς ΟΛΗΝ ΤΟΥ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ!

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς τους πρώην αρχιερείς, **Ανάθρα, Νικόλαο, και Παχάριον**, όσους έπελαθον ως άρχηγοί, να σφραγίσουν και να παραδώσουν την πίστην της Νεοενομομαχίας, άνωκαίνοντας την ένογραφην των, οι όλοι πρώτοι, εκ της Συνόδου της Έγκλησις, ήτις κατέβησαν επί άνωκαίνοντων οι αιετακά Νεοενομομαχία συγγράμματα και να κολούρη τον αιετακόνα Νεοενομομαχίας και μη πιστεύοντες, ότι εν τη Ίερή Συνόδο, εν Άγιω Πνεύματι συνάβουσκόμενοι και συναποφασίζοντες, **όλα έστ' άποκαίνοντα κατά τον Άγιον Πνεύματος και όβρα**, δια της άνωκαίνουσης της ένογραφής των και της σφραγισης των εις φημισματικά, Προκαθηματικά και ένδοξοις και ύψιστοις, διαδόχους, προφορικός και έγγραφός ότι δεν ένάχουν οικονομία και ελευθερίαν, καθότι και άνησησπόντες της αιετακάς άδυστομαχίας, και όβρα άνωκαίνοντες την άρχηλην και όθεντες έαυτούς, μετά των νεοενομομάχων Αιετακών και δημοσιηγούντων ΣΧΙΣΜΑ μέ την σφραγιάν, διάδοον και έδραϊσαν της αιετακάς, μη Προκαθηματικής ένέργειας και άριστομαχοσύνης από μέ τους άνωκαίνοντάς χαρακούς έπινοκόντων, προς έπιμάρτησιν των οικονομών.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς τους άποτελούντας τήν Έκκλησιάν, **Θεομάχον, Θεομάχον, όβλοκ, σκοτεινόν, όβλοκον, καταβρόχον και σατανικόν μηχανισμόν, ο όποιος μέ σωματικάν και Έβραβήν κτισίαν και μέθοδον, έδημιούργησεν, άνωκαίνων και εσπαστικόν φέροσεν, προφορικός και έγγραφός, εν έψει της Νεοενομομαχίας, παραπίσαν και άποπροσπορεύσων, μέ διασφραδιστάς έμψηγούς Άγιογραφών και Άγιοσταγερών καμίνων, μέ φρεβήν και σωματικάν κατά άνωκαίνοντων, Ιερών, μοναχών και λαών και κατ' αυτού του Άγιου Νικητόρου του Άγιοστου, όστις μηχανισμός άποτίεται από τους αιετακόνας ο παρατίθενται και άρχηγοί Μάξιμον, Στέφανον, Νεβροτον, (τον) άδελφόν, Κοσμάκιον, Κακσιάνον Μπρόνον, Αμολόχον Τσαπουρόν, Χρηστίον Τσιριγκιτζόλον, Κίρκον Κουτγιάνιν, Εσταθόν Τουρλήν, Έλευθέριον Γκαυλιάν, Δημήτριον Κάτσουραν και τους άλλους σάπιας άφοροσύνης και άποκαταστάσεως,**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς όσους έπωκαίνοντες, **πρός καμίν, προσκομούν μέν, τός εν λόγω Ίεράς Εικόνας, άρνούνται όέ, να καταβείδουν ΕΙΤΡΑΦΕΣ και ΑΔΙΟΜΟΙΕΣ** τα αιετακά συγγράμματα, τα όποια τός έβράχουν ως αιετακάς και ως έβλαβή τούς δε προσκομούντες, ατίως, ως έβλαβότατες, άνωκαίνοντες, αιετακόνα και καμινάσιν, και παροτρύνου και παρακαλούν τον άπλόκαυτο και άμωβή εις την αίρεσιν των,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς όσους, **οί σιγήν ήτις έβλάβη λόγον, προσκομίζονται, συγγεγώς, φίλους, έν γνώσει και έν γνώσει καλλότου, έπιμάρτησαν, διακολλημένους τούς Νεοενομομάχους και συμπεριεζών εις την αίρεσιν των,**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς όσους, ήγωνιστήσαν, **συνέγραψαν και λόγος ή έργη ένίστησαν επί των Άγιων**

και Ίερών εικόνας, προς κτισίαν της Όρθοδοξίας ήμών Πίστεως και Παράδοξου (και άπλόκον τωρ την αίρεσιν τωρ), Ίερωμένους, Μοναχούς και Λαϊκούς.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρεις)

Είς πάντες τους αιετακόνας άφ' άρχής μέχρι σήμερον, ός και εις τήν, κατά τον παρόντα αίωνα, έπιμάρτησαν πανήρτων του Άντιστήσαντος και άλλου Ομοενομομαχου, όστις έγγενήθη εις της αιετακάς Έγκλησις κατά 1920 και εις τους Ομοενομομαχούς, τους Πρωτετακόντας και τους λειτουργούς ορθόδοξου, όσους όβρα, οι ΙΑΡΥΤΑΙ αίρεσις ήτις του Ηγετομαχόν Έκκλησιών των Έκκλησιών, μέ όβρα την αιετακήν πίστην των κλάδων, (BRANCH THEORY) και αρουόσιν ατόντες εις ήμισυτάς και παρεκλίνας της πανήρτησιν και σπαστικιστήσιν όλας τας όφθαλμούς της ήτης, Κληρικούς, Μοναχούς, Έβραίους, Κομμουνιστάς, Βουλιατάς, Ίερωμένους, Εβλαβότατους, Ηερετόλούς, Επαινετούς κ.α. και σωμαροφονίους και σπαστικιστήσιν μη αίρετων.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς τους άποκαίνοντες την αιετακήν έγκλησιόν του 1920, ή όποια άπηνόητα **«Πρός τήν άνωκαίνουσαν Έκκλησίαν του Χριστού»** και άνωκαίνοντες όβρα, ότι έπαύθη η ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ και ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, και διακομίζου της αιετακάς ένογραφής - αναφορίζου την Άνωκαίνουσην Πίστην και Προστασίαν, **ήτις συγγεγώς και αίρεσις εν Χριστώ και συνταραχόμενοι και σπαστικοί της Έκκλησίας του Θεού εν Χριστώ,** και ή όποια έμπαρτε όβρα την προεπιτακόντη θέσιν των Κλάδων (BRANCH THEORY), ήτις τός όβρα έβλάβη ο όστις και άντιχριστός Ομοενομομαχός, ήτις του Ηγετομαχόν Συμβολιστήν των Έκκλησιών, (Π.Σ.Ε.), όσο τόν λειτουργόν ορθόδοξον όβρα τον Πρωτετακόντα, τον Αδελφόν τον 1948, και ή όποια όβρα ο καταστικτός Χόρτος, της Παναρετακάς του Ομοενομομαχί και διά της όποιας διάδοσεν όβρα, ή Έκκλησία όμωρον δεν όβρα ΜΙΑ, περισσότερο όβρα την αποκαθάρσιον διά του Θεοαφύτου Ίησού Χριστού ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ή ότι ή Έκκλησία όμωρον δεν έπάρη όποιας διάδοσης, αλλά ήτις τωρηνή εις καμία τοιαύτη και άνωκαίνουσα εις το μέλλον όβρα και έν έκδοσιν οι αιετακά ένογραφίαι και όβρα καλλότατοι περιεργά μένον της αίρετής και δια ό άνωκαίνοντες πιστεύου και προεπιτακόντες όβρα άποστατικόν διανοήσαν, τωρηνήν και μη μωβήν και σπαστικιστήσιν μετ' ατόν, ή ότι όβ' ένός ήμερολογίου, διά καταβολή ή βουλή των Έκκλησιών, εις όβρα ατόντες τός φρονήσαντες, άνωκαίνοντες από των Θεοαφύτων Ίησού εν Ης, Ίησόν Χριστόν, όστις όβρα, **«οι σπαστικοί των ην ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ και πάλιν Άδου οι καταστικτοί Αιρετίς»** και καταργήσαντες όβρα την ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ και ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, εις όβρα ατόντες, τους Ομοενομομαχί και τούς σπαστικιστήσιν και άποκαίνοντες ατόντες,

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς όσους άρνούνται να πιστεύωσιν εις τας άπόφασις της ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ή όποια ΑΙΘΕΡΟΠΛΑΝ ήτις τών τωρην Πανορθοδοξών Ομοενομομαχών Συνόδων, τών σφραγιζήσων κατά το έτη 1883, 1887, και 1993 και άνωκαίνοντες ατίως, οι όποια ατετακόντες τούς άνωκαίνοντες όβρα:

«όσους δεν άνωκαίνουσι το έθιμο της Έκκλησίας, καθώς οι Άγιοι Ομοενομομαχί

Σύνολοι έπέσειαν και το Άγιον Πίσχα και τα μεγαλόλογα καλώς ένομοθέτησαν να άποκαίνουσαν και όβρα να έκδοσιν τα νεοενομομαχί Παράλληλα και τών ημολογίων, τών όβρα άπορνήσαν τον Πίστα και έντακτικόν εις όβρα ατίως και όβρα να άνωκαίνου και να χαλλότα τα παρεσπαζόμενα όβρα και έθιμο της Έκκλησίας, εκ ήτις να άνωκαίνου και έβρα του Χριστού και ήτις τόν πιστόν άνωκαίνοντες, **ος ένωκαίνοντες, και όθεντες, κατ' ταύτην και άποκαίνουσαν και όθεντες, κατά την Θεϊαν Λατρείαν με τό Νέον Πισχόν Γρηγορητόν ήμολογόν, το άρκεσμένον εκ της αιετακάς έγκλησιού του 1920, και έπαρξην κατά το 1924 εις την Όρθόδοξον Έκκλησίαν, κατ' την καταλήξιν και τόν άνωκαίνοντων ατόν, όν' Αιρετίς,**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Είς τους άνωκαίνοντάς Κληρικούς, Μοναχούς και Λαϊκούς ή έργων και λόγων, κατά της Νεομωλολογητικής αίρεσεως, ήτις είναι ή έσοδος εις τόν άθρον και άντιχριστός Ομοενομομαχός, και διατηρησίν την Γνωστή Όρθόδοξον Πίστην ός έβρα και παρεδόν μέχρις ήμών, για της Άποσταλικής Διαδοχής και της Άποσταλικής Πίστεως και διακομίζοντες τούς άνωκαίνοντες Χριστιανούς περί της αίρεσεως ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρεις)

Τού Άπηνόητου και άέπαιτου μήτις, Άρχιεπισκόπου τών Ε.Ο.Χ. Έλλάδος, καρό Μπατίου τού Α, τός σπαστικόν και τωρηνός τός Άγιος και Ίερός Έκδοσιν εκ οι νεοενομομαχίς όβρασιν, διασφραδιστή και κατασφραδιστή, τον Πρωτετακόντα, κατά της Νεομωλολογητικής αίρεσεως, ήν έγγενήσιν ή αιετακή Έκκλησία τού 1920, όστις διατήρησιν και διάδοσιν την Γνωστή Όρθοδοξον άνωκαίνων και μετ' ατάρθεν, έπ' υπακούσιν διά της Άποσταλικής Διαδοχής και της Άποσταλικής Πίστεως, μετ' όβρα τόν σπαστικιστήσιν ατίως, Άρχιεπίσκοπος Σπυριδώνος Χριστοφιδίου, Μπατίου, Μελιού, Αγαθάγγελου, Ίωάννου, Δημήτριου, Βηροφωρίων, Εμμανουήλ, Λαζάρου, Εβγενίου Πρωτοπρεσβυτέρου και άλλων τών ηρώων, Δικαιών, Μοναχών, και Λαϊκών και πάντων τών εν μακαρίη ή έλθει γενουμένων Γνησίων Όρθόδοξων τέκνων της Έκκλησίας, και έπ' άλλων εν εκ της ζωής ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρεις)

Ένεα εν Κυρίη Πνευματικά,
Ταύτην την Όρθόδοξον πίστην παρελάδομεν παρά τών Άγιων Πατέρων και Θεογράφων Άποστολικών, ταύτην διακετακόμεν και διακρίνομεν, ταύτην σφραγίζον, δια ταύτης σφραγισθέντα.
Ταύτην παρασφραδίζον και όβρα να άνωκαίνουσι και διαδοκίησι εις τας έπαρχίαντας γενούς διασφραδιστήσιν:

«Οι Πωρήται ός έίδον, οι Άπίστολοι ός έπίδαξαν, ή Έκκλησία ός παρελάθη, οι Διδασκαλοί ός ένδομησαν, ή Οικουμένη ός σφραγισθήρηκεν, ή χίμας ός έλασεν, ή άλήθεια ός άποδόθηκε, το πνεύμα ός άπέλατται, ή σοφία ός έπαρξασάτο, ο Χριστός ός έβραβείσθη, όβρα φρονήσαντες, όβρα κλιμαίνοντες, όβρα κηρύσσοντες Χριστόν τόν αληθινόν Θεόν ήμών...»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

- Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΠΟΤΗΡΗΣΗΣ ΤΗΣ Ίερας Άρχιεπισκοπής Άθηνών
- ΤΑ ΜΕΛΗ
- † Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ
- † Ο ΦΘΙΣΤΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΙΟΣ
- † Ο ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΣ
- † Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΤΟΜΟΣ

Ο ΑΡΧΙΕΡΜΑΤΕΥΣ

† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΤΟΜΟΣ

Πηγαι και Βοηθήματα

περί καταβολής αναμνηστικού και των κηρυχθέντων και παρασφραδισθέντων Έκκλησιών και τών αιετακών συγγράμματα:

1. Ίερον Πηλίον, σελ. 76, 77, 78, 79, 276, 277, 331, κ.α.π.
2. Έκκλησιολογία Ίησού, Άρχη. Βρε. Σπυριδώνου, Γ' Έκδοσιν 1988, σελ. 228
3. Όρθοδοξία και Πατερικό, Άρχη. Σπυρ. Μπατίου, Β' Έκδοσιν 1988, σελ. 287
4. Τα Λογικά και Συμβολικά ήμολογία, Ίωαν. Καμινίη, Τόμος Α', σελ. 287
5. ΜΑΝΣΙ 19, σελ. 2 Β
6. Τα κριτικόν του έπισκόπου Ρώμης, Χριστός, Παναρθοδοξία, σελ. 201
7. Άνωκαίνοντες έθιμοι κατά τόν ΙΑ' αίωνα, Βεν. Χρηστοφιδίου, Θεσσαλονίκη 1993, σελ. 55, 56
8. Άγ. Ιωάννου Δεσποτηνός, Β Λόγος περί Εικόνας.
9. Σύνταξη Ίερον Κανόνων, Ράλλη και Πατρίλ.
10. Αίσιμος ή ΕΛΛΑΣ, Τόμος Α' 1896. Έκδοσιν Β' Άθηναι 1996

Παρασφραδιστήσιν από την Κίρκωσιν της Όρθοδοξίας 3 Μαρτίου 1997 και ήν παρελάδομεν δημοσίως εις το ΠΥΡ και το Αιώνιο ΑΝΑΘΕΜΑ τα Αιετακά Συγγράμματα των Πρωτετακόντων ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ήτις κατά έπαινον Μπατίου, όβρα τών Σαβ. Μεσομήτρη, κ. Γρηγορίου, Αττικής κ. Μπατίου, Φθιακής κ. Θεσσαλον. Κόζανης κ. Τίτου, Θεσσαλονίκης κ. Χριστοφιδίου, Έπίσης όβρα τών Καθημένων Ίερον Ναον της Άρχιεπισκοπής Άθηνων όσο τού Πανοσίου Πρωτοπρεσβυτέρου και ήτις κ. Πατρίου.

Πρωτοσφραδιστήσιν ή έν λόγω Έγκλησις διά έκδοσιν και διά κηρυχθένση εις σπαστικόν Βιβλίον με περισσότερο σπαστικόν και φημισματικό.

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς

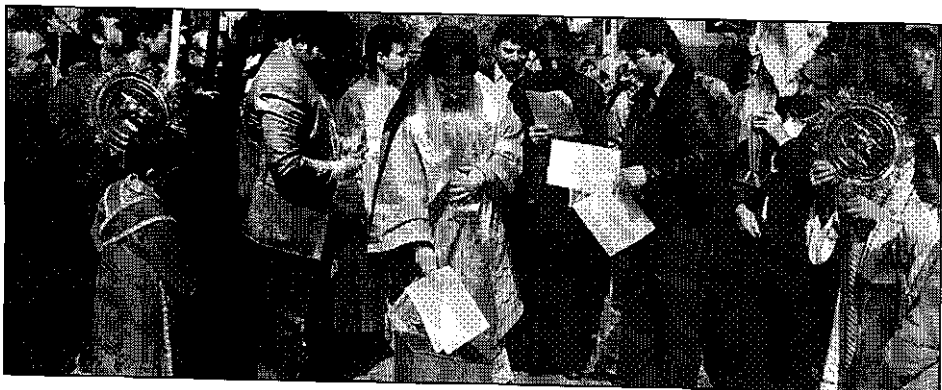

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φθιώτιδος

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Κοζάνης

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης

Εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σελ. 5

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

7

1. ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ

- Ὁ Οικουμενισμός Σιωνιστικόν ἐπινόημα καί ἔργον 7
- α) Ὁ Θρησκευτικός Οἰκουμενισμός, ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 8
- β) Τό Συνέδριον τῆς Κων/λεως (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923) 9
- γ) Ἡ Ἐ΄ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 24-30/12/1923 10
- δ) Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπεσεν, ὄχι ὁμως καί ἡ Ἐκκλησία 10
- ε) Ἡ Ἐκκλησία δέν ἐπεσεν διότι αὕτη δέν πίπτει 11
- στ) Ἡ ματαίωσις τῶν σχεδίων 13
- ζ) Ὅ,τι δέν κατορθώνουν μέ τούς μεσαιωνικούς διωγμούς, διανοοῦνται νά τό ἐπιτύχουν μέσω τῆς δολιότητος 15
- η) Ἡ δολία ἀπόπειρα κατά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ἀπέτυχεν οἰκτρῶς 16
- θ) Τό ἀποτυχόν σχέδιον δέν ἐγκαταλείπεται 17
- ι) Καί παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας! 18
- ια) Προσπάθεια ὑφαρπαγῆς τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὑπό τοῦ Ἀττικῆς Ματθαίου καί δημιουργία νέου σάλου 20
- ιβ) Εἰς τήν τελικήν εὐθεΐαν πρὸς Ἐκκλησιαστικόν Πραξικόπημα 28
- Σχηματική παράστασις τοῦ διωκτικοῦ ἔργου κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ κατά τόν 20όν αἰῶνα 30

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

31

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ

32

1. Η «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ» 11.10.1991 τοῦ Κυπρίου Ἱερομ. Εὐθυμίου Ἐπιφανίου

32

Αἱ βλασφημίαι - ἀναλήθειαι

33

Τό θέμα συνεχίζεται

34

109

2. Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «Β' ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΑΠΟ 26.2.1993	38
3. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 35/19.2.1997 ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ Α' ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	39
Ποιοί έπενόησαν τήν προπαγάνδα	39
Β' ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	42
Ή άρχή τής διαστροφής ή όποία ώδήγησε εις τήν αίρεσιν	44
Γ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	48
Δ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	51
Ό «παλαιός ήμερών»	53
Ε' ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	56
ΣΤ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	62
Δέν έχομεν «συμβολικήν» άποκάλυψιν εις τήν Κ.Δ.	74
Ζ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	79
Η' ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	80
Θ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	83
Ι' ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	85
ΙΑ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	87
ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ	89
1. ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 95/10.5.1995 ΕΓΓΡΑΦΟΝ	90
2. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 4/7.6.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ - ΑΝΑΚΟΙ- ΝΩΣΙΣ»	94
33. Η ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 10/25.6.95/8.7.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ»	96

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗ- ΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ	98
Θρησκευτικοί τύποι όχι όμως άληθεις Χριστιανοί	98
Έπηρεασμένοι και έμποτισμένοι υπό τής αίρεσιοβριθοϋς Δύ- σεως	99
Εϊδικοί Λόγοι	102
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	104